

EDGARS AUIZŅŠ

SVĒTĪTAIS
LEDUS

Nemirstīgo vēlmes

Edgars Auziņš

Svētītais ledus. Nemirstīgo vēlmes

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70625806

SelfPub; 2024

Аннотация

Brīnišķīgi, kad ilgi gaidītais noslēpuma atklājums nokrīt tieši tev klēpī, lai gan Irisai bija jādodas uz akadēmiju kopā ar brāli, bet viņš viņu pameta pirmajā dienā un aizbrauca. Taču viņai "paveicās" sastapt pūķus, kuri kļuva par potenciālām durvīm viņai un viņas draudzenei uz viņu slēgto impēriju. Un varbūt tas viss nebija nejaušība? Un šī iespēja kādam maksāja daudz pārdomu, pāris sakostus nagus un ticību brīnumiem? Bet ko darīt, kad imperatora brāļadēls, ieraugot raganu, vicina pūķa asti, bet viņa tēvocis uzvedas dīvaini un novērš princeses uzmanību no viņas sākotnējā mērķa, kuras nervus jau sen pārbaudījusi viņas paziņa?

Содержание

1. nodaļa	5
2. nodaļa	12
3. nodaļa	22
4. nodaļa	32
5. nodaļa	42
6. nodaļa	55
7. nodaļa	64
8. nodaļa	74
9. nodaļa	83
10. nodaļa	92
11. nodaļa	101
12. nodaļa	111
13. nodaļa	121
14. nodaļa	131
15. nodaļa	140
16. nodaļa	148
17. nodaļa	158
18. nodaļa	168
19. nodaļa	176
20. nodaļa	186
21. nodaļa	196
22. nodaļa	204
23. nodaļa	216

24. nodaļa	227
25. nodaļa	239
26. nodaļa	249
27. nodaļa	259
28. nodaļa	270

Edgars Auziņš

Svētītais ledus.

Nemirstīgo vēlmes

1. nodaļa

Kuros krūmos atrodami bērni

–Kur tu mūs aizvedi? – Es pārsteigta palūkojos uz apkārtni un lemti paskatījos uz zvēru.

“Portāls bija pareizi konfigurēts, taču tie traucēja. Es neuzdrošinājos atteikties.” – manā galvā atskanēja mierīgā grifa balss.

"Lai kurš iejauktos, man steidzami jādodas mājās." Un mēs nonācām Roila mežā. Sāksim burvest, mūs nesīs dziļāk, ja kāds zvērs mūs nesaplēsīs vēl agrāk. – es sūdzējos. – Ko viņi vispār prasīja? PVO?

"Vienkārši ejiet, ceļi paši mūs tur vedīs, dzīvnieki mūs neaiztik." "Manam jautājošam skatienam viņš tikai paskaidroja: "Kāda cita noslēpums." Viņš nenodara ļaunumu, tikai lūdz palīdzību. Viņi mums atmaksās natūrā."

Kaut es zinātu, kurš vēl. Grērds neriskētu, kas nozīmē, ka viņš par tiem ir pārliecināts, atliek tikai viņam uzticēties. Samierinājusies ar savu neplānoto pārgājieni un izlēmusi kādu

pusi, devos dziļāk biezoknī.

Mežs absorbēja maģiju un nežēlīgi atriebās pārkāpējiem. Savāca un papildināja tās iemītņieku spēkus. Cīnīties ar viņiem bija bezjēdzīgi, un bija pārāk grūti panākt vienošanos.

Es nevarēju atteikties apmeklēt vārda došanas ceremoniju. Pat mana grūtniece nevarēja mani no tā izglābt. Es neteikšu, ka es negribēju tur būt, es joprojām gribēju draudzēties ar pūķiem, bet Ria bija svarīgāka. Es negribēju viņu tajā brīdī atstāt vienu.

Es staigāju, gulēju un ēdu visu, ko atradu. Mežs. Visapkārt vienlaidus mežs un neviena dzīva nav. Pāris dienas pagāja šādi.

Kārtējo reizi ejot cauri purvainam purvam un meklējot, kur pakāpties un neatdot savu dvēseli, izdzirdu čīkstēšanu, vai nu kaķis, vai kāda cita dzīva radība. Dīvainākais bija tas, ka līdz tam brīdim neviens putns vai kukainis nebija dzirdēts, tikai vējš staigāja starp kokiem, lēnām tracinot.

– Vai mums jāatrod skaņas avots? – Sapratis, ka tas nebija nejaušība, viņš jautāja grifam.

"Atrast un palīdzēt." – Grērds paskaidroja.

Izkāpusi uz sausas zemes, es atkal klausījos. Bija kluss. Greērds devās uz biezokni, es viņam sekoju.

Krūmu ierāmēts kristāldzidr ezers, it kā cenšoties to pasargāt no visa dzīvā. Turklāt tas ir spēka avots.

Mans skatiens nokrita uz kastīti, bet, pieejot tuvāk, sapratu, ka tā nav kaste – grozs... ar bērnu. Viņš tik tikko spēja elpot. Maģiskais spēks nevarēja uzturēt dzīvību mūžīgi.

No groza atskanēja rūciens. Segs, kas pārklāja bērnu,

noslīdēja lejā.

– Velns tevi paņemt! – klusi teicu, skatoties uz mazo dzīvnieku. Viņš skatījās tieši acīs, nekur nenovērsa skatienu un piespieda ausis pie galvas, sariņus, gatavojoties lēkt.

– Vai ļausi man palīdzēt? Kāpēc tu zvanīji, ja neļāvi? Tu mirsi pēc dažām dienām. – viņš runāja klusi, bet dzirdēja un, neskatoties uz savu mazo vecumu, visu saprata.

“Izmantojiet maģiju. Abi.” “Grifons nebija pārsteigts, it kā viņš zinātu, kas mūs sagaida.”

Apgriezis bērnu, viņš nesa to uz ezera pusi, un dzīvnieks rikšoja viņai pakaļ.

“Ūdens jūs sasaldēs. Iemērciet bērnu, nepieskaroties viņai. Pēc tam viņi mūs aizvedīs mājās. – viņš teica, sekundi pirms es ieniru ezerā. Nopietni?!”

Šī peļķe var mani sasaldēt, un tā ir mazuļa spēka vieta? Slikti. Ja kāds par to uzzinās, tad nekādu problēmu nebūs. Tas nozīmē, ka viņa ievietošana audžuģimenē nav risinājums. Ria mani nogalinās...

###

Vai ir iespējams runāt par savu mīļoto vīru: dzīvs un vesels?

– Jūsu augstība, vai esat pārliecināta, ka mums nevajadzētu turpināt meklējumus? “Padomnieki mani verdzīgi, bet neatlaidīgi mocīja pāris dienas.

– Pēc jūsu atskaites par to, cik tas mums izmaksās, kopā ar grāmatvežiem bija jāizpumpē kasieri. – Briesmīgi cilvēki, es nebrīnītos, ja viņi iegrābs visus ienākumus no profesionāla

ubaga, un viņš arī būs laimīgs. Paveicās, vismaz manas bikses joprojām ir savās vietās. "Tas Kungs ir dzīvs un vesels, ar viņu viss ir kārtībā, ja meklēšanas burvestības atgriezās bez nekā, tad viņš ir šajā nolādētajā mežā, un to ir bezjēdzīgi ķemmēt." Vai ir kādi citi ieteikumi naudas tērēšanai? – Viņi jau ir atraisījuši jostas. Vēl nav pagājis mēnesis, negods jau ir sācies. Iedalīsim šeit naudu. Mums tas ir jāatbalsta. Vai šķita, ka ir vieglāk stumt sievieti apkārt? Nevaru sagaidīt! – Man šķiet, ka tev ir daudz darāmā. Tāpēc, lūdzu, nenovērsiet mani. Es pabeidzu recepti. Starp citu, vai jūs vēlētos dot savu ieguldījumu zinātnē? – sarkastiski jautāju.

Mums ir jāapspriež jautājums par pāris ministru atlaišanu un šajā jautājumā jāiesaista galvenais kasieris. Viņš griež ar prieku un var palīdzēt ar kājām atkarībā no situācijas. Mēs peldējam – mēs zinām.

Lai kā es mierināju citus, es pati biju noraizējusies. Es vēl neesmu atguvusies no tā, kas notika dzemdībās, un tad Des pazuda.

###

"Ja jūs turpināsiet sēdēt šeit tik uzmanīgi, jums pietrūks, kā mūsu dēls aug." – Apskāvieni bija gaidīti, čīkstošās durvis atdeva apmeklētāju.

Uzvelkot smaidu, es viņam teicu, ka, ja viņš turpinās klīst nezināmā vietā, viņš nepamanīs, ka man ir mīļākā. Vēlējos padalīties arī ar ziņām par savu mammu, kura nolēma palikt pie mums ilgāk. Es ceru, ka viņam aiz muguras ir sastāvdaļas,

kāpēc viņš tik ilgi staigāja šajā mežā? Vai tiešām nebija iespējams nolasīt pāris zāles stiebrus savai mīļotajai sievai?

"Es būtu ļoti priecīgs, ja varētu pavadīt dažas dienas kopā ar viņu." – viņš atbildēja. Tomēr, kad es pagriezos, es neredzēju laimi mirušā cilvēka acīs.

– Jā, it īpaši no tālienes un attēlā. Kas ir aiz tevis, Desmond? Nemiet vērā, man ir lielas cerības. – Sastāvdaļas, vismaz sastāvdaļas!

– Tu apsēdies. – Skaidrs. Kur ir mana inde? – Tas ir bērns. – Grozs tika nolikts uz galda. Es izdzēru pirmo pudeli, ko atradu. – Nomierinies, mīļā! Es visu paskaidrošu.

– Tūlīt noskaidrosim. Vai jums izdevās mežā atrast kādu sievieti, un viņa steidzami dzemdēja, vai jūsu mīļākā sēdēšana ir kaimiņvalstī? Jūs pārbaudāt ar viņiem abiem par bērnu brīdi. Mirušā pēdējā griba ir svēta lieta. "Mēs šeit nevaram iztikt ar indi, kur ir manas sēnes?"

– Ria! Kādas sievietes? – viņa acīs pazibēja pārsteigums. – Grērd, paskaidro viņai! – viņš izmisumā lūdza grifu.

Lūk, vēl viens trūkstošais. Uz viņu bija lielas cerības, taču doma noplūkt pāris ziedus, visticamāk, viņam neienāca prātā. Cik apdomīgi cilvēki domā par citiem cilvēkiem.

"Sveicināti, jūsu Majestāte. Man prasīja. Desmonds viņiem palīdzēja, viņi palīdz jums. Dzīve par dzīvi. Parāds ir samaksāts." – Ja tie ir skaidrojumi, tad grāmatās ir pietiekami daudz anotāciju. Es uzmanīgi paskatījos uz savu vīru, meklējot viņa acīs vismaz epilogu.

– Apmaksāts? Bet nekas nenotika. Desmonds sarauca pieri.

“Tieši tā. Jūsu dēls ir dzīvs – parāds ir nomaksāts.” – grifs paskaidroja, liekot manam vīram nobālēt, kamēr es nodrebēju no atmiņām par pagātnes notikumiem.

– Dzemdības negāja ļoti gludi. – es sāku viņam skaidrot, skaļi izelpojot. – Ariss neelpoja, mamma mēģināja palīdzēt, bet nekas nelīdzēja. Viņa joprojām nav atguvusies no notikušā. Viņas spēka nepietika, un es esmu pārliecināts, ka būtu pieticis pat jūsu. Viņš neelpoja. Tiesa, viņš neelpoja. Bet tad viss ap mani uzliesmoja liesmās, un mūsu dēls...” Viņa acīs sariesās asaras. – Viņš atdzīvojās.

– Atvainojiet! Piedod, Ria. – viņš čukstēja nokarenā balsī, apskaujot mani. – Man vajadzēja palikt pie tevis. "Es jutu, ka viņu pārņēmusi vainas apziņa. Tomēr diez vai tā bija viņa vaina.

"Vienas izglābtās dzīvības vietā mums tagad ir divas." Ko mēs darīsim? – noskaidroju.

"Es ieteiktu to paturēt." – manī raudzījās lūdzošs skatiens.

Manā galvā sākās domu gājiens, tam nebija nekā īpaša sakara ar viņa lūgumu, visu jau biju izlēmusi pati. Remonts būs jāveic vēl citā kamerā, lai gan var iztikt līdz pat lielam, iegādāties mēbeles, drēbes, rotaļlietas, palielināt auklīšu personālu. Darāmā ir daudz, un mēs stāvam uz vietas.

– Šis nav mājdzīvnieks – tas kļūst garlaicīgi, jūs to neatradīsiet labās rokās. Tu esi pārliecināts? – Nogaidījis mājienu, es turpināju: "Tad es piedāvāju šo oficiālo versiju." Piedzima dvīņi. Šī iemesla dēļ abi bija vāji. Tomēr visiem par prieku izdevās

viņus izglābt. Sirdi plosošs stāsts ar laimīgām beigām. Mums jāpiezvana mammai un jāsaskaņo liecība. "Nedaudz padomājusi, viņa pievērsa skatienu grozam un, piekāpusi pie tā, turpināja: "Protams, man vēl nav pieredzes ar bērniem, bet es varu jums droši pateikt, ka šī ir meitene."

2. nodaļa

Kurā prinči ir numurēti gabalos, un turpmākās nepatikšanas ir litros

Vecāku pacietība teorētiski ir neierobežota. Krāsotas sienas molberta ēnā, aizsedzot radījumu no mākslai svešām acīm. Rotaļlietas jauno tumšo kungu rokās, bezpalīdzīgi bērnu iztēles un pasaules neželības gūstā. Brīdi, kad bērns pārvēršas par krokodilu, parasti sauc: "Mums ir pirmais zobs!" Mītiņi pret globālo tīrības un peldēšanās sazvērestību. Citas bērnības šausmas.

Cilvēki sāk saprast labas aukles nozīmi tikai pēc bērnu piedzimšanas, iepriekš uz viņiem skatoties no augšas. Labas auklītes var ar skatienu nogalināt un mierīgi apglabāt ikvienu, kurš aizcirta durvis un neizņem karoti no krūzes, pat ja tas notiek pils otrā galā. Viņi ar degunu smaržo klusuma pārtraucējus un caurvēju.

Vispirms jābaidās no aukles, tad no bērna bez aukles. Jūs nevarat izskaidrot bērnam, kāpēc viņa tēvoča acis ir trīs reiz četrarpus. Viņš gribēja iepazīstināt savu pazīstamo ar savu bēdīgo onkuli, taču onkulis sāka stostīties un nevēlējās iepazīties ar sava mīlīgā mīluļa dziļo iekšējo pasauli.

Īrisa un viņas brālis ātri saprata, ka aukles ir nepastāvīgi cilvēki, un vairs neaicināja viņas savās lietās, dodot priekšroku viens otram.

Reiz, izspiegojot Riadnu un redzot apstiprinājumu Desmonda stāstiem, ka māte varot ēst sēnes par indēm, viņi, klasē uzzinājuši par ģenētiku, devās pārbaudīt savas zināšanas praksē.

Vecāku acis, kas skrēja uz Irisas dzēruma kautiņu, bija kvadrātā. "Ko tieši jūs dzērāt?", "Kur ir Ariss?" un virkne citu, pēc bērna domām, bezjēdzīgu jautājumu. Jūs vairs visu neatcerēsities. Reaģējot uz viņas nesaprotamajiem paskaidrojumiem, ka brālis atradies tualetē un devies doties prom ar pusdienām, tika mēģināts uzlauzt durvis. Durvis, dīvainā kārtā, turējās. Vecāki bija sašutuši.

Beigās Arisai iedeva pretlīdzekļus, sākumā arī Irisai, bet pēc apskates viņus nosūtīja gulēt. Tātad praktiski viņš un viņa brālis atklāja, ka ģenētika ir briesmīga zinātne, un tā viņus nopietni izjokoja. Un tikai meitene ļoti dīvainā formā mantoja savas mātes īpatnību. Viņa vienkārši bija piedzērusies no indes. Taču alkohols, mazliet vēlāk piedzēries kopā ar brāli, viņiem nesagādāja tikai problēmas.

Cik jauki ir vērot laimīgu tēvu, kurš lutina savu mīļoto meitu un izdabā visām savām kaprīzēm, kamēr sašutusi māte cenšas apelēt pie vīra sirdsapziņas un apturēt negodu, beidzot likvidējot visus šķēršļus sava bērna audzināšanai, ko viņš tikai izdarīs. paraustīt plecus un priecīgi turpināt. Mazā meitene ir tik dārga un mīļa, un kā viņa dievina savu tēti. It kā jūs varētu atteikties no šīm acīm, kas ieskatās jūsu dvēselē? Taču jau pēc dažiem gadiem saldaiss eņģelis var izaugt par impēriju, kuru audzināt būs par vēlu, kas tagad tika apstiprināts karaļa birojā. Sienas vairāk nekā

duci reižu drebēja no diskusijām, taču tajā pašā laikā tās palīdzēja mazināt spriedzi. Tā kā šie strīdi noveda pie abpusēji izdevīga risinājuma, kas, kā vīrietis uzskatīja, palīdzētu viņa meitenei turpmākajās darbībās, lai gan Īrisa brīžiem viņu padarīja sliktāku par visiem galminiekiem un ministriem kopā.

"Tad es būšu ragana kā vecmāmiņa!" Ir slota, un pazīstamā arī. Es tevi lutināšu līdz mūža galam! – viņa sašutusi informēja tēvu. Bet lēdija Kemina būtu ļoti priecīga par šo ziņu, viņa jaunībā sapņoja par iedzimtām raganām savā ģimenē.

– Tikai pār manu mirušo ķermeni! Es nepārdzīvošu citu raganu! – Desmonds savās sirdīs iesaucās.

Viņš nedaudz krāpās. Viņš dievināja savu sievu un viņas māti, un, ja Īrisa būtu nolēmusi līdzināties saviem radniekiem, viņš mīlētu viņu tāpat kā tagad. Tomēr viņš nevēlējās, lai viņa patiešām kļūtu par raganu. Šis iznākums viņam šķita briesmīgs.

"Ah..." meitene iesāka par otro variantu, bet tēvs viņu pārtrauca.

"Un tu neiesi uz šo draņķīgo akadēmiju!" Man būs jāsūta vairāk cilvēku tevi aizsargāt, nekā pašlaik sargā visu pili.

– Kuram gan ienāks prātā man tur draudēt? viņa šokēta jautāja.

Īrisa vilcinājās par šādu tēva uzbrukumu. Kas varētu notikt akadēmijā? Vai sesija tiešām uzklups? Bet meitene nav pilnīgi bezzobaina. Viņa viņai pāris reizes iekostu, un visi pārējie no viņas būtu piesardzīgi.

– Pielūdzēji... Vai man personīgi viņus noķert pie tavas

istabas? Viņi jūs kompromitēs, un vai man jūs saplēst un katru no jums apprecēt ar atsevišķu gabalu? Vai jums jau ir plāns, kā atjaunot sabojāto reputāciju? Jautāja Desmonds.

Karalis neiedomājās, kam vajadzētu būt šādai meitas uzvedībai, un pieļāva, ka tā varētu būt pusaudžu sacelšanās, bet vai ir par vēlu piesegt raksturu ar personības veidošanos?

– Tātad Arisu var izlutināt? – meitene sarkastiski jautāja.

"Jūs nedomājat, ka jaunas titulētas meitenes, apmelojot sevi, pakārsies manam dēlam?" – viņš ar zināmu ironiju jautāja.

Īrisa atcerējās, kas nesen notika ballē un vai par to ziņot vai paturēt noslēpumā nākotnei. Ar lielu nožēlu viņa nolēma saglabāt viņa bez mākoņiem dienas bez viņa tēva uzmākšanās.

– Es varu doties inkognito režīmā. Nevienš nezina, kas es esmu, un problēmu nebūs. Teiksim, esmu no kādas perifērijas vai, vēl labāk, ārļaulības bērns. Ariss mani pieskatīs. Jūs nedzirdēsiet no manis. – viņa teica, cenšoties saglabāt godīgu izteiksmi acīs, taču Desmonds, daudzu gadu pieredzes mācīts, neticēja tām ne mirkli.

Ja es nedzirdēšu, man būs divtik bail. – viņš nopūtās. – Ej. Padomāšu, ko varētu darīt. – vīrietis noguris sacīja. – Nav ragana. Dievi..." Īrisa dzirdēja, kad viņa jau gāja ārā pa durvīm. Šķiet, ka gāja labi, vai ne?

Īrisa sāka skatīties uz akadēmiju tikai pēc drauga ieteikuma un iepriekš bija ļoti sarūgtināta par šo ideju, taču neredzēja citu izeju. Tagad, jau būdams viens no šīs iestādes studentiem, es par neko īpaši nesatraucos.

"Ak, vai jūsu "prinči" ir svaigi? Vai es varu redzēt visus? Kaut kā viņi ir pārāk gausi!" – mans pazīstamais pasmējās.

"Man ir alerģija pret prinčiem. Atvainojiet." – Īrisa atbildēja.

Mirelle tik tikko spēja apvaldīt smieklus. Iepriekš viņa nebija sapratusi šīs vietas popularitāti, taču tagad pieļāva, ka valdnieki apzināti veidoja mantiniekus, lai kādreiz viņi šeit satiktos. Meitene saprata situāciju pasaulē. Miera līgumi, sarunas un tas viss, bet tas bija par daudz. To viņa brīnīdamās čukstēja Īrisai.

"Un viss sākās ar vārdu – gājiens!" – pazīstamais aizrijās no smiekliem saimnieces galvā.

– Ari, tur ir šie skaistie prinči... Ja tu viņus konvertē, tad tas ir kā f... dubļi pavasarī! Es negribu izvēlēties. Mirelle vērīgi paskatījās uz savu draugu.

"Es baidos, ka prinči mums ir pārāk skarbi, mazā māsa." – Pilnīgi pareizas domas. Viņš sevi sauca par zirgu, tāpēc vismaz neņaudiet.

Studiju laikā Īrisa un Mirelle kļuva par māsām. Viena no karalienes tālajiem onkuļiem ārlaulības meitas, lai arī viņš nezināja par šo labo savas ģimenes notikumu, bet citu acīs viņam izdevās smagi censties, jo viņam izdevās bagātināt sabiedrību ar divām ārlaulības meitām. Kāds labs puisis!

Retāk šādus bērnus joprojām paņēma ģimenē, bet biežāk ārlaulības bērniem nācās apmierināties tikai ar ikmēneša pabalstu, piekrāptās mātes dusmām un sāniskiem skatieniem. Dažiem paveicās, viņi tika nosūtīti mācīties, citiem palīdzēja atrast cienīgu saderību. Reizēm viņi to varēja vienkārši pārdot

kādai ģimenei. Lai arī karalis vēroja šo brīdi, visas civilās problēmas rodas starp cilvēkiem, un šīs ir nekontrolējamākās attiecības visā pasaulē.

Aristokrātu aprindās Mirela bija senas, ļoti turīgas ģimenes mantiniece. Īrisas draudzene un viņas slotas pieradināšanas skolotājs. Patiesībā viņi tā satikās. Lēdija Kemina, Īrisas vecmāmiņa, kura slepus viņai uzdāvināja mazmeitai slotu, bija ārkārtīgi pārsteigta par viņa dusmām, patiesi nesaprotot, no kurienes meitene ņēmusi raganas atribūtu. Meitene no tā neatteicās. Nedaudz vēlāk viņai palīdzēja šī topošā ragana un visu dzīvo būtņu draudi. Savdabīga sarkanā ugunspuķe. Matu krāsa tika skaidrota ar eksperimentu, kas izkļuva no kontroles, savukārt raksturs tika skaidrots ar piederību raganām.

Akadēmijā tiešām bija daudz prinču. Trīs veseli gabali. Taču šis fakts varētu palīdzēt viņiem visiem, palīdzot visiem kopā pretoties sabiedrības uzmanībai.

Šo brīnišķīgo ziņu Īrisa uzzināja, stāvot sapulcē par godu jaunajam mācību gadam, ko viņa par laimi nokavēja.

Meitene aizkavējās sava paziņas dēļ. Viņš nozaga saldējumu. Mājās. Viņam jautāt bija zaimošana. Viņš ir plēsējs. Un meitene, stāvi un gaidi. Kad viņš ievilka zobos saldējuma maisiņu un pieprasīja to sasaldēt, Īrisa viņam gandrīz iesita ar burvestību. Nejauši. Tā ir patiesība!

Stāvot pie akadēmijas vārtiem, princese bija nedaudz mazdūšīga. Visapkārt bija kaut kāds posts. Pirmā diena, un neviena tuvumā. Varbūt visi kavējas? Mēs kavējam. Bet ne viņi,

bet Iriša. Un arī šis komandieris. Absolūti zemisks cilvēks. Viņš būtu varējis viņu vismaz brīdināt, ka viņai jāsteidzas, bet nē, viņš stāvēja un smaidīja viņai sejā.

Istabā vienīgais, kas gaidīja meiteni, bija draudzenes zīmīte, kurā bija norādīts, kurp doties, ja viņa tomēr vēlas ierasties. Princese pamodās no apsēstības, kurā viņa lēnām saldēja šo... komandieri. Piezīme bija pārklāta ar ledus garozu. Atriebība, protams, vienmēr ir bijis auksts ēdiens, tāpēc sasaldē to un ļauj viņam to norīt veselu.

Ledus princesei bija mūžīga problēma. Šis elements burvju vidū bija rets, taču tas notika. Tomēr viņi pētīja viņu tā, it kā viņai būtu jāglābj šī pasaule un jāizgudro portāls uz citu. Pats karalis palīdzēja viņai attīstīt spēku. Īriss sastinga, viņš lēja uguni, Āriss kontrolēja iegūto ūdeni. Un pilis ir neskartas, un bērni strādā. Visi bija priecīgi, līdz meitene kaut kā ar savu ledu uzcēla sen mirušo vīrieti. Pēc nelielas izpētes jaunie vecāki pārliecinājās, ka topošais nāves burvis to radījis savām rokām, un atdzīvinātais vecvecvecvectēvs ģimenes kapenē spējis tikai skumji gaudot. Viņš droši vien kādam piezvanīja. Dīvaini, ka neviens neatsaucās, šķiet, ka viņš savas dzīves laikā bija labs cilvēks. Taču tik interesantu epizožu vairs nebija, par prieku vecākiem un tiem laimīgajiem, kuri pat nenojauta par nelielas problēmas esamību Irišas Koltas personā.

Meitenes galvā griezās dažādas domas. Rektors uzstūma runu, var pieņemt, ka tā noteikti kādu piepildīja ar entuziasmu. Līdz šim iedvesmojies tikai rektors. Skolotājiem bija garlaicīgi.

Studenti žāvājās. Vismaz dziedāt...

"...Jūs varat aizmirst par saviem tituliem un vecākiem, turpmāk jūs esat parastie skolēni..." – Ierindas skolēni? Dīvaini, ka diez vai katrs aristokrāts varēja atļauties maksāt par sava bērna izglītību šajā iestādē.

"... Kādu laiku jūs visi mācīsies kopā, neatkarīgi no nākotnes fakultātes..." – Kādai raibai grupai vajadzēja piedzimt šo ļauno attiecību rezultātā visu acu priekšā?

"... Visiem iedos formas tērpu..." – Lai nevienam neienāk prātā ierasties uz stundu balles tērpā? Ļoti apdomīgi, bet vai tas ir kārtējais mēģinājums izlīdzināt ikviena stāvokli?

"... Ar citiem kursiem nekrustosi..." – Kuru tieši viņi vēlas aizsargāt?

Nekas interesants nebija, izņemot priecīgus aplausus un atvieglotas nopūtas sakarā ar šīs būdiņas beigām, tāpēc visi droši skrēja uz savām istabām.

– Pieticīgi. Tomēr nevajadzētu gaidīt karaliskos palātus. – Mirela noteica pēc viņu pagaidu mītnes apskates.

– Dzirdēju, ka vienkāršākos pansionātos visi dzīvo vienā istabā, un uz visu stāvu ir tikai viena tualete. – Īrisa dalījās, skatīdamās skapi blakus izlietnei.

"Par naudu, ko maksājam apmācību laikā, mēs varam uzbūvēt divas pilis." – Mira bija sašutusi.

Viņas tēvs reiz teica, ka onkulim labi klājas rektora amatā, taču, pēc mātes teiktā, vīrietis dzīvojis bezjēdzīgi un būtu varējis krietni uzlabot savu bagātību, to palielinot.

– Vai rektors ir jūsu onkulis? – Iriša bija pārsteigta.

– Tu nezināji? Mana tēva brālēns, ja ne viņa amats, domāju, ka neviens viņu nebūtu atcerējies. Un viņi pat uzaicina jūs uz īpašumu brīvdienās. – Jā, ja jūs netrāpījāt džekpotu, jūsu radnieki nevēlēšies jūs atcerēties līdz labākiem laikiem.

Blakus pārsteigtajai princesei lidinājās burvju bumbiņa, un, tiklīdz viņa to pacēla, viņas priekšā parādījās Arisas projekcija, kura lūdza viņus glābt no jauno aristokrātu slimīgās vēlmes vakarā redzēt princi. pasākums, lai labāk iepazītu jaunus studentus.

– Mēs ejam? – Mirels izliecās no istabas. – Starp citu, vai es pazīstu viņa Karalisko Augstību? Vai jūs nevēlaties viņu spīdzināt nedēļu vai divas?

"Šodien mēs iepazīsim viens otru un pievienosimies viņa garlaicīgajai kompānijai." – Iriša atbildēja, rakņājoties pa skapi. – Mums nav ko ģērbt.

– Es esmu ragana, tu... gandrīz ragana. Mēs varam valkāt visu, ko vēlamies. Mēs joprojām nevarēsim izdomāt kaut ko labāku par karalieni. – viņa teica ar skaudības pieskaņu, cieņas pilna.

Riadna bija dusmīga. Tam vakaram sagatavoto kleitu izlika visi kalpotāji, kuri nolēma, ka viņa šajā kompozīcijā izskatīsies lieliski, citādi par to nosaukt nebija iespējams. Bija upuri starp volāniem un mežģīnēm, kā arī vēl nedēļa, kad kalpones trīcēja, pieminot karalieni.

"Lai gan..." viņa domīgi sacīja un viltīgi paskatījās uz savu draugu.

– Nāc bez savām idejām! Ejam ar ierasto un iztiksim bez volāniem. Tā kā esam jau sākuši spēlēt, tad spēlējam līdz galam. Labāk ir atstāt šeit pazīstamos. – princese noteica, skatoties uz apskāvienos guļošajiem mājdzīvniekiem.

“Tas ir kā iet pastaigā bez mums. Starp citu, Kasa ir sašutusi arī līdz spārnu galiem. – teica Lapsa, samiedzot acis. Kasa, Mirela pazīstamā, šajā laikā turpināja gulēt un redzēja savu desmito sapni, pat nenojaušot, kādi plāni šobrīd tiek gatavoti.

– Un tu nemaz nedrīksti izbāzt galvu! Man ne tikai nevajadzētu būt pazīstamam, bet arī viņi nesaprātīs, kas jūs par dzīvnieku, un aizvedīs jūs uz eksperimentiem. – Iriša sašutusi norādīja uz problēmu. – Mēs jau esam tam gājuši cauri vairākas reizes. Es vairs neglābšu šos "zinātniekus".

“Viņi gribēja mani uzzināt vairāk! Centos parādīt savu lepnumu – zobus. Viss nav tā, kā likās no pirmā acu uzmetiena. Un vienalga, es guļu! – cenšoties netraucēt savu mīļoto, pazīstamais teica un steidzīgi aizvēra acis.

3. nodaļa

Maltīta purvs

Konditorejas izstrādājumi. Telpās atrodas īsts konditorejas veikals. Nebija iespējams mierīgi skatīties uz šo pasteltonu negodu. Viss tika nežēlīgi sapludināts. Īrisa sāka domāt, ka kaut kur zefīru partija ir noslīdējusi, daļēji iekļuvusi lietū un pārklāta ar pūdercukuru.

Visur dejoja pāri. Meitenes kaut kā elpoja no pieguļošajām korsetēm un vakarkleitu smaguma, ko vēl paspēja paņemt līdzī. Puiši veltīgi mēģināja viņu taustīt tā, lai tas atbilstu pieklājības robežām, un ieskatīties... viņas dvēselē. Tomēr lai tā ir dvēsele.

"Mani brīdināja, ka pienāks šī diena." Es meditēju kā īsta dievbijīga jaunava. – Mirels nočukstēja, skatīdamies apkārt klātesošajiem. "Ja mājās viņus aizturēja vecāki cilvēki, tad šeit neviens viņus neaizkavēs." Tava māte ir pasaules sieviete. Žēl, ka mēs to nevarēsim sadedzināt. – ragana rūgti atzīmēja. "Iesim vismaz kaut ko ēst." Ja šādas dejas dejotu ballēs, nevienam nebūtu problēmas ar mantiniekiem. Neizbēgami man zem svārkiem nāktos ieķert lāču slazdu, un cik daudz bezsaimnieka aristokrātisku roku uzreiz parādītos. Es ierosinu šim svinīgajam notikumam piešķirt oficiālu nosaukumu. – viņa čukstēja, virzot burvestību un demonstrējot, ka arī Īrisa neatteiks palīdzību.

Uz akmens sienas paralēli galvenajai ieejai iespaidīgi rozā burtiem parādījās dzirkstošais uzraksts "Pie Labās fejas", bet

nedaudz augstāk – pieklusinātāks “bordelis”. Blakus stāvēja skaista jaunava ar caurspīdīgiem spārniem. Mīksts rozā halāts, kas pieskaņojas vairumam vietējo kleitu krāsai, nedeva nekādu vajadzību sasprindzināties, un viņa sejas izteiksme un vieglprātīgā poza daudz neatstāja iztēlei.

"Es to paslēpu kritiskā situācijā, jūs varat viegli novērst sabiedrības uzmanību un aizbēgt." Ja kas notiek, brīnies, sašutis, nosarkst kā jaunava pirms kāzu nakts. Jūs varētu noģībt. Būtu labi doties uz izeju. – Mirela ierunājās kodīgi, periodiski ielūkojoties pūlī.

– Tauta pulcējās uz izvirtību, sirsnīga līdzjūtība mūsu topošajam suverēnam. – princese nopūtās.

– Un kur viņš iet? Varbūt pienācis laiks to meklēt kaut kur stūrī pie svētītās līgavas? – mans draugs dzeloņsti vaicāja. – Ejam uz. – viņa pēkšņi teica un aizvilka draudzeni pie tālajiem galdiņiem ar ēdienu.

Paņēmuši glāzes, viņi apstājās nedaudz tālāk un sāka gaidīt, kad Ariss tās atklās. Pat bez viņiem dzīve šeit viņam nebija garlaicīga. Abi prinči stāvēja kopā – nelokāmi turējās aizsardzībā. Irisa jau skatījās uz izeju.

"Labi, šķiet, ka Ariss ir savējais, un ir slikti viņu atstāt nepatīkšanās, bet prinči ir problēmu avots, es to zinu kā princesi." – meitene nodomāja, vērodama brāli.

– Kurš mūs drīz pamanīs? Es varu jums dot mājienu. Pirmais burts ir "p", pēdējais ir "c". – mans draugs sarkastiski teica.

– Pieņemsim, ka mums bija kaut kāda kode, kas pēkšņi apēda

mūsu kleitas, un mēs nevarējām ierasties? – Īrisa bezpalīdzīgi jautāja.

"Es nezināju, ka šeit dzīvo tik izsalkuši kodes." Prieks, ka tev bija rezerves drēbes. "Es tiešām negribēju pagriezties pret balsi." hmm. Bija nepieciešams viņu klusībā izvilkēt. – Prieks iepazīties, Daren Airan.

Āriss izdomāja formālu iemeslu, kādēļ viņa jaunie paziņas sazināties ar meitenēm, un samazināja viņu motivāciju lūgt viņas precēties, iepazīstinot viņas ar savām attālajām radniekiem – Lizu un Elisu Stokas.

– Serams Eirans ir jaunākais pūķu princis. "Viņiem priekšā stāvēja izskatīgs puisis ar izkausētā gaišā sudraba krāsām.

"Un es, daiļās dāmas, esmu Serama māsiņa." "Šķiet, ka acis viņu ģimenē tika nodotas no paaudzes paaudzē, tāpat kā mati." – Tu izskaties labi. Jūs pārspējāt visus un kļūvāt par prieku manām acīm. "Viņi izskatījās kā grūtnieces balles debitantes melnās kleitās." Lai gan no malas viņš droši vien zina labāk. – Vai tu gribētu dejot? – viņš ieteica Mirelam.

– Baidos, ka šodien nedejošu. Pastāv kolosāls risks kļūt par nelielu purvu starp muslīnu krastiem.

Viņas vārdiem bija vizuāls apstiprinājums. Pagāja trīsdesmit minūtes, starp dejojošajiem pāriem, izņemot mūziku, it kā nekas nebūtu mainījies. Bija vērts katram pārim piesiet daudzkrāsainas lentītes, kā ar kaķēniem.

"Būtu bijis daudz sliktāk, ja viņi būtu ģērbusies rozā krāsā." – Serams teica, it kā kaut ko atcerētos.

– Ak jā! Korsetes navvies. – Darens turpināja nīrgāties. – Es iesaku visiem pārslēgties uz “tu”.

Princis tonī, kas necieta atteikumu, ļoti vēlējās atstāt vismaz kādu labu iespaidu par vakaru, tāpēc lūdza Irisu dejoj.

– Man ļoti slikti padodas dejoj. – viņa centās viņu pārliecināt. Viņas acis šaudījās, meklējot palīdzību vai izeju no situācijas. Mirela, ausis sabāzusi, deva zīmes, sakot: “Ej, muļķis! Tādu skatu savā mūžā nebiju redzējis.” Bet princese nesaprata, kāpēc viņai jāpiedalās šajā cirkā un jāvada tas.

– Es braukšu, tev patiks. – Serams pasmaidīja un, satvēris viņas roku, metās uz brīvo vietu starp dejojošajiem pāriem. Visas dejas laikā viņš nenolaida no viņas acis.

"Tu man ļoti atgādini kādu, šķiet, ka ir kāda līdzība, bet es vēl neesmu pārliecināts." – princis domīgi sacīja pēc tam, kad viņi atgriezās veseli. Neatkarīgi no tā, kam princese atgādināja, viņu sejas bija kaut kur uz nevainojamības un ģenialitātes robežas, kā arī pēkšņi nenokrita. Lēdija Kemina nebija amatiere savā amatā, un atceries vai neatceries – lielas atšķirības nebūs.

Mirela joprojām cīnījās ar Darenu, savukārt Ariss meistarīgi nepamanīja sabiedrības skaistuļu skatienus, kas sapņoja par viņu satikt. It kā nekas nebūtu mainījies. Ragana pēc Īrisas skatieniem saprata, ka viņām pienācis laiks doties projām, tāpēc, pateicoties par brīnišķīgo vakaru, viņas nesekmīgi mēģināja doties prom.

"Es domāju, ka mums šeit vairs nav ko darīt, tāpēc mēs jūs aizvedīsim." – Serams sacīja, skatīdamies apkārt pūlim. – Ariss, tu paliksi? “No prinča acīm bija skaidrs, ka viņš šeit nepaliks

nevienu papildu minūti. "Mums jādodas prom, pirms visi to sapratīs, pretējā gadījumā viņu pacietība beigsies."

Viņi gribēja novērst cilvēku uzmanību, tāpēc viņi to tagad darīja. Noņemot no sienām ilūzijas un pie reizes satverot raganu aiz elkoņa, taču, pārsteidzoši, viņa nez kāpēc netaisījās vilkties. Neko jaunu nesagaidījusi, princese paskatījās apkārt. Papildus savām fejām pie sienām bija arī jaunas dāmas. Pozas bija pilnīgi atšķirīgas. Jaunkundze, kas nāca no meiteņu rokām, salīdzinājumā ar šīm... daiļavām bija dziļi morāla un šķīsta. Viņai vismaz bija drēbes.

Kultūršoks ātri pārvērtās dusmās, un lietas kļuva neparasti trokšņainas. Apmainījusies ar skatieniem ar mazdūšīgo Mirelu, Īrisa paskatījās uz brāli. Viņš stāvēja ar nelokāmu seju, it kā nekas nebūtu noticis. Viņu jaunie paziņas aplūkoja atjaunināto interjeru. Darens, apbrīnojami skatīdamies apkārt meitenēm, kvēloja, kā princesei šķita, lepnumā. Serams centās apspiest smieklus.

– Uzreiz ir skaidrs, ka jūs esat meitenes. Mēs atradām to, kas trūka mūsu iztēlei. Jums nav ne jausmas, cik es priecājos, ka mēs satikāties. "Īrisa bija tik laimīga, ka viņa vienkārši nevarēja saņemt ar to un saprast, kā viņi saprata, ka tā ir viņu radošums."

– Uztaisi nopietnas sejas. Bet ātri. – Serams nočukstēja un, skaļi sašutis par mūsdienu paražām, izveda visus no zāles.

Darens, pa ceļam uz meiteņu istabām, vieglprātīgi ieteica pārējiem nākamreiz sadarboties, uzskatot, ka nākamreiz tas

varētu nedarboties.

"Es ļoti ceru, ka nākamā reize nebūs." – Ariss neapmierināts nomurmināja, it kā nevienu neuzrunādams.

– Kā?! Kā var nebūt? Ariss, tu esi nežēlīgs! Akadēmija joprojām trīcēs no mūsu čukstiem. – Darens spītīgi turpināja.

"Galvenais, lai viņa nenomirst no mūsu kliegzieniem." – Mirela atsita zobus.

Ariss neļāva Darenam atbildēt, satvēra māsas roku un veda viņu uz priekšu.

– Mums jārunā. "Meitene nesaprata, kāpēc notiek šī steiga, un pārsteigta paskatījās uz savu brāli. "Man arī ar jums jārunā, es atgriezīšos nedaudz vēlāk." – viņš pagriezās pret pūķiem, kuri pēc viņa vārdiem strauji mainījās un nopietnām sejām, harmoniski pamāja, vienlaikus atvadoties, un ātri aizgāja.

– Vai kaut kas notika? – Mirela jautāja, skatoties uz aizejošajiem puisiem.

Aizslēdzis aiz meitenēm durvis, viņš raganai apliecināja, ka Īrisa viņai visu izstāstīs vēlāk, un veda māsu uz savu istabu, atstājot Miru viesistabā.

Apsēdies viņas gultā, viņš ātri sāka skaidrot problēmas būtību. Karalis informēja Arisu, ka viņam jādodas pie dēmoniņiem, ar kuriem pirms pāris paaudzēm bija noslēgts miera līgums, kas varētu garantēt viņa drošību. Viņš arī lūdza citus ar izbrīnu atbildēt, ka viņai nav ne jausmas, kur viņš devies. Tajā pašā laikā tika apsvērts jautājums, ko ar viņu darīt, taču šajā posmā viņi nolēma atstāt meiteni akadēmijā, neizdomājot neko labāku.

– Kāpēc? Es saprotu, ka vest mūs ar Mirelu pie dēmoniem ir stulbi, bet kāpēc tu ej pie viņiem? Kas notiek? – princese sarauca pieri, cenšoties izprast tēva loģiku. Viņa atcerējās, ka dēmoniem nebija nozīmes, no kādas meitenes meitene nākusi, un viņi pievērsa uzmanību tikai tam, cik labi viņu burvība ir apvienota ar izredzētās maģiju.

"Pilī notiek tīrīšana, un tiek atklāti cilvēki, kas ir iesaistīti nākamajā slepkavības mēģinājumā. Šorīt man vajadzēja būt citā valstī, bet es nolēmu jūs iepazīstināt ar pūķiem. Es nevarēju ļaut jums atrisināt visas problēmas vienam. – Ariss meloja.

– Vai viņi mēģināja kādu nogalināt? – Īrisa ar krietnu izbrīnu jautāja.

– Lai cik komiski tas neizklausītos, viņi gribēja saindēt manu māti. Viņa neuzdrošinājās dzert indi publiski, tāpēc viņa vienkārši to nometa.

Jā, karaliene, bez šaubām, varētu viegli demonstrēt triku, bet vēlāk viņai būs jānes to cilvēku ķermeņi, kuri to redzēja. Riadna būtu varējusi izdarīt šādu vienreizēju triku, par prieku savam vīram, bet vai viņam tagad nebija pietiekami daudz problēmu? Par to domājot, sieviete nolēma klusi pasēdēt, nevienam neatklājot interesantās spējas, kas jau agrāk gandrīz noveda viņas māti līdz bēdām.

"Kāpēc elfi atsūtīja savu princi uz šejieni?" Vai tas nav saistīts ar slepkavības mēģinājumu? – meitene jautāja, atceroties nesabiedrisko puisi. Viņa neredzēja Eiju tajā vakarā. Varbūt visu var izskaidrot ar to, ka elfi atstāj cilvēkus novārtā, bet kāpēc viņš

personīgi ieradās šajā gadījumā?

"Viņš ir tikai papildu miera garantija." Viņi nesaņems nekādu labumu no naidīguma ar mums. Mūsu pusē ir dēmoni, iespējams, pat pūķi. – Ariss paskaidroja.

Īrisa nolēma, ka šajā gadījumā viņa pat jūt līdzīgu Eiasam un var viņu daļēji saprast. Tikai tāpēc, ka tautieši jūs uz svešu valsti sūtīja kā patērējamu priekšmetu, jūsu vēlme sazināties nepalielināsies.

– Pūķi? – princese bija pārsteigta. Pat neskatoties uz to, ka pūķi ieradās pie viņiem mācīties, kas jau bija neticami dīvaini, viņi ļoti ilgu laiku bija konsekventi saglabājuši neitralitāti un neiejaucās citu valstu lietās, ja vien tas neattiecās uz viņu drošību.

"Viņi ir pārāk lepni, lai izmantotu šādas metodes." Viņiem ir vieglāk karot pret mums, tāpēc esiet uzmanīgi un piesardzīgi, pārbaudiet pilnīgi visu. – Ariss viņai teica.

– Bet kāpēc tu nevari palikt pie manis? – Īrisa bija sašutusi. – Kā tu tur bez manis?! Tu kļūsi pilnīgi bezjūtīgs un garlaicīgs. Man tevis pietrūks. – Viņa apskāva viņu, uzmetot lūpas. Pirmo reizi viņus nācās ilgstoši šķirt. – Vai tu ilgi?

Pats puisis nezināja atbildi uz šo jautājumu, taču nevēlējās melot mātai, tāpēc paraustīja plecus, slēpdams savas jūtas.

– Tu mācīsies, un es sapūtišu šajā sūdā? Arī Mirelle iesaistījās visā. "Princeses neapmierinātība bija redzama ar neapbruņotu aci.

– Un kur tu gribētu aizbraukt? – Ariss nopūšoties jautāja.

– Es nezinu, vismaz tiem pašiem pūķiem. – princese atcerējās

par savām jaunajām paziņām.

"Viņi uzņem tikai pūkus." Es nepamanīju tavus spārnus. – viņš pasmīnēja.

"Es nedzirdu tavu nagu klabināšanu, ragainais." – Pacēlusi zodu augstāk, meitene turpināja: – Un vispār princesēm neatsaka.

Ariss uzskatīja, ka māšai ir laba iespēja īstenot savas vēlmes, un viņai atliek tikai nedaudz pagriezt galvu un padomāt par to, kādas brīnišķīgas sviras viņai ir. Viņš ātri viņai par to pastāstīja un piebilda, ka, ja viņai neizdosies, tad viņa varētu izklaidēties, un problēmu gadījumā viņam nebūs problēmu viņu noslēpt no vecāko dusmām.

– Mana mazā infekcija! Tevis pietrūks! Nerauciet pieri, it kā mēs vairs netiktos. – viņš ierunājās.

"Kad jūs atgriezīsities, es jau varēšu kļūt par sievu kādam, un jums būs daudz ko darīt ar valsti." – Irisa sūdzējās.

"Tēvs negrasās atstāt troni vēl daudzus gadus." Es jums arī pateikšu noslēpumu. Esmu vairākkārt piedāvājis tevi apprecēt kādam princim. Neskatieties uz mani tā, tas bija tikai slikts joks. Tomēr viņš teica, ka jūs pats atradīsiet līgavaini, un, spriežot pēc jūsu priecīgajām acīm, jūs beidzot esat nolēmis palikt savās mājās uz visiem laikiem. – viņš pasmīnēja, atbrīvojot mani no apskāvieniem.

Princese pilnībā piekrita viņa vārdiem, jo nesaprata, kas ir labs laulībā, lai tik ļoti uz to tiektos. Turklāt vecāki viņiem sniedza spožu piemēru nevainojamām attiecībām, un meitene sapņoja par līdzīgām jūtām pret kādu.

– Tu, protams, aizrāvās. Ak jūs meitenes! Jūs vienmēr uztraucaties par kaut kādām muļķībām un sapņojat par visādām muļķībām. – Ariss izteica zobus, vienlaikus aizstāvēdamies no māsas.

"Kad tu satiksi savu ragaino mīlestību, es paskatīšos uz tevi." – Iriša viņam pārmeta.

– Tas ir lāsts?! Ak, tu esi mani nopietni ievainojis manā vientuļajā sirdī! – viņš ironiski atbildēja.

"Un tas jūs izglābs, patiesas mīlestības skūpstis." – viņa draudēja. – Tiekamies vēlāk, brāli...

4. nodaļa

Ekspansīvs suns

– Zini, es pamatoti uzskatu savu gultu par galveno manas mājas īpašumu. Tas ir pārāk mīksts apkaunojums, kas steidzami jāmaina. – Pirmais, ko Iriša dzirdēja, izejot no istabas.

"Jums vajadzētu gulēt tikai uz kapakmeņiem un zārku dēļiem." – Rīts ir auglīgs laiks jauniem sarkasmiem un vecai ironijai.

– Labāk nekā dēļi. Un mugura ir vesela, un vēlme kādu nogalināt neatdzīvojas.

Kraukstēdams tā, kā nevajadzēja kraukšķēt parasta cilvēka ķermenī, Mirela žāvājās un uz minūti sastinga, it kā aizmigtu tieši kustībā.

– It kā tas tevi kādreiz pamestu.

– Ej, čalīt! Esmu pietiekami labs un pietiekami cilvēcīgs. – viņa teica, spoguļa atspulgā izbāzdama mēli draudzenei.

– Tieši ar to ir pietiekami, bet ne pārāk daudz. – Iriša atbildēja, uztverdama viņas virzienā vērstu sarauku. – Kad tas celsies?

Skolēnus vajadzēja pamodināt apmēram pēc divām stundām. Lieliskā lēdija Kemina piespieda savus audzēkņus mosties rītausmā. Mirelei bija aizdomas, ka viņai būtu labāk saglabāt šo ieradumu, jo viņa ticēja, ka viņa veiksmīgi izdzīvos šajā akadēmijā un, ja veiksies, tomēr tajā atgriezīsies.

Kad auklišu laiks bija droši pagājis un bērni beidzot atstāti

pašplūsmā, bija pienācis viņu žēlastības laiks. Viņi pat varēja iet gulēt pusstundu pirms rītausmas, taču, tiklīdz lēdijas Keminas iekšējais modinātājs iezvanījās, viņa viņus pamodināja un rosīgi ķērās pie nākamās paaudzes mācīšanas. Saulei ne vienmēr bija aizdomas, ka rītausmu kontrolē viena ragana, un brīžiem tā kavējās sešas stundas. Īpaši bieži tas notika ziemā.

Pietika ar pāris reīžu, lai meitenes saprastu, ka neviens viņām neļaus piedzīvot sirdsapziņas sāpes un neļaus gulēt, un neizbēgami būs jāmacās trīsreiz vairāk, jo ne vienmēr to varēja uzzināt bibliotēkā. par ko īsti skaidroja ragana ar kolosālu zināšanu daudzumu. Tomēr viņas pašreizējie studenti no tā piedzīvoja ne mazākas mokas. Tomēr bija viens neapšaubāms pluss: pilnīgi niecīgs procents kāzu pirms diploma saņemšanas. Jūs cītīgi mācāties no rītausmas, veicat individuālos uzdevumus līdz vēlam vakaram un noteikti pāris reizes nedēļā veicat kādu ārpuskolas aktivitāti, kas arī aizņem daudz laika, un tad ir laiks gulēt. Kādi ir puikas ar tik stingriem grafikiem? Viņiem arī nebija laika sūdzēties. Ja vēlies iegūt labu izglītību, tad esi pateicīgs un cītīgi mācies!

Viņām kā pirmkursniekiem iedeva sniegbaltu uniformu, un meitenes vēl nebija sastapušās ar tik ambivalentu, traku vēlmi visiem izpatikt. Gara tunika kleita ar augstiem šķēlumiem sānos, stāvapakli un miniatūru kakla izgriezumam tika valkāta ar brīvām biksēm. Ne katra meitene varēja atļauties tik ekscentrisku nodarbi kā valkāt bikses. Viss bija tieši atkarīgs no audzināšanas un ģimenes konservatīvisma. Tērps bija pārāk netīrs, taču

princese domāja, kāpēc tas vēl nav nonācis pils drēbnieku rokās, uzskatot, ka tērps atsevišķās aprindās būtu izraisījis īstu sensāciju.

"Tev nevajag tā mirdzēt acis." Man daudz vairāk būtu patikušas bikses ar kreklu, taču derēs arī šī kombinācija. Starp citu, tas tika ieviests tikai šogad. Ķemiņas kundze, pati pārlicinājusies, kāda būs forma, veltīgi mēģināja nozagt dizainu, bet beigās ātri vien radīja savu. Viņai izdevās iegūt autortiesības uz Vantablack krekliem ar nedaudz līdzīgu apkakli un asinssarkaniem midi svārkiem un gandrīz iesūdzēja tiesā savu tēvoci. Tiesa, nedaudz vēlāk, kad rektorei nervi jau bija ļoti saspringti no esošās situācijas, viņa ārkārtīgi dāsni un oficiāli atļāvās izmantot savu dizainu kā lielu izņēmumu diženajam cilvēkam, kurš sniedz tik nozīmīgu ieguldījumu mūsdienu sabiedrībā. – draugs paziņoja princesei. "Tikai šos svārkus valkā tikai īpašiem gadījumiem cieši aizvērtās durvīs, katrs brīvi staigā, kā vien vēlas, un īpaši nerūpējas par savu izskatu. "Viņa atklāja lielās raganas noslēpumu. Studenti un uzticīgie palīgi, iespējams, nezināja pat pusi no visām karalienes mātes aktivitātēm, nemaz nerunājot par viņas mazmeitu.

Laiku līdz brokastīm meitenes pavadīja ar aptuveni līdzīgām bezjēdzīgām sarunām. Jau iepriekš nolēmušas paskatīties, ko viņi baro tādā elitārā iestādē, un meitenēm noteikti vajadzēja nodibināt saziņu ar pūķiem, viņas devās pretī izsalkušajai sabiedrībai.

"Protams, es visu saprotu, bet šeit ir tik grūti iziet." Es gribētu

kaut ko interesantāku. Piemēram, man būtu ļoti jautri ar elfiem.

"Vai pūķu jautrība jums nederēs?" – princese sazvērnieciski jautāja.

–Tu vēl jautā? Ja jums ir vismaz iespēja tikt pie viņiem, es savā dzīvē nevarēšu spert pat zvirbuļa soli pāri valsts robežai bez savas ģimenes atļaujas, un viņi, bez šaubām, par to nebūs priecīgi. "Raganas skatiens uz brīdi pazuda, bet viņa turpināja: "Vai jums jau ir plāns?"

Protams, tā bija liela problēma. Vecās mācības raganas novērtēja iesakņojušos lietu stāvokli. Viņu rindā katrai sievietei bija jāizveido nākamā mantiniece no piemērota kandidāta. Un tad vai nu viņa aizrausies ar meitas tēvu, vai arī pēc bērna ar spējām piedzimšanas viņa atradīs savu mīlestību, un viņi dzīvos laimīgi. Tāpēc meitenes tika pasargātas no nejaušām pusaudžu simpātijām un izlaistas tikai drošās vietās. Viņi bija nekaitīgi tikai tāpēc, ka ar viņiem netika sazināties, jo bija nopietnas bailes piesaistīt problēmas no viņas radniekiem, un viņi noteikti apsteidza aizraušanās meklētājus. Pēc pāris epizodēm visi saprata, ka labāk ir palikt labās attiecībās ar raganām un izvēlēties citu ceļu.

– Šobrīd pilī ir mazliet trokšņains. Arisa ir pavisam cita lieta. Tomēr brālis negaidīti nāca klajā ar lielisku ideju. "Pamanot skaidru apziņu un nekaunīgo smaidu savās zaļajās acīs, Īrisa turpināja: "Jā, veseli divi ceļveži." Nav slikti, vai ne? Domāju, ka pūķi te ilgi nepalik. Man nav ne jausmas, kāpēc viņi pēkšņi parādījās, vienīgais iemesls, kas viņus varētu interesēt, ir

nokļūvis dēmonu rokās un negrasās atgriezties. Viss, kas mums jādara, ir būt viņiem tuvāk un nepalaist garām mirkli.

Mirela bija pārliecināta, ka labprātīgi viņu nekur nelaidīs un jebkurā gadījumā viņai nāksies slepus bēgt, taču princese mierināja, ka problēmu gadījumā ar karalieni izdosies vienoties. Irisa arī pārmeta savai draudzenei vakardienas atteikšanos dejojot ar pūķi.

– Kā es zināju, ka mums vajag viņus apmānīt? Kopumā pieņemsim, ka es devu priekšroku citai stratēģijai. – Mirela teica, atraisīdama ārdurvis, kur viņa saskārās ar viņu sarunas objektiem.

– Meitenes! Mani pat nevajag apburt, es jau esmu pilnībā iemīlējusies pie šīs nepārspējamās raganas kājām. Pateicoties šim tērpam, es piekrītu apprecēties tieši tagad. Kur ir tavs tuvākais templis? – viņš jautāja Irisai, kamēr apmulsusī Mirela, plaši atvērtām acīm, sagremoja saņemto informāciju.

"Spārnotie bērni mani neinteresē, tāpat kā viņu iespējamais tēvs." – meitene nāca pie prāta.

Viņai ātri tika piedāvāts variants, ka ar tik neticamu sievieti pūķis neiebilstu uz vairākām mazām raganām, atkal radot apjukumu viņa mīlestības objektā.

– Tas prasīs ilgu laiku, iesim, pretējā gadījumā mēs kavēsimies. – Serams uzrunāja princesi. – Nav jātērē laiks uz mani, man ir cilvēks, kurš atbild manām jūtām.

– Novēlu jums laimi. – meitene nomurmināja, nezinādama, kur iet no kauna.

– Nomierinies. Man nav ne jausmas, kādi ir jūsu iemesli un vai jūs runājāt par mums vai nē, bet tam nav nekādas nozīmes. Un šis iemīļējies idiots ir tikai apmierināts ar šādu lietu sakārtošanu. Lai izlīdzinātu jūsu iekšējās sajūtas, mēs varam vienkārši kļūt par draugiem.

"Es negaidīju vairāk." – Iriša atzinās.

Tā bija patiesība. Īrisai nebija bagātīgas pieredzes pretējā dzimuma apburšanā, un tas nebija vajadzīgs, jo viņi pastāvīgi lidinājās ap viņu, cerot piesaistīt princeses uzmanību. Viņai nebija nepatiesas cerības par pēkšņu, neparastu mīlestību. Turpretim karaliene varēja viegli lepoties ar grāciju un varenību. Tieši no šīs bija vērts ņemt piemēru un iet privātstundās, lai noslīpētu viņas neveiklību. Dāmas apbrīvoja un, iespējams, arī juta skaudību, Desmonds bija nikns par vīriešu uzmanību. Klusi, jo negribēja pievilt sievu. Pāris īpaši bezceremoniāli un pārspīlēti pat atpūtās cietumā. Ne uz ilgu laiku, bet ar to pietika, lai nomierinātu karaliskās majestātes nemierus.

Pie garo gaiteņu sienām karājās tādu cilvēku portreti, kuri devuši kādu ieguldījumu sabiedrībā, retāk sastapās ar cita veida slaveni mākslinieku gleznām. Droši vien nebija pietiekami daudz labvēļu, lai aizpildītu visas sienas, vai arī skolotāji bija norūpējušies par skolēnu garīgo veselību? Kad daži cilvēki skatās uz jums no visām pusēm, attēlojot īpaši koncentrētu sejas izteiksmi, lai kur jūs stāvētu, jūs viegli varat uztvert kāda skatienu uz jums, un lietas pamazām sāks jums šķist. Tas ir viss! Tava sirds pukst, asinsspiediens paaugstinās, redze kļūst tumša,

tikai ir laiks pieņemt ķermeņus. Protams, tas ir pārspīlēts, taču Īrisa nolēma, ka nevēlas palikt ar viņiem viena. Tu nekad nezini.

Lakoniska, gaiša un plaša telpa, kas piepildīta ar pusdienu galdiem un krēsliem, ar servēšanas leti un neko papildus. Viņi pat saudzēja ziedu pirmkursniekiem.

– Elisa izrādījās žēlīgāka nekā sākotnēji izskatījās, man likās, ka viņš te var tikai rāpot. – Serams sacīja, izvēloties kaut ko ēdamu, tajā pašā laikā piedāvājot un pasniedzot kaut ko Īrisai.

"Ja tas nebūtu ēdiena, viņš nebūtu rāpojis." – Mirela sacīja, dzirdējusi daļu no mūsu sarunas. Atbildot uz to, pūķis priecīgi sāka stāstīt raganai par viņu līdzību.

– Vai tev arī vajag ēst, lai dzīvotu? – meitene tumši jautāja apmulsušajam Darenam.

– Dod viņai nedaudz laika, viņa jutīsies labāk pēc brokastīm.

"Un viņa ir laipnāka, kad neguļ pietiekami daudz, jo viņas smadzenes ir kā želeja." Un kaut kas tāds ar viņu nav noticis ilgu laiku. Diemžēl apburtais loks ir noslēdzies. Punkts. – ragana atbildēja, saraucot pieri.

Irisa tikko dzirdami pastūma Seramu uz tālāko galdu, sakot, ka tas prasīs ilgu laiku. Pasmīnējies un novēlējies veiksmi vai nu brālim, vai mīlotajai, viņš metās viņai pakaļ.

Tur bija divi cilvēki. Puiši, periodiski žāvādamies, gurdeni šķiroja ēdienu, notverot Irisas skatienu, viens no viņiem īsi pamāja ar galvu, bet otrs viņam pievienojās.

– Iesim viņus apskatīt?

– Man nav nekas pretī. – meitene atbildēja, mainot virzienu.

– Apsēdies. Es esmu Zars. Šī ir Elsu. – puisis pamāja ar galvu uz kaimiņu krēsliem.

– Tu vari vienkārši El. – ierosināja brālis.

It kā viņi būtu sadalīti divās daļās, bet viņi pilnībā aizmirsu padarīt acis vienādas. Abas ir sarkanas, bet, kamēr Zara acis bija dzintara krāsā ar siltu oranžu nokrāsu, El acis bija spilgti rudzupuķu zilas.

– Darens. Šī ir Liza, Serams un Alise. – pūķis mūs iepazīstināja, nostumdams Īrisas krēslu un apsēdies viņai blakus. Jaunizveidotais pāris, kas viņus panāca, tikai nupat bija paguvus pasveicināties, kad koridorā atskanēja dārdoņa. Spriežot pēc atbalsīm, kas gāja pa gaiteniem, cilvēki vēl bija tālu.

Princese nezināja par Mirelu, taču viņa labprātāk būtu paņēmusi pūķus aiz rokas un virzījusies uz robežu ar viņu valsti, ticot, ka šīs pastaigas laikā viņi sapratīs, ko no viņiem vēlas. Meitene patiešām nevēlējās pievērst uzmanību jauniem aristokrātiem un aristokrātiem. Ikviens varēja viegli nojaust, ka attieksme pret viņiem sākotnēji nebūtu bijusi tā rožainākā, taču tas noslīka viņu diezgan ciešās saziņas mirdzumā ar daudzsoļiem un turīgiem ārzemniekiem. Viņa īsti nevēlējās tikt galā ar problēmām, ko var radīt greisirdīgas meitenes, taču viņa ļoti vēlējās arī pūķus. Turklāt viņa nedomāja, ka jaunizveidotais mīļākais būtu tik ātri atdzisis pret Miru. Viņa noteikti to nepiedotu, lai gan viņa tagad grozīja seju, bet iekšā, visticamāk, viņai jau bija daudz fantāziju.

"Es negribētu to jautāt, bet mēs varētu izmantot jūsu

palīdzību." Mēs cīnīsimies ar visiem, kas vēlas apvienoties ar mūsu ģimeni, bet meiteņu viltībai nav robežu. Darens nopūtās.

– Ak, tu padevies viņiem, arī man, tika atrasts cilts pūķis! Mirela nobolīja acis.

– Kas tu esi? Mēs tikko tur nokļuvām apmēram pirms divām stundām. Mēs vēl nezinām nevienu vietējo slavenību. – Zārs jautāja.

Apgaismojuši, ka meitenes ir tālu ķēniņa radnieces, bet Serama un Darens ir pūķi, viņi pārsteigti paskatījās viens uz otru.

– Bet mēs negribējām to darīt. Acīmredzot ne velti mana vecmāmiņa visu bērniņu atkārtoja, ka mums nav paveicies. – El sūdzējās.

"Tu esi nonācis nepatīkšanās..." Mirelu pārtrauca cilvēki, kas tuvojās.

"Es iesaku doties prom, cik ātri vien iespējams." Šie skati pamazām sāk krist uz nerviem. – Darens paraustīja plecus pēc tam, kad visa kņada bija rimusies un cilvēki sāka aktīvi interesēties ne tikai par pārtiku.

– Puiši, iznāksiet ar mums vai paliksiet šeit? "Zēni acīmredzami negribēja šeit palikt." Tā bija pareizā doma, kas balstījās uz to, ka jūs netiksiet tālu, ja pratināšanas laikā tiksiet saplēsts gabalos.

Ja puiši uzvedās atturīgi, tad daiļā skolēnu puse nenovērsa skatienu no sava galda, necenšoties pietuvoties, bet gan uzmanīgi tverot un fiksējot visu, kas notiek aiz tā. Protams, ne visi, bet skatienu bija daudz. Tas viss man krita uz nerviem, bet tas bija

nedaudz bērnišķīgi, viņi tos galu galā nepabeigs.

Atkāpjoties kopā ar visu paplašināto kompāniju, princese pamanīja, kā apkārt ir mainījies brokastu ēšanas ātrums.

“Būtu labāk, ja viņi tik ļoti steigtos svinīgajās pieņemšanās. Pievelciet korseti līdz kaklam, pēc tam apsēdieties un pacietīgi gaidiet, līdz ūdens pilēs pa barības vadu. – meitene bija sašutusi.

– Kāds klausījās, kur mums jāiet? – Mirela jautāja. – Kaut gan ko es jautāju? Pamatojoties uz to, ka šeit ir sapulcējušies tie, kuriem patīk parādīties vēlāk par visiem pārējiem, palikuši tikai pūķu brāļi. – viņa attrauca. "Neskatieties uz mani tā, es uztraucos par māsas prombūtni, un visas manas domas bija tikai par viņas labklājību."

– Es domāju, ka varu jums palīdzēt ar šo jautājumu. “Viņiem aiz muguras atskanēja vīrieša balss. "Es esmu iecelts jūsu grupā un uzraudzīšu jūs, līdz jūs tiksit norīkots."

Pārraugs bija garš, cirtainiem matiem un brūnām acīm. Patiešām, Iriša ir pazīstama. Pat ja ne personīgi, neauglīga zeme ir pilna ar baumām. Apmēram pirms trim gadiem pilī izplatījās ziņas, ka kāda meitene tieši kādā mākslas vakarā tika kompromitēta un palika stāvoklī. Pēc bērna piedzimšanas ar tādiem pašiem cirtainiem matiem kā viņa tēvs, kurš, starp citu, pilnībā noliedza jebkādas tieksmes pret jauno dāmu un zvērēja, ka pat nepazīst viņas suni, radiem nācās ar atklātu pieņemt savu saderināto dēlu. rokas, kas bija par labu sānu līgavām Tāpēc mums joprojām ir rūpīgi jāpārdomā, kurš kuru kompromitēja tajā vakarā.

5. nodaļa

Bērnu asaras plūst no iekšpuses

"Sīkāk par visu pastāstīšu, kad visi pulcēsies birojā, tāpēc iesaku uzgaidīt tur, un paziņošu visiem pārējiem, kam tik izšķirīgā brīdī ir paradums uztraukties par sev tuviem cilvēkiem." Priecāšos, ja Jūs laipni palīdzētu mūsu viesiem adaptēties akadēmijā.

Negaidot nekādu skaidru reakciju, viņš ātri devās tālāk, atstājot tikko kaltajiem skolēniem pašiem izdomāt, pa kurām kāpnēm jānokāpj, lai nokļūtu īstajā vietā. Mirela un Irisa vienojās par palīdzību citiem un drūmi saskatījās. Vai meitenēm pašām nebija vajadzīgs kāds, kas integrētos vietējā sabiedrībā? Akadēmijā viņi paši bija nelūgti viesi, un princese uzņemšanas dokumentos nevarēja atcerēties punktu par ceļa staba vietu jaunpienācējiem no citām valstīm.

"Pat kurators vēlas, lai tu būtu man tuvāk, ragana." – Darens sapņaini ievilka.

Pūķa vārdi lika Mirelam neapmierināti paskatīties viņa virzienā un novēlēt, lai šī mācību iestāde sagrautu, tomēr šis lāsts nekādā gadījumā nebūtu piepildījies, un vēlāk meitene pati vairs neatcerēsies savus veltīgos vēlējumus izdzēst akadēmiju no skolas kartes. valsts.

– Viņi satiekas? – Zārs klusi jautāja, tuvojoties man un Seram, kad mēs devāmies lejā pa kāpnēm.

– Vai arī viņi vēl nav vienojušies par savstarpēju saistību kopumu? – El jautāja.

"Šobrīd tas vairāk atgādina otro iespēju." – Serams iesmējās, atverot masīvās durvis un izlaižot mani pa tām. "Es iesaku mums stāties vienā rindā, jo mums paveicās pēkšņi atrast labu kompāniju." Pie mums noteikti nebūs garlaicīgi, es jums to apsolu. – Viņš pagriezās pret brāļiem.

– Vai tas nozīmē, ka jautājums jau ir atrisināts un mums nav balsstiesību? – Mira bija sašutusi.

Princis paskatījās uz viņu un paraustīja plecus, tādējādi dodot viņai tiesības izvēlēties un it kā sakot, ka negrasās nevienu piespiest. Viņam nebija jāļaujas raganas kaprīzēm, ar to bija jātiek galā brālim, viņam toreiz vajadzēja mēģināt iekļūt princeses iekšējā lokā, bet viņa galvā pūķis jau bija izspēlējis pāris iznākumus un viņam bija vairāki dublieri. plāniem.

"Man tas ir nedaudz skaļš, bet tas ir diezgan labi." – Īrisa sacīja princim un paspēja klusi apklusināt savu draugu. "Un bez jums mēs šeit nevienu nepazīstam."

Vai arī neviens viņus nezina, šī ir tēma pavisam citai sarunai. Kamēr viņi izvēlējās sēdvietas, Darens nesekmīgi mēģināja pierunāt Miru, un mazais birojs pamazām piepildījās ar cilvēkiem.

– Es esmu Džulians Batižs. Sauc mani par kuratoru Batižu. Mēs tiksimies nedaudz vēlāk, un tagad es jums pastāstīšu nedaudz par akadēmiju. – viņš teica, stāvēdams uz kāpnes aiz tribīnes.

Ko viņš par akadēmiju varētu pastāstīt topošajiem aristokrātiem, kuriem par šo vietu jau bija ausis šķindojušas? Tipiska informācija no bukletiem un vēstures grāmatām? Tas tika atvērts pirms daudziem gadiem īpaši apdāvinātiem cilvēkiem valstībā. Tomēr vēlāk metropoles aristokrātija sacēlās, uzskatot, ka viņu bērniem tiek atņemtas un ierobežotas viņu tiesības. Dažādu publisku personu spiediena ietekmē visus sāka pieņemt akadēmijā, un tas noveda pie tā, ka nevienu vairs neinteresēja studentu spējas un talanti.

Pamazām akadēmija sāka sastāvēt no izrādes, kas ilga vairākus gadus. Pat tas, ka fakultātes atradās dažādās ēkās un tās savienoja tikai ejas, mazajiem sirsnīgu piedzīvojumu meklētājiem īpaši netraucēja atrast piemērotus laulāto kandidātus. Kā jūs varētu nojaust, ne visi šeit ir absolvējuši. Daži atrada jaunus turīgus radniekus ar labiem ciltsrakstiem un lieliskiem sakariem.

Tas viss sanikvoja karali, kurš veica šīs vietas reorganizāciju, taču, lai visu mainītu, vajadzēja atsijāt jau akadēmijā uzņemtos, kā arī mainīt visu mācību programmu un pasniedzēju sastāvu, tai skaitā. Desmonds to slepus plānoja jau gadu, gatavojoties tuvākajā nākotnē nokāpt akadēmijā ar jaunumiem. Nevarēja kāds par visu ātrāk uzzināt un sapulcē šo jautājumu izvirzīt. Mēģinājumi mainīt pamatus, kas bija izveidojušies viņa priekšgājēju valdīšanas laikā pēc viņa kāpšanas tronī, neizraisīja labu reakciju, taču vīrietis grasījās visas struktūras pakļaut globālām reformām, nedomājot atstāt saviem bērniem valsti ar

problēmas, kas viņam nebija piemērotas. Tagad bija īstais brīdis tam, jo paši pūķi pirmo reizi izvirzīja jautājumu par attiecību uzlabošanu starp valstīm un personīgo atbalstu Koltu klanam.

Pēc kuratores teiktā, sanācis, ka daudzpusējās attīstības un komandas saliedētības labad nodarbības apmeklēs dažādu fakultāšu maģistri. Sākotnēji kuratora Batiža vadībā tiks apmācīti pirmā kursa studenti. Viņam ar testu un aptauju palīdzību būs jānosaka katra skolēna zināšanu līmenis.

Turklāt vīrietis lūdza raganām pirms pārceļšanās uz galveno fakultāti sūtīt savus pazīstamos uz mājām vai ievietot atsevišķās kastēs Raganu fakultātes maģistra uzraudzībā. Tas tika darīts pārējo studentu drošības labad, bet acīmredzot stipri sadusmoja raganas.

"Iesaku rūpīgi izlasīt akadēmijas statūtus, lai nenokļūtu nepatīkamā situācijā." – beidzot teica kurators, tādējādi pieliekot punktu atklāšanas runai.

"Cik skaisti teikts. Nepatīkama situācija. Ja nu vienīgi tētis mani lamātu tikai par viņiem. Ak, sapņi! – Princese domājot nepamanīja, kā nodarbības aizlidoja, un kuratore tobrīd paspēja aiziet.

– Vai tu šovakar dosies ar mani pastaigāties? Darens Mirels ieteica.

– Labi. Pietiekami! ES iešu! Beidzot liec mani mierā. – viņa neizturēja.

– Tagad pirmais randiņš ir kabatā, un tad jau pirms kāzām varat plivināt spārnus. "Viņš sapņaini nopūtās un piemiedza viņai

aci. Mirelle uzmeta viņam smagu skatienu un, paņēmusi savu draugu, kuram tik tikko bija laiks atvadīties no puīšiem, izgāja no kabineta.

“Viņš jautāja piecas reizes, un es piekritu tikai viņa neatlaidības dēļ. Vairāk ne. – viņa viņai apliecināja.

Vakarā, palikusi viena ar saviem pazīstamajiem, Īrisa nolēma izklaidēties. Cenšoties padarīt dizainu pēc iespējas reālistiskāku, meitene izveidoja Fox un Cas ledus figūras. Viņa vēlējās, lai katra detaļa izskatītos īsta. Lai gan lielo figūru izgatavošana bija salīdzinoši vienkārša un daudz ātrāka, mazās bija daudz rūpīga darba un prasīja daudz laika, tāpēc nodarbība viņai aizkavējās. Neskatoties uz visām grūtībām, princese bija apņēmības pilna savu darbu pabeigt. Viņa zināja, ka rezultāti būs pūļu vērti.

– Un kas? Vai mums vajadzētu arī doties uz zoodārzu? – Lapsa bija sašutis, cenšoties nekustēties, lai nesabojātu saimnieces izskatu. – Nosaldē šo ģēniju. Ja esmu būrī, es ceru redzēt statuju, kas izgatavota ar jūsu rokām. Es tevi vērošu un nolādēšu. – pūkains dzīvnieks un čīkstošais sikspārnis bija sašutuši. – Mani mierina viena lieta – Kasa cieš vairāk, viņai vēl jāatrod kopīga valoda ar pūķi.

–Vai esi pārliecināts, ka viņi būs kopā? – Īrisa viņam šaubīgi jautāja, atceroties šo pāri.

– Es varu derēt uz visu, ko esmu ieguvis šai dienai. Mēs tiksim uz viņu kāzām ātrāk, nekā jūs domājat. Es ticu viņam. Viņš izpeldēs pa indīgo, vētrains upi un nokļūs šīs raganas bez dvēseles sirdī. "Par saviem vārdiem Lapsa gandrīz dabūja ar

nagiem pa ausi, bet veiksmīgi no tās izvairījās, laizot draudzenes purnu.

"Es nezinu, kā viņi grasījās kontrolēt dzīvnieku klātbūtni raganās, bet, ja kaut kas notiek, paslēpiet arī viņu." Jūs nevarat atklāt vai ievietot kaut kur nezināmā vietā.

Blāvs klauvējiens pie durvīm lika Irisai saraustīties. Tas kļuva par liktenīgu notikumu viņas radīšanai, un tas sadalījās mazos fragmentos. Klusi veidojot nogurušu seju, viņa nolēma noskaidrot, kurš uzdrošinājās paspilgtināt viņas nosacīto vientulību. Pirmais pieņēmums, ka tas varētu būt Serams, tika nekavējoties noraidīts, jo viņš, visticamāk, neizlems ierasties šādā laikā.

– Es atnācu, lai precizētu vienu punktu. Vai drīkstu ienākt? – viņa dzirdēja, tiklīdz atvēra durvis. Meitene nekad nebija gaidījusi, ka mūsdienās pret potenciālajiem sāncensiem izturas ar tādu cieņu.

– Nāc iekšā. – princese atbildēja, samierinoties ar situāciju, un tikai tad pamanīja, ka no pazīstamajiem nav palicis nekādas pēdas.

– Ardana. – meitene draudzīgi iepazīstināja ar sevi. – Tūlīt ķeršos pie lietas. Jūs droši vien jau saprotat, kāpēc es atnācu. Vai jūs apgalvojat, ka ir pūķi? – Viņa jautāja, savilkdama krāsotās lūpas.

Pārsteigta par viņas intensitāti, Īrisa pārsteigta pamāja ar galvu. Viņa noteikti nepretendēja uz pūķu rokām un sirdīm, jo viņu vairāk interesēja viņu dzimtene nekā viņas ģimenes

stāvoklis.

– Vai Darens Eirans skrien pēc tavas māsas? Cik tās ir nopietnas? – Ardana turpināja viņu pratināt.

Princese nezināja, cik nopietni bija pūķa nodomi, un maz ticams, ka kāds cits, izņemot viņu pašu, to varētu zināt. Viņa bija pārliecināta, ka, ja viņš uzlūkos raganu kā pagaidu rotaļlietu, viņš ar to neiztik. Nomurminājis, ka no tā, kā pūķis uzvedas, viss ir diezgan nopietni, Ardana jautāja, vai Īrisa zina, vai jaunākajam princim ir kāds.

– Viņš ieminējās, ka kāds viņam atbild un gaida mājās. – princese atbildēja, paraustīdama plecus.

– Cik skumji, ka viņiem jau ir izdevies iegūt pāri. Paldies, ka neaizvedāt mani prom, tiklīdz es to redzēju. Ardana noteica, noteikti šokējot Īrisu.

– Un tas viss? – viņa nāca pie prāta.

– Ko tu gaidīji? Ainas ar izrautiem matiem un kliegzieniem: “Atdod!”? – meitene pasmaidīja.

Pēc Īrisa domām, tas tā patiešām varētu būt. Viņa jau vienreiz bija redzējusi līdzīgu ainu. Dāmas šķīra viss pūlis, un svētlaimīgais un noraizējies vīrietis stāvēja malā, līdz viņu pārņēma sieviešu dusmas. Viņš toreiz ļoti cieta.

– Mēs esam civilizēti cilvēki. Kāpēc bezjēdzīgi strīdi? Acīmredzot jūs maz interesējaties par dažādām rasēm. Pūķus nevar savaldzināt vai atgrūst. Tas ir neiespējami un absolūti bezjēdzīgi. Mans attālais radnieks apprecējās ar pūķi, tāpēc es kaut ko dzirdēju no viņas. Karš var sākties pār elfu, ja

Eijass neizbēgs pirmais. Viņš ir sātīgi kautrīgs. – Ardana viltīgi pasmīnēja. – Atcerējos! Esam vienojušies ar virtuves darbiniekiem, lai jums nebūtu jāuztraucas par savu pazīstamo pabarošanu, ja nepieciešams. Tas bija jauki ar jums iepazīties. Uz drīzu tikšanos, Lisa Stoks.

– ES arī. – Īrisa lēni atbildēja, uz ko Ardana pavirši pasmaidīja un pameta viņu. Pēc kolektīvas pārliecināšanas Mirela nolēma viņai pastāstīt, kas tajā vakarā notika. Viņa precizēja, ka vispirms viņi devās uz restorānu.

"Es izmisīgi nevēlos nekur iet ar viņu. Viņš ir pārāk uzstājīgs un... jauks. Ja es nevarēšu sev palīdzēt un man viņš pārāk patīk, tad galu galā es būšu vienīgais zaudētājs. Man vienmēr teica, ka jebkurā situācijā man jāpaliek raganai. Vai es varu kādam pievilt? Vai man ir jābūt labai meitai visas ģimenes labklājībai?"

– Ko jūs domājat par? "Darena balss viņu izvilka no sātīgajām domām. "Atlicis tikai nedaudz pastaigāties, un mēs jau būsīm klāt." Jautāju puisiem, viņi teica, ka ēdiens tur ir garšīgs.

– Vai prasījāt padomu, kur doties? "Meitene nesaprata, kāpēc viņš cenšas viņai izpatikt.

– Es negribēju jūs pievilt un nolēmu iepriekš noskaidrot labu iestāžu atrašanās vietu. Es gribēju šo vakaru padarīt nevainojamu.

– Jūs paveicāt labu darbu. – ragana viņu slavēja.

– Noteikti. Es ļoti uztraucos, vai jums viss patīks. – puisis teica. "Šī ir pirmā reize, kad kaut ko tādu piedzīvoju." Tas bija ārkārtīgi aizraujoši, bet tajā pašā laikā priecīgi par domu, ka es

pavadišu vakaru kopā ar jums. Tomēr baidījos, ka visu sabojāšu.

Pēc viņa atklāsmēm raganas krūtīs iesēdās patīkams saviļņojums un tāda siltuma vilnis, ka viņa uz brīdi nobijās no savām jūtām. Viņai nepatika šīs jūtas, tās pat sāpināja. Lai gan vecāki pret Irisu izturējās labi, viņai pietrūka mīļoto uzmanības un piekrišanas. Bērnībā Mirelle dažreiz pat domāja par to, cik lieliski būtu būt viņu meitai.

Ko darīt, ja viņas ģimene uzzina par viņu romānu? Vai Mirelle tieši tajā brīdī tiks ieslodzīta un spiesta pakļauties ģimenes gribai? Ko viņai darīt, ja viņa attieksme pret viņu liek viņai justies arvien nožēlojamāk?

Vakariņās Mira centās likt malā visas bailes un vienkārši labi pavadīt laiku. Darens viņai ļoti labi palīdzēja. Viņa joki nevilus lika viņai pasmaidīt, un viņa viņa sabiedrībā jutās tik šausmīgi ērti, ka negaidīti nolēma uzaicināt viņu pastaigāties pa parku. Pēc viņas vārdiem viņa acīs parādījās prieka dzirksti, un viņš laimīgi piekrita.

– Rādi ceļu, mana saule. – Viņš majestātiski teica, pārliecinoši paņemot Mirelu aiz rokas.

– Kāpēc saule? – viņa jautāja, nepadodoties viņa komplimentiem.

– Apžilbinoša, vienīgā, kas var sadedzināt. – viņš jokoja un iesmējās.

Vienā no savām bēgšanas reizēm no ģimenes dzīvesvietām viņa atrada šo vietu un atļāvās uz īsu brīdi iegrimt mājīgā miera un vientulības atmosfērā, ko viņa nevarēja atļauties ģimenes lokā,

tāpēc šis parks viņai bija pazīstams.

Gludās takas, ko skaisti ierāmēja puķu krūmi, gāja dziļi caur kokiem. Likās, ka tu vari staigāt bezgalīgi un nekad neatrast vajadzīgo ceļu. Likās, ka tu būtu viens pats ar sevi, un nekas nevarētu traucēt šo laika mirkli, kas tev bija dots.

Viņi jutās tik ērti klusumā, kas starp viņiem radās. Viņi vienkārši gāja, nedomājot, kur tieši. Viņi saskārās ar vairākām mazām strūklakām, apkārt lidinājās gribas, un tajā brīdī šķita, ka pasauli piepildīja šis miers.

"Es saprotu, ka jums var būt bailes un šaubas, bet es ceru, ka man ir neliela uzticēšanās vieta." Es apsolu darīt visu iespējamo, lai jūs varētu man uzticēties, tāpēc padomājiet par mani. Kad es tevi redzēju, kā tu smaidīji un smējies, kā es nosliķu tavās acīs un nevarēju atturēties. Es sapratu, ka pat tad, ja tu nebūtu tas pats, ko veidotāji man solīja, es nožēlotu, ka man tevis pietrūka. Es esmu nopietns un gaidīšu tik ilgi, cik nepieciešams, bet, lūdzu, neatgrūd mani. Es ļoti baidos tevi pazaudēt.

– Kāpēc tu nolēmi, ka es esmu tā? Ko darīt, ja jūs vienkārši kļūdaties? "Viņa paskatījās uz viņu ar satriektu skatienu. Tie bija pārāk mīļi vārdi tādai raganai kā viņa.

– ES nespēlēju. Nekad savā dzīvē neko tādu neesmu piedzīvojusi un nesaprotu, kā man uzvesties, lai tu mani nebaidītu un neienīstu. – viņš izplāpājās.

– Esi tu pats. Manuprāt, tas ir... jauki. – ragana atzinās.

Darena sejā iedegās maigs, silts smaids. Viņš atpleta rokas, gaidot atbildi, uzskatot, ka Miras sirds ir vismaz nedaudz

izkususi.

– Ne visu uzreiz, spārnotais. – meitene bija tēloti sašutusi.

– LABI. Atstāsim šo uz vēlāku laiku. Mēs pat vēl neesam atgriezušies, un es jau domāju, kur jūs aizvest nākamreiz. Mēs devāmies uz restorānu tikai tāpēc, ka nezināju, kas tev garšo. Tāpēc nekavējoties pastāstiet man, kas jūs interesē. Darens pārtrauca viņas domas. – Protams, izņemot mani. Viņš piebilda, viņa acis mirdzēja, kad viņa skatījās uz viņu.

– Silts vējš. – Mira pat nedomājot teica.

– Dievs, cik tu esi mīļš! – viņš teica un apskāva raganu pie sevis, nespēdams izturēt savas jūtas.

Kamēr Mirels mēģināja aptvert tikko notikušo, viņš nosēdināja viņu uz soliņa, joprojām turēdams viņas roku. Kādu iemeslu dēļ raganas sirds sāka pukstēt niknā ātrumā. Viņas tēla veidotā siena jau pašā sākumā saplaisāja, un tagad tā ir pilnībā sadragāta. Un tas viss bija viņa vaina. Kā viens pūķis var iznīcināt to, ko viņa ir uzbūvējusi kopš dzimšanas?

– Tātad tas ir vējš. – Darens domīgi ievilka. – Vai tu negribi lido?

– Vai jūs domājat, ka es nekad neesmu lidojis? Es negribu tevi apbēdināt, bet es esmu ragana. Slotu es jau iegādājos, kad man bija septiņi gadi. – meitene atcirta.

– Tas nav viens un tas pats. Jums tas patiks, es apsolu. – viņš pārliecināja, redzot viņas skepsi.

Nedaudz sašaurinājusi acis, Mirela piekrita, taču viņa bija ziņkārīga, kā viņš to izdarīs. Darens lūdza viņu uzgaidīt mirkli

un aplika savu jaku ap viņas vidukli, pirms pēkšņi paņēma viņu rokās un uzlidoja debesīs tik ātri, ka viņai nācās cieši satvert viņu, ne par ko vairāk nerūpējoties.

"Es pat neredzēju tavus spārnus." Jūs varējāt mani brīdināt! – ragana bija sašutusi, kamēr viņš pasmējās par viņas mēģinājumiem ciešāk pieķerties viņam. Pūķis tikai noslēpumaini pasmaidīja un lidoja augstāk, solot nākamreiz visu parādīt.

Ragana viņam neteica, ka nākamā reize varētu nebūt, jo viņai patika šādi lidot. Slota nebija ērtākais pārvietošanās veids, lai gan tā bija pilnīgi droša, taču ilgi lidot ar to nevarēja. Mirelle nevarēja pateikt, kas bija ērtāk vai drošāk Darena rokās, taču šī lidojuma būtība bija pavisam cita. Meitene saprata, ka sen nav lidojusi un bija aizmirsusi, cik skaisti ir naktī.

– Skaists. – viņa čukstēja.

"Jā, tas ir skaisti..." puisis čukstēja, lai gan nekas apkārt viņu neinteresēja.

Irisa cerēja dzirdēt romantikas vai vismaz komēdijas pilnu stāstu, taču diemžēl viņas cerības nepiepildījās.

– Pēc tam mēs mazliet pastaigājāmieš, un te nu es esmu. – Mirela pēkšņi pabeidza.

"Cik ģeniāls stāstnieks! Viņa bija prom uz četrām stundām, un viņa man teica trīspadsmit vārdus, lai dotos gulēt. – Irisa bija sašutusi.

– Tava pasaka sastāvētu no diviem teikumiem. – princese nopūtās. – Labi, ja tu saki, ka nebija ne apskāvienu, ne skūpstu, tas nozīmē, ka tā arī bija. Ejam gulēt. "Piesarkusī Mirela Irisai

bija kaut kas jauns un līdz šim nepazīstams. – Ar tevi viss skaidrs,
jaunkundze!

6. nodaļa

Nekaitīgi sapņi kā iepazīšanās veids un mazas palaidnības

"Daži šeit ieradās tikai tāpēc, lai iepriecinātu savus vecākus.

Lai gan apmācība šeit ir diezgan augstā līmenī, iesīkstējušo aizspriedumu dēļ pēc skolas beigšanas tevi uztver kā turīga vīra meklētāju, un pirmo iespaidu vairs nevar labot. Savas zināšanas un prasmes būs jāpierāda vēl ilgi. Es gribēju iemācīt sapņot, bet "izredzes satikt labu dzīvesbiedru ir pārāk mazas, lai ļautos šādām mulķībām". – viņa atkārtoja mātes vārdus. Īrisa atcerējās Ardanas izrādi un šausminājās par vēlmi aizēnot savas ievērojamās prasmes.

– Kā likums, "labie vīri" dodas uz netiklības un izvirtības mājām. Tomēr šo vietu bieži vien viegli aizmirst. Mirela nobolīja acis. "Bet biežāk jūs tur sastopaties ar izcilām un gudrām dāmām."

– Kad tev bija laiks? Un viņa par to pat neteica ne vārda. Saukta arī par draudzeni. – princese bija sašutusi.

Sašutis, atbildot uz smieklīgajām apsūdzībām, Mirela bija gatava tieši tagad doties unikālā piedzīvojumā un jautāja, vai Ardana ir gatava viņiem pievienoties. Savādi, bet kurators Batižs veicināja viņu ciešo iepazīšanos.

Nebija palicis daudz laika, līdz pirmkursnieki iepazīstināja ar jauniem priekšmetiem un attiecīgi iepazīna jauno meistaru, tāpēc tika nolemts viņus sadalīt nelielās grupās pa septiņiem

līdz astoņiem cilvēkiem un katram piešķirt atsevišķu tēmu. Skolēniem pašiem bija jāsadala pienākumi, jāatrod informācija un jāprezentē visiem pārējiem atsevišķās nodarbībās. Katrai tēmai tika atvēlēta atsevišķa diena, tāpēc uzstāšanās laikam nebija nekādu ierobežojumu. Tam vajadzēja būt viņu pārbaudes uzdevumam.

– Iesaku saprasties ar visiem savā grupā un darba laikā nelikt citiem neērti. Šajā laikā jūs esat brīvs no nodarbībām. Ērtības labad katrai grupai atvēlēju atsevišķas telpas, uz kurām bija norādīti dalībnieki uz durvīm. Šodien jūs varat apspriest visus jautājumus un iet katrs savu ceļu. Beigsim šeit.

Beidzot pēdējās divas nedēļas, ko studenti pavadīja bezcerīgā garlaicībā, tika atšķaidīta ar ko jaunu. Neviens nesaprata, kāpēc šīs nodarbības bija vajadzīgas. Diez vai kāds nebija mājniecības. Ja pūķi kaut nedaudz interesēja klausīties vairākas vīriešu mācītās disciplīnas, tad visi pārējie jau traki aiz garlaicības. Kurators Batižs neizjauca kompāniju, kas bija izveidojusies ap pūķiem, bet tomēr iekļāva vēl vienu dalībnieku.

Sēžot pie apaļā galda, Īrisa vēroja, kā visi ieņem vietas, un mēģināja atcerēties kādas baumas par Ardanas ģimeni. Viņai nebija informācijas par izciliem viņas ģimenes nopelniem. Tāpat kā daudzas citas meitenes, Ardana šķita parasta, taču pēc viņu personīgās sarunas viņu un Mirelu vairs neuztvēra kā ienaidniekus, taču neviens viņām arī neuzspieda kā draugus. Visi mierīgi sadzīvoja. Pēc princeses novērojumiem, Ardana izdevās kļūt par autoritāti citu acīs, un viņi nesteidzās atklāti konfliktēt.

Interesanti, neparasti, pareizi...

– Kāda ir mūsu tēma? – El jautāja.

– Jāizvēlas pasākums, kas atspoguļo tradīciju vai kultūru aizgūšanu no citām tautām.

Ardana ieteica paņemt kaut ko no pūķu un cilvēku vēstures, kam visi piekrita, un Zars ieteica pirmo, kas viņam ienāca prātā – leģendu par nāves dieva māsu, kura viņu gāza.

"Es varu jums pastāstīt, ko mēs zinām par šo bezprecedenta gadījumu." – Serams teica.

Nāves dievs Arns bija neiedomājami cietsirdīgs un varens. Pēc tam, kad viņa māsa radīja spēcīgus un gudrus pūķus, viņš uzzināja, ka Sevada valda nevaldāma skaudība un nepatika. Arns nespēja samierināties ar to, ka spēcīgas būtnes viņu nepielūdz. Viņš nolēma atbrīvot uz tiem savas dievišķās dusmas, taču nespēja noturēties pie sava spēka. Debess debesis trīcēja, pasaule sašķēlās, un postījumi nonāca ne tikai pūķus, bet arī visas radības. Sevada raudāja tik izmisīgi, ka viņas asaras pamanīja pats Aruns, kurš iepriekš tās bija pametis. Tad viņš parādījās un nolēma sniegt palīdzīgu roku nāves dievieteī, taču viņš pazaudēja galvu no Sevasdas un nezināja, kā dzīvot bez viņas. Ārns apvainojās, ka viņa viņu iemainīja pret kādu citu. Tad viņš atstāja šo pasauli, paņemot līdzi savas dusmas. Aruns palika pie savas mīlotās, un viņi joprojām tā dzīvo, mūs vērojot.

– Pūķi sākotnēji pielūdza dievieteī? – Iriša jautāja.

– Jā. No paša sākuma mums bija viena dieviete, bet pēc tam, kad Sevada un Aruns mums atsūtīja Lielo pūķi, mēs sākām

pielūgt abas. – Serams atbildēja. Pēc rakņāšanās viņas galvā princese nolēma, ka viņš domāja pūķa imperatoru.

Ardana nolēma piedāvāt savas spējas, lai rosinātu sapņus, bet diemžēl viņa nevarēja atveidot skaņas efektu, tāpēc viņai bija vajadzīgas īstas balsis. Kamēr visi par to domāja, Mirela paspēja izplāpāt, ka viņa vārīs dziras, lai saglabātu spēku. Viņiem atlika tikai izvēlēties aktieru tēlus.

"Es jau zinu, kas būs skaistā nāves dieviete." – ragana deva mājienu, uzmetot skatienu draudzenei.

– Eh, es gribēju būt dzīves dievs. Tas būtu romantiski. Darens skumji nopūtās.

"Vēl viens vārds, un jūs iepazīsities ar pašu nāvi." – ragana viņu drūmi brīdināja.

"Labi, mana bezsirdīgā dieviete." – Viņš teica, nolaižot skumjās acis pret grīdu, lai gan viņa svētlaimīgais smaids runāja pats par sevi.

– Jāapkopo vairāk informācijas un jāsastāda scenārijs, taču visam vajadzētu iet labi. Vienkārši sadalīsim lomas. Mums vajag trīs, vai ne? – El jautāja, bet Serams pamāja ar galvu.

– Sevada, Arns un Aruns. Kurš vēl? – Mirels jautāja, izdzirdot atbildi, ka bez dieviem vajadzīgs arī Lielais pūķis. Visi domāja, ko tieši viņš darīja.

"Dievi nevarēja mūs tieši ietekmēt un varēja tikai novērot un kontrolēt apkārt notiekošo. Ar to nepietika, lai atjaunotu patiesu mieru. Tāpēc Lielais pūķis kļuva par starpnieku starp cilvēkiem un dieviem. Mēs zinām tikai to, pārējais ir noslēpumā

tīts, un daudzi vēlētos no pirmavotiem uzzināt, kas īsti notika, bet diemžēl tas nav iespējams.

Tā sākās viņu neaizmirstamie mēģinājumi. Zar kļuva par nāves dievu, Elsu kļuva par Arunu. Serams saņēma Lielā pūka godu. Kurš varētu par to šaubīties?

– Mēģiniet iejusties ritmā. Es nevaru visam izsekot un joprojām pielāgoties jums. Man jākontrolē visi pārējie procesi. Tāpēc, lūdzu, mēģiniet ierasties laikā. – Ardana bija nedaudz nokaitināta, visi jau bija noguruši no neskaitāmajiem mēģinājumiem visu padarīt perfektu, kā katrs savā galvā iedomājies.

Diemžēl mēģinājumu laikā nemitīgi radās kādas problēmas, un, ja sākumā bija kļūda vienā vietā, un viņi to izlaboja, tad radās cita, pavisam citā vietā, kas iepriekš šķita nevainojama. Tā rezultātā Mirela un Ardana viens pēc otra sāka zaudēt pacietību, un ragana sēdēja, smagi nopūšoties un klusi skatījās ārā pa logu. Viņa aktīvi sacerēja lāstus.

Birojā plosījās mākslīga tumsa, un tikai maģija to izkļiedēja, izgaismojot improvizēto skatuvi. Visi ar apbrīnu vēroja risināmo drāmu. Balsis lieliski saplūda, un Ardanas burvība bija lieliska. Pārējie bija atbildīgi par publikas taustes sajūtām. Mēģinājumi nebija velti.

Lūk, skaistā Sevada smaidot vēro savus spārnotos radījumus. Pēc tam visi redz, kā Arns zaudē kontroli un neapmierinātību. Spriedze aug. Visas dzīvās būtnes varēja piedzīvot radītāja spēku. Kā viņu par savu rīcību pārņem rūgtums un kauns, bet viņš pie

visa vaino māsu. Aruns, kurš reaģē uz Sevadas izmisuma asarām, brāļa izraidīšanu un viņu kopīgo radīšanu – Lielo pūķi, kurš nolaižas uz zemes un kļūst par savienojošo saiti.

Sekoja pērkona aplausi, un viņi jutās lepni un beidzot varēja izelpot – viņu ciešanas oficiāli bija beigušās. Batižs pat atrada spēkus visus uzslavēt un teica, ka skolēni paveica labu darbu.

"Jūsu mikstūras patiešām dara brīnumus." Paldies. – Ardana pateicās raganai.

– Meitenes, varbūt varam kaut kur pasēdēt un svinīgi nosvinēt savu pirmo uzvaru? – Iriša ierosināja.

– Kāpēc jūsu plānos nav iekļauti zēni? Darens sūdzējās.

– Meitenes, plāni mainās. Iesim meklēt puisišus šim vakaram. – Mirels iejaucās.

– ES jokojū. Protams, jūs vēlaties būt viens. Mēs netraucēsim un nesabojāsim jūsu meiteņu tikšanās. Sarīkosim savu vakaru, vai ne? – Viņš skābi uzsmaidīja savam brālim Elam un Zaram, stāvot mazliet malā.

– Nedaudz vēlāk dosimies meklējumos, tagad tie ies pēc sliktā scenārija. Ejam. Mirelle čukstēja meitenēm, uztverot Darena neapmierināto skatienu, kuru viņa tomēr pilnībā ignorēja.

Galdiņi četriem, jauks interjers, atvērta koka terase otrajā stāvā – konditoreja bija mājīga un svaiga. Ardana ieteica doties šeit, un meitenes neatrada iemeslu atteikties. Šī iestāde, kas atvērta pavisam nesen, jau ir kļuvusi slavena daudzu cilvēku vidū. Desertī šeit bija katrai gaumei un, pats galvenais, par pieņemamu cenu un, visticamāk, bija paredzēti vidusšķirai,

nevis vietējās aristokrātijas virsotnēm. Ilgtermiņā tas, iespējams, varētu atbalstīt jaunu uzņēmējdarbību. Salīdzinoši grūtāk ir iepriecināt izvēlīgo eliti, kas viegli pāriet uz kaut ko jaunu, nekā cilvēkiem, kuri pieķeras noteiktiem sīkumiem, piemēram, pieklājīgs un smaidīgs viesmīlis, skaista vide, ērta atrašanās vieta, desertu garša dažkārt nespēlēja galveno lomu, bet šeit viņš bija pāri visam uzslavām.

Ēdienkartē bija daudz dažādu vienumu, kas lika meiteņu acīm aizrauties. Sākumā viņi nolēma izvēlēties smalkas putu kūkas ar dažādiem pildījumiem, kas pārklātas ar velūru un dekorētas ar svaigām ogām, rīvētu balto šokolādi un iglis lapām. Apbrīnojamo biskvīta garšu spilgti papildināja ogu skābums. Tajā pašā laikā meitenes izbaudīja sarunu un dzēra parakstu vasaras tēju.

– Meitenes izrādīja savus mīluļus, viņas bija tik mīļas. Es arī gribu pūkainu. – Ardana sūdzējās.

“Ar viņiem ir daudz ne tikai priecīgu brīžu. Jums būs jātiek galā ar viņa nāvi, un, ja viņš pēkšņi saslims, viņš nevarēs pateikt, kas tieši ar viņu notiek, un jūs lēnām traksi no raizēm. Tos nav iespējams salīdzināt ar bērniem. Ar šiem “pūkaiņiem” ir daudz grūtāk.

“Vai jūs domājat, ka ir vieglāk tikt galā ar bērnu?” – Ardana brīnījās.

– Tātad jūs neesat mēģinājis sajaukt ar jaundzimušo kaķēnu. – Mirela viņu nosodīja. – Viss ir aptuveni vienāds, tikai īsākā mūža dēļ ātrāk. Pazīstamie dzīvo tik ilgi, cik viņu saimnieks, bet tas diemžēl neattiecas uz parastajiem dzīvniekiem.

– Tas viss, pietiek! Jūs tikai dodat viņai iemeslu nevajadzīgām raizēm un raizēm. Cilvēki netic, kamēr tas ar viņiem nenotiek. Šī ir aksioma. – Īrisa teica, uz ko Mirelle tikai nobolīja acis, izmēģinot kādu gabaliņu no jaunās kūkas.

Ardana nolēma mainīt tēmu, jautājot, vai meitenes domā, ka nevarēs satikt vecākos skolēnus, pirms tie tiks sakārtoti. Mirelle paraustīja plecus un aicināja viņu doties pie viņiem, ja viņa to tik ļoti vēlas. Ragana nemaz nesaskatīja problēmu. Īrisa nevarēja iedomāties, ka viņas draugs varētu ko tādu piedāvāt kādam citam, nevis viņai. Sirdī mēģināja iekost neliela greizsirdība, taču vairāk priecēja labās pārmaiņas mīļotā dzīvē. Ardana šokēta pamāja ar rokām, baidoties, ka viņi varētu tikt pieķerti un pastāstītu saviem vecākiem, tāpēc viņa mēģināja mainīt tēmu un jautāja, kāpēc viņi iestājās akadēmijā.

"Tēvs mums deva šo iespēju." "Īrisa pat nemeloja, jo karalis patiešām atļāva viņai to darīt."

– Bet viņi mani piespieda. Es gribēju iet pavisam citu ceļu un atrast labu sapņu meistaru, bet mamma pat neklausījās. Viņa teica, ka es tur neatradīšu piemērotu dzīvesbiedru, bet man bija jāpilda savi pienākumi.

– Kārtīgi vīri, kā likums, atrodami midzeņos. – Mirelle sarkastiski sacīja. – Bet tur ir arī apburošas dāmas.

– Kad tev bija laiks? Ko tu tur vispār aizmirsi? Un kā ar mani? – princese apvainojās, kamēr Ardana apaļām acīm paskatījās uz piedzīvojumu meklētāju.

– Kāpēc visi šie jautājumi? Mēs varam doties tur tagad. – viņa

pārliecinoši sacīja, pieceļoties.

7. nodaļa

Cherry Marsala Elysium

Mira bija ārkārtīgi neapmierināta, ka viņai bija daudz jāmacās ar maskēšanos saviem draugiem. Citādi Ardana kategoriski atteicās nekur doties. Par apģērbu nebija ko teikt. Atrast kaut ko piemērotu bija grūts uzdevums, un viņu vadītāja drēbju skapis viņiem bija pārāk liels.

Īrisa un Ardana, ģērbušās kā pirmā sastaptā maniaka-izvirtuļa neprātīgais sapnis, un Mirelle, sašutusi no ilgās gatavošanās, papēžiem skaļi klikšķinot, gāja pa spilgti apgaismotu līku ielu, kas viņus neizbēgami novedīs līdz gala punktam. izvirtības vai, jāsaka, visādas nepatikšanas .

Lielā trīsstāvu ēka šajā vietā izskatījās pārāk apgrūtināša. Viss spīdēja un mirgoja tik spilgti, ka tas apžilbināja acis. Šāds dizains ar nebeidzamu gaismu klāstu un āķīgām zīmēm vairāk izskatījās pēc iestādes bērniem.

"Mēs ejam uz Viļīnu," Mirela sacīja, kad kāda sieviete, kas, iespējams, stāvēja pie aizmugurējās ieejas, uzmeta viņām nievājošu skatienu un aizšķērsoja meiteņu ceļu.

– Viņa nepieņem. – viņa runāja, turpinot smēķēt.

– Izlaid to. "Mireles seja kļuva necaurredzama. Acīmredzot viņa negrasījās padoties.

Neliela spītība dažkārt pārauga tādā spītībā, ka pasaule, visticamāk, sabruks, bet viņa izturēs savu pozīciju līdz galam.

Cik reižu tas viņiem ir atspēlējis...

– Sakopsi pats vai izsauks apsardzi? – sieviete aizkaitināti vaicāja, zaudējot pacietību.

"Viļņas saimniece man teica, lai es viņu paraudāju." – vīrietis viņai pavēstīja, parādīdamies kā no zila gaisa, un piemiedza meitenēm.

Interjers piesātinātajā Marsalas krāsā, kas bija ietonēts ar gaišu grafītu, dažādās vietās izvietoti lieli augi, spoguļi un dīvāni īpašās viena vīna toņa nišās radīja pareizo iespaidu un lika justies ērti. Pa šiem gaitenīem viņi netika ilgi vesti un tika atstāti vieni pie smagām ozolkoka durvīm.

"Dzirdot tik pazīstamu balsi, man jau likās, ka esmu traks. Ko gan jaunais puķe atkal tādā vietā, bet, izrādās, kļūdījos. – nomurmināja pie griota galda sēdošā greznā sieviete. Uzmetusi tiem skatienu, viņa nolika papīrus. – Sen neredzēts, ragana. Viņa atveda arī savas draudzenes, kādas jaukas sejiņas. Sēdieties, mīļie. Bet būtu labāk, ja tev būtu tik jauki draugi, dārgais. Tas ir mazliet skumji, ka jūs joprojām esat viens. – Gleznainā manierē uzmetusi ķiršu lūpas, viņa nogrima meiteņu priekšā.

– Kāpēc tu nolēmi, ka es ne ar vienu nesatiekos?

"Kādu sievas šeit ierodas reti, un viņi neņem līdzī savas draudzenes." Sakiet, meitenes, kā jūs nonācāt līdz šādai dzīvei? – Vilīna sērīgi jautāja. – Vai tu vari dzert? Gīrs, mans mīļākais maraschino. Manas raganas draugi ir mani draugi.

Šķita, ka meitene tikai gaidīja norādījumus no saimnieces. Viņa ātri uzklāja galdu un pasniedza mazas glāzes.

– Kādi ietekmīgi viesi mums šodien ir vienkārši pasaka. – viņa tsks, skatoties uz Irisu, kas lika viņai uztraukties.

"Jums nevajadzētu uzreiz izpaust visus sīkumus." – Mirela mierīgi atbildēja, malkodama dzērienu. Ardana bija pārāk sajūsmā par notiekošo un nepievērsa tam uzmanību.

– Pārāk nemākslots burvestība. Manām meitenēm ir arī kas zīmīgāks. – Vilīna ar apmierinātu skatienu teica.

– Vai viņi vēlas palikt inkognito? – Iriša jautāja, izmēģinot dzērienu. Lai gan nekāds efekts nebija gaidāms, pārsteidza maigā, smalkā ķiršu garša ar vieglu mandeļu rūgtumu un patīkamu rūgtumu.

Vilīna pamāja, apstiprinot princeses pieņēmumu, un piebilda, ka daudziem identitātes slēpšana ir prioritāte. Citi uzskata, ka viņi nevar ieinteresēt vīriešus ar savu izskatu vai ir bezjēdzīgi pieticīgi. Rezultātā viņi rada sev jaunu tēlu un raksturu, par kādu ir sapņojuši visu mūžu. Taču šādu sieviešu nav daudz, un daudzas mācās novērtēt savu skaistumu un nepazust sociālajās normās, jo klientu pietika visām.

– Kura recepte? – Mirela jautāja.

Tad sieviete meitenēm pastāstīja stāstu par savu iepazīšanos ar Miras kolēģi. Ragana ar teiksmaino vārdu Kemiņa radīja mikstūru pēc pasūtījuma, kad Vilīna ar viņu sarunājās, viņa dāsnas dvēseles lēkmē apsolīja šo dziru nevienam citam negatavot un izmantot recepti tikai pēc Viļinas individuālajiem pasūtījumiem. Princese novērsās, iekšēji sašutusi par vecmāmiņas nepārvaramo raksturu.

– Nu, saki, ko tu atnāci? Vai tiešām vēlaties izjust visu pieaugušo dzīves šarmu? Man arī ir puikas tādām gadījumiem. Jums ar ievērojamu atlaidi. viņa jautāja.

"Liels paldies par tik dāsno piedāvājumu, Vilīnas kundze, bet mēs esam šeit tikai mirkļa impulsa dēļ, ne vairāk." – princese atbildēja.

– Žēl, tā būtu laba dāvana maniēm bērniem.

"Tev ir tik augstas kvalitātes ilūzijas." "Ardanas balss jau bija ļoti piedzērusies, kas bija pārsteidzoši, jo neviens nepamanīja, ka viņa kaut ko būtu paņēmusi rokās.

– Labi, ka pamanījāt. Ir lietas, kuras nav vērts redzēt visiem, tāpēc tās jāslēpj aiz piekariņiem. Vai tu arī trenējies? Manas viltības, kā likums, neviens neievēro.

Mirela sāka slavēt savu klasesbiedru, vienlaikus stāstot, cik prasmīgi viņa izmanto sapņu burvību. Likās, ka viņai bija ienākusi prātā ideja, un viņa gribēja, lai visi pārējie nonāk pie tās pašas idejas. Ardana atvērās un stāstīja sievietei, ka sākotnēji gribējusi mācīties pie kāda meistara, taču viņas plāni tika traucēti un nācās tos aizmirst.

Viliņa stāstīja, ka šodien galvaspilsētā palicis maz labu meistarū, kuri jau bija aizņemti ar citām lietām. Viņi visi aizgāja, tiklīdz Sapņu fakultāte tika slēgta. Fakultātē bija pārāk maz gribētāju, un vadība uzskatīja par neizdevīgu uzturēt darbiniekus tāpat vien. Ardana pārsteigta paskatījās uz viņu un jautāja, kā viņa to zināja, jo neviens viņai par to nebija teicis.

– Gribot negribot jūs interesēs savu bijušo kolēģu liktenis. –

sieviete atbildēja.

Princese pārsteigta paskatījās uz Vilīnu, par ko sieviete sirsnīgi pasmējās, nolemdama precizēt, vai tiešām neizskatās pēc skolotājas. Mirela gaidīja šos vārdus no viņas, un viņas acis iemirdzējās nepacietībā.

"Varbūt tad jūs sāksiet viņas apmācību?" – ieteica ragana.

– PVO? Es? – sieviete bija pārsteigta. "Ir pagājuši divdesmit gadi, kopš es visu atstāju." Tā ir noteikta prasme. Manu dēlu jau var precēt, kāda mācība?

"Tu neiznīcināsi viņas sapni, vai ne?" Vai ir vērts ar viņu pāris reižu trenēties?

– Labi! – Vilīna piekrita. – Jūs varat pāraudzināt raganu. – viņa neapmierināti nomurmināja. "Ja viņa šeit ierodas trīs reizes nedēļā un pēkšņi nepadodas, kad saprot, kas viņu māca, es piekrītu." "Pēc šiem vārdiem Vilīna nokļuva sava topošā audzēkņa rokās un kļuva sašutusi par izrādi, taču necentās viņu atstumt.

Meitenes priecājās runāt ar sievieti, kura gadu gaitā bija kļuvusi tikai gudrāka. Princese domāja, ka savā rozā pasaulē viņa ir neprātīgi uzskatījusi, ka, jo vecāks ir cilvēks, jo vairāk noderīgu padomu viņš var dot. Diemžēl laika gaitā viņai nācās saprast, ka tas neattiecas uz lielāko daļu sabiedrības, un viņi dzīvo, neapgūstot dzīves mācību, un šādi unikāli cilvēki ir ārkārtīgi reti.

– Kā izvēlēties vīru un nekļūdīties? – Ardana negaidīti mainīja tēmu.

– Kā lai es zinu? Mans vīrs mani atrada pats. Tagad jums ir jāatrod viss, bet man ir jāizdomā, kā dabūt prom šo lipīgo kaķi. Es jau kādu desmitu gadu mocos, bet viņš joprojām neplāno doties prom. Viņš saka, ka mīl viņu. Es viņam saku, ka mana profesija nekvalificējas vīram. Un viņš man saka, ka katram ir savi hobiji. Viņam mans bizness ir hobijs, vai varat iedomāties? Viņš pat neturas blakus maniem konkurentiem. – viņa bija sašutusi.

– Cik tu esi laimīgs. – Īrisa noelsās, dzirdot Vilīnas tirādi.

– Ak, nesaki man, es nezinu, kur likt šo laimi. – viņa noteica, norādot, ka Ardana bija snaudusi, atspiedusies uz dīvāna mīkstās atzveltnes. "Es joprojām nodošu jums zēnus, baidos, ka tādā stāvoklī jūs netiksīt tālu vai arī varat palikt šeit pa nakti." Starp citu, tavs tētis atnāca citu dienu. – teica sieviete.

Mirelle sastingusi, Mirela pārlietu garlaikotā tonī apjautājās par viņa stāvokli. Vilina, viņu cieši vērojot, sacīja, ka viņš izskatās vesels un nav nabadzīgs, jo regulāri apmeklēja viņas iestādi. Ragana bija pārsteigta par šo atbildi un atcerējās, kā viņas māte grasījās viņu indēt, ja viņš atkal nonāks šādā vietā.

"Tas ir tas, ko es nezinu, tas ir tas, ko es nezinu." Viņa nenāca pie mums, bet es dzirdēju, ka viņa izraka sev jaunu vistu. – sieviete viņai teica.

– Viss ir kā agrāk. – meitene skābi iesmējās, ielejot sevī vēl vienu glāzi.

Lieki piebilst, ka no šādas situācijas mājā cieta jaunākais ģimenes loceklis? Apprecējušies tikai statusa saglabāšanai,

Miras vecāki ātri atrada citus vaļaspriekus un maz uzmanības pievērta savai augošajai meitai, kura savās fantāzijās radīja laimīgu bērniņu, kurā visi viņu mīlēja. Viņa patiesi ticēja, ka, ja viņa kļūtu labāka un paklausīgāka, viss noteikti mainītos, un viņa tiks vairāk mīlēta un novērtēta, taču, kā izrādījās, dažreiz tuvinieku uzmanība nesniedz gaidīto laimi.

– Viļin, mans dvēseles prieks! Kā tev iet? – atskanēja vīrieša balss, kurš ienāca bez klauvēšanas. Viņš paskatījās apkārt, meklējot biroja īpašnieku un ieraudzīja guļošu meiteni. – Kāpēc es iepriekš neesmu redzējis šo dimantu? Kur tu to no manis paslēpi? – viņš jautāja, skatīdamies uz Ardānu.

– Es tev parādīšu... dimantu... Cik gadus tu esi vecāks par viņu? Divpadsmit?! – sieviete bija sašutusi par viņa vārdiem.

– Tātad viņi nav tavi strādnieki? Tad šī ir pavisam cita saruna. – vīrietis uzmundrināja.

Viņš jautāja Irisai, vai Ardanai ir mīļākā. Meitene šokēta pakratīja galvu, nesaprotot, kas notiek, tad viņš priecīgi pasmaidīja un piebilda:

– Tātad, iesim no tālienes. Tikai nesaki viņai, ka es viņu jau esmu redzējis. Mēs pakāpeniski veidosim attiecības. Un tur, iespējams, kaut kas saaus.

– Ko darīt, ja tas neaug kopā? – jautāja Vilīna.

Vīrietis paraustīja plecus un atbildēja, ka šajā gadījumā tas vienkārši nav liktenis. Lai gan viņam patika viņas izskats, svarīgs bija arī viņas raksturs un iekšējās vērtības. Un viņš pats sevi neuzskatīja par ideālu, lai viņš visiem patiktu.

Norūcis par viņa vārdiem, Vilīna jēgpilni pamāja, apstiprinot viņa vārdus, un iepazīstināja vīrieti ar meitenēm.

– Iepazīstieties ar Kaoru – manu draugu, nez kāpēc joprojām tuvu. Es neiesaku ar viņu sazināties. Tā kā viņš netaisās izrāpties no mūsu valsts gandrīz ēnas puses. – viņa teica.

Kaora bija aizvainota par šādu lietu stāvokli un paskaidroja, ka viņa lietās nav nekā dīvaina, un, ja viņa tuvākajos plānos būtu laulība, viņš būtu nedaudz sakopjis savu vidi.

– Kāpēc pie velna tu atnāci šeit? Vai lejā tevi negaida pāris cilvēku? – Vilīna deva mājienu.

– Vil, es jau atradu to, ko meklēju. Kopš šīs dienas es esmu tikai tavs draugs un nekas vairāk. Ko tādu šarmu banda dara šādā vietā?

– Es atnācu aprunāties ar kādu krāšņu dāmu. – ragana atbildēja.

Īrisai šķita, ka Vilīnas vārdi Mirelā uzjundīja nepatīkamas atmiņas, pretējā gadījumā viņa nesaprata, kāpēc meitene arvien vairāk cenšas aizmirst sevi. Princese baidījās, ka, ja lietas turpināsies šādi, viņi patiešām paliks šajā vietā pa nakti.

– Piekrītu. Ja viņa nebūtu precējusies, es jau sen kārotu viņas brīvību, bet, kā redzat, man nebija laika.

"Mans vīrs viņu gandrīz nogalināja pēc tik viduvēja joka, un viņš joprojām turpina runāt tādas mulķības." Nezināms jokdaris.

– Bet šeit tas nav vajadzīgs! Es pat pazīstu karali. Var teikt, ka mūsu tuvākais biedrs un sabiedrotais. – Kaora lielījās, un Īrisai bija pāris jautājumi tēvam.

– Trakajos sapņos? – sieviete sarkastiski teica.

Vilīna smeļoties atmaskoja to dienu notikumus. Kaora nokļuva karaliskās auditorijās un mēģināja legalizēt savu biznesu tā sākotnējā formā, apgalvojot, ka tas radīs abpusēju labumu katrai pusei. Pēc tam viņi viņam uzlika visdažādākos nodokļus un vairākas reizes mēģināja viņu arestēt, taču viņi nolēma izmantot viņa sakarus dažādos valdības jautājumos.

Saraucis uzacis, Kaora nobolīja acis un, nošņaukādama pudeles saturu, asi savilkās.

– Giročka, atnes man kaut ko garšīgu. “Šķiet, ka vīrieša vārdi aizlidoja tukšumā, un uz tiem nebija nekādas reakcijas.

“Gira...” Vilīna nopūtās, samierinoties ar draudzenes patvaļu, kurai padotais acumirkļi nolika viņam priekšā pareizo dzērienu un atjaunoja uzkodas, un tad pilnīgā klusumā atkāpās.

– Kā jūs iepazīnāties? – Iriša pēc brīža jautāja.

“Viņš man lūdza izveidot romānu ar viņu.” – teica Vilīna. “Mēs ar vīru apprecējamies, kamēr vēl mācījāmies, tāpēc es vairs nebiju brīvs, un es nebiju apmierināta arī ar jaunākiem puisiem. Tāpēc viņa interese par mani ātri mazinājās, un viņš sāka šeit bieži nākt. Tā mēs sazināmies vēl šodien. – sieviete dalījās, izvairoties no visiem nepatīkamajiem pagājušo gadu stūriem.

Pie durvīm klauvēja, jo strādnieki, piemēram, tāpat kā Vilīnas paziņas, nevarēja neievērot pieklājības normas, bez atļaujas iebrūkot viņas kabinetā.

– Vilīnas kundze, es atvainojos, ka traucēju jūs. Mēs aizturējam četrus, bet ir radušās grūtības, un mēs nevaram to

atrisināt bez jums. Viņi spītīgi uzstāj, ka nevēlas politiskos skandālus un lūdz viņus atbrīvot.

Viņi saka, ka raganām ir laba intuīcija. Ja tā, tad Īrisa uzskatīja, ka zināma daļa no šīm spējām tika nodota arī viņai, jo tagad viņa īsti nesauca trauksmi, galvā skanēja šis trauksmes zvans, un viņa paredzēja neizbēgamu tikšanos ar šiem politikas dalībniekiem. skandāli.

8. nodaļa

Spārnotie ķildnieki

Katrs imperatora ģimenes asins nesējs noteikti bija spiests apgūt zināšanas, kuras citās valstīs saprata tikai galvenie mantinieki. Tā nebija tikai iedibināta tradīcija, bet drīzāk pamatvajadzība.

Darena piedzīvojumu plānus pastāvīgi izjauca jaunākais princis, kurš piespieda viņu apmeklēt viņu kopīgās nodarbības. Cik viņš bija aizkaitināts un ienīda šos mirkļus! Kāpēc šīs garlaicīgas nodarbības, ja varat kaut kur lidot un spēlēt ar vecākiem bērniem? Viņš arī sadevās rokās ar meitenēm, un vecāki tikai deva mājienu, ka viņš pats visu sapratīs.

Kāpēc viņam vajadzīga tik ideāla līgava? Viņa izskatās trausla, pat kleitā. Un, ja viņa raud, ko viņai darīt? Viņš gribētu kautiņu draudzeni! Tāds, ar kuru var lidot zem negaisa mākoņiem un peldēt zem ūdens. Un šīs meitenes ir ļoti garlaicīgas un neinteresantas!

Sen aizmirstās bērniības domas tagad ir stingri iespiedušās puīša galvā. Viņš gribēja atrast sev kaujas draudzeni, tāpēc iegūsti, dārgais lūgumraksta iesniedzēj, īstu raganu. Jūs nevarat mierīgi aizvērt acis kopā ar viņu, un jūs nevarat glābt savus nervus. Viņa neuzmanīgajai sirdij bija sajūta, ka šodien ir vērts uzmanīties un būt modram. Par laimi, viņš nemaz nav kļūdījies.

Uzzinājis no Zara, kas ir iestāde, kurā draudzenes bija

paslēpušās, pūķa spārni gandrīz aizlidoja viņam pa priekšu. Ko viņa burvīgā ragana dara šādā vietā? Vai tiešām viņa bija pierunāta un spiesta šeit ierasties?

"Viņi noteikti šeit nenāca strādāt." – Elsu pārlicinoši teica, kas lika Renam kļūt vēl bālākam.

Izejot cauri maģiskajai aizsardzībai, kas ieskauj visu ēku, lai pasargātu to no dažādiem blēžiem, Darens bija pārsteigts par savu jauniegūto draugu īpašajām prasmēm. Priekšlikums tikt iekšā un noskaidrot visas detaļas tika uztverts ar zināmu skepsi, taču labi saskaņotais El un Zara darbs nepārprotami pierādīja pretējo. Pirmais noteiktā vietā atšķetināja burvestības, veidojot bedri nepamanītai ieejai. Otrais kontrolēja procesu un uzraudzīja nelielus faktoros, kas varētu kaut kā tos traucēt. Pateicoties viņu komandas darbam, viņi bez problēmām varēja iekļūt jebkur.

– Beidz! – Zārs paspēja nokliegt, bet El bija ātrāks. – Tā ir mānīšana. Tur starp otro un trešo tika uzkrāsots vēl viens. Drošība. Jums būs laiks aizbēgt, jums ir desmit sekundes, lai aizbēgtu. – Viņš ātri sacīja pūķiem, saprotot, ka nevar pamest savu brāli, un slepenpolicija jau bija paspējusi viņu pamanīt.

Pirmais, ko apsargi ieraudzīja ierodoties, bija četri mierīgi puīši, kuri it kā viņus gaidīja.

– Kas man draud ar politiku? Tādiem bērniem tagad vajadzētu saprast, ka šādā vietā tas tiek atrisināts vairāk nekā jebkurā citā. Kāpēc tu centies iebāzt degunu manā mājoklī? Īpaši jums ir lieliska centrālā ieeja. – Saimnieks iepeldēja izolētajā telpā, ar caurburtoju skatienu skenējot klātesošos.

Serams nolēma darboties kā sarunu vedējs, uzskatot, ka viņam vajadzētu uzņemties atbildību par šīs problēmas risināšanu. Pūķis vēlējās paskaidrot, ka viņi nevēlas piesaistīt lieku uzmanību un tikai meklē kādu, un kā citas valsts pilsoņi vēlētos ar viņiem radušos jautājumus atrisināt uz vietas. Vilīna ar šiem vārdiem diez vai spēja savaldīt smaidu.

"Manām meitenēm izdevās pašām pagriezt pūķu galvas!" Mums par to ir jāizplata baumas. Būs manāms turīgo klientu pieaugums.

"Es negribētu nevajadzīgu publicitāti." Mēs neapciemojam jūsu... darbiniekus. Nesen pie tevis atnāca trīs meitenes. Divi no viņiem ir burvji, bet trešā ir ragana.

– Vai tās tiešām ir sievas? Parazīts bija nepilngadīgs un pat neteica ne vārda. – sieviete pasmīnēja, un viņas brūnajās acīs iedegās klusa lepnuma šķipsna.

Vilīna lika asistentei atbrīvot iebrucējus un, kad viņa piezvanīja, atnest uz savu kabinetu. Puiši neizpratnē vēroja, kā meitene parādās reizē ar durvju aizvēršanos aiz viņas saimnieka. Sieviete devās atpakaļ, jūtoties patīkami pārsteigta par tik ievērojamo dienu.

"Kāpēc tu tik stipri laiza sevi, mīlā?" Man šķiet, ka jums, meitenes, ir pienācis laiks beigt draudzēties ar alkoholu, viņš acīmredzami nav jūsu draugs, lai gan būtu labāk, lai neviens viņam netuvotos. – Darenam, stāvot koridorā, izdevās noķert Vilīnas satraukto balsi. – Kaora, kāpēc tu viņus tā lodēji? Izmetiet savas nesakārtotās fantāzijas ārpus mana biroja, tās ir

ieradušās pēc meitenēm. Gira...

Beidzot meitene ļāva puisiem ienākt. Mira paskatījās uz augšu un atrada Darena noraizējušos skatienu.

"Es ceru, ka jūs pirms tam nesēdējāt dīkā, jo es nepalaidīšu garām savu iespēju." – Kaora teica, jēgpilni aplūkojot jaunpienācējus.

– Tas tur ir ieinteresēts viņu. "Tienais pirksts tika norādīts uz imperatora brāļadēlu, un Mira klusi pamāja. – Šis teica, ka arī ir aizņemts. Pārējo, ja viņi piekrīt, varat ņemt. – Iriša viltīgi pasmaidīja.

Nenovērtējot viņas joku, vīrietis paskatījās uz meitenēm un iesmējās:

– Es nezināju, ka raganām labāk patīk pūķi, vai arī pūķi kļuvuši tik viltīgi, ka mēģina apmānīt arī raganas? – Kaora nīrgājoties jautāja. – Tad viņa ir mana. – Viņš pamāja guļošās Ardanas virzienā.

"Vai jūs nejauši esat nāves mags?" Viņiem varētu būt neparastas tieksmes pret guļošām meitenēm, vai ne? – Iriša jautāja klātesošajiem.

"Es esmu kaislības un nelikumības burvis, dārgais."

Pūķi nespēja noticēt notiekošajam un skatījās viens uz otru, it kā vaicādami viens otram, vai viņi tiešām nokļuvuši vietā, par kuru stāstīja brāļi Menso. Zārs un Elsu pašreizējo situāciju uztvēra mierīgāk un šķita, ka samierinājās ar šīs spēles noteikumiem. Tomēr Serams joprojām nevarēja neuzdot jautājumu, kas viņu interesēja.

– Vai šādas vietas jūsu valstī ir likumīgas? – viņš jautāja Vilīnai.

– Mīļais, bet tagad šīs meitenes vairs nejutīsies kā noziedznieces un slēpsies kā peles, pamatoti baidoties no visādiem sārņiem... Un mēs maksājam visus nepieciešamos nodokļus. Visi ir laimīgi un visi ir laimīgi. – sieviete atbildēja, sakrustodama kājas.

Darens, nokritis blakus Mirelei un uzmanīgi satvēris viņas roku, nesastapās ar pretestību. Viņš jautāja, kas notiktu, ja meitenes lēmums tiktu pieņemts kāda cita spiediena ietekmē. Viņš jautāja, vai šis brīdis tiek uzraudzīts un kā tas tiek atklāts.

Ar tiem, kam patīk uz kādu izdarīt spiedienu, Vilīnai bija vienpusēja saruna un, kā likums, diezgan īsa. Viņa palīdzēja upuriem un nosūtīja viņus uz apmācību, un vēlāk viņi viņai samaksāja pāris procentus no saviem ienākumiem, lai segtu apmācības izmaksas. Viņa veica labdarības darbu un palīdzēja viņiem morāli un finansiāli.

– Vai jūs joprojām uzskatāt mani par vispārēju ļaunumu? – Vilīna sarkastiski vaicāja, palūkojoties uz mīļotā pāra pusi.

“Jūsu vārdiem ir noteikta nozīme, bet es esmu pieradis pie citām sociālajām normām un noteikumiem un nevaru pieņemt, ka tas var būt noderīgi un dažos gadījumos pareizi. – Serams drūmi atbildēja.

– Tiesi. Man patīk. – viņa apmierināti pasmaidīja. "Kaora, ja tu sāpināsi meiteni, es pateikšu savam vīram."

– Šeit ir gredzenota sēpija. Es iešu, lietas mani negaidīs. Bet

paturiet prātā, ka es negrasos mainīt savus plānus. – Viņš pacēla glāzi un, iedzēris pēdējo malku, atvadījās un aizgāja.

– Labi, tas ir saprotams, bet ko jūs, puisi, trenējāties? Bez pieredzes neviens nevarētu virzīties tālāk par augšējo slāni. Tātad jūs zināt, kā darīt šādas lietas. – Vilīnas nomācošais skatiens bija vērsts uz Zaru un Elzu.

– Bija interesanti. Viņš atver, es būvēju. – Zārs paraustīja plecus.

Uz priekšlikumiem nolīgt transportu vai sūtīt līdzīgu apsargus, Viliņa saņēma kategorisku atteikumu. Beigās Ardānu nesa Zārs, bet Mirelam palīdzēja Rens. Īrisa gāja blakus puisiem un lidoja savās domās, bet, sastopoties ar interesantāko, viņa uzdeva jautājumu, kā patiesībā viņi viņus atrada. Aplūkojot nejauši plāpājošo grupu, atbilde nāca pati par sevi, Āri nolēma neiedziļināties šajā jautājumā un beidzot pieskārs tai, kas, viņasprāt, aktuālai tēmai.

Īrisa teica Darenam, ka viņam vajadzētu būt tiešākam un neatlaidīgākam, jo Mirelle nekad savā dzīvē nepieņems viņu attiecības par velti, un viņai bija nepieciešama pamatīga satricināšana.

"Ar raganām tas var maksāt jums galvu." – Elsu jokoja.

– Es zinu. Man jau ir bijis laiks pajautāt, kā jums šeit viss darbojas, un esmu ļoti pārsteigts. Man viņa vienkārši... ļoti patika. – viņš teica un klusi iesmējās pēc saviem vārdiem. – Kura sirds pukstēja? Un es domāju, ka tu guli, mans mānīgais. Viņa lika man to pateikt un pat nepacēla ne uzaci. Cik nežēlīgi! Guli, –

viņš noskūpstīja viņas templi, – mēs drīz būsīm akadēmijā.

– Vai kāds ir izdomājis, kā mēs tiksīm iekšā? – Zārs mērķtiecīgi noskaidroja. – Varbūt kāds pavisam nejauši aizmirsīs aizvērt logu? Mēs nemaz nedomājam par to, kā mēs atgriezīsimies.

"Man ir iespēja, bet man jānāk tuvāk logam." – Iriša viņiem teica.

Ložņādama cauri zaļajiem krūmiem un cenšoties palikt citiem pilnīgi nepamanīta, princese mēģināja sazināties ar savu nedzirdīgo paziņu. Lapsa, kura tobrīd saldi gulēja, sāka traucēt īriša balsi, un par savu ārkārtīgo neapmierinātību dzīvniekam tomēr nācās pamest snaudu. Lūgums tika uztverts ārkārtīgi specifiski, jo saimniece, kas rāpās pa loga atvērumu, bija kaut kas jauns, un viņam nebija saprotams, cik tālu turpmāk varētu stiepties viņas pieļaujamības robežas.

Visiem par izbrīnu durvis atvērās diezgan ātri, un objektīvi visgrūtākais viņiem bija neiekrīst acīs, taču, pateicoties maģijai, viss izdevās lieliski. Kad visi bija iekšā, Iriša aizslēdza atvērto logu, un Elsu nolēma pārtraukt istabas klusumu:

– Mums laikam vajadzētu iet. Šodien izdevās nenonākt cietumā, satikām šīs valsts ēnas slavenības un pārkāpām pāris hartas punktus. Man šodienai piedzīvojumu pietika, vairāk prāts nevar izturēt. – viņš teica un izvilka brāli, kurš nepiekrita šādam iznākumam.

Nolēmuši, ka abām kritušajām meitenēm labāk nakšņot kopā, pūķi noguldīja Ardānu un Mirelu vienā gultā, cenšoties viņas

nepamodināt. Īrisai bija tikai laiks pamanīt, kā pirms aiziešanas pūķis vēlreiz maigi noskūpstīja raganu uz pieres un aiz sevis aizvēra savas istabas durvis.

– Man ir viens jautājums. Kā tu atvēri logu? Vai jūs varat mijiedarboties ar objektiem noteiktā attālumā? – Serams jautāja.

"Drīzāk sadarbojieties ar savu pazīstamo personu." – viņa čukstēja.

Noslēpt Lapsas klātbūtni nebija grūti, taču diezgan bezjēdzīgi, tāpēc Īrisa neredzēja iemeslu to slēpt no puisiem.

– Pazīstams? Vai esi pārliecināts, ka neesi ragana? – Rens brīnījās. – Vai arī tāpēc, ka esat māsas? – Serams teica nedaudz padomājis.

– Jā, kaut kas līdzīgs ģimenes tradīcijai. Fortūna man tikai šausmīgi uzsmaidīja, un es ieguvu mājdzīvnieku..." Īrisa nodrebēja no pieskāriena viņas kājai. – Un šeit, patiesībā, viņš ir.

"Cik ātri meitene izaugusi, vēlos vakaros uzrodas ne viens vien. Uzreiz atvedu vēl divus. Kāda nelaime." "Īrisai bija smieklīgi to dzirdēt no kāda, kurš katru pavasari pavada apkārt pēc pirmā kaķa, ar kuru viņš saskaras." Par laimi, pa pili vai tās apkārtni skraidīja mazi melni mestizi, taču mājiens uz zināma veida neatbilstību varēja maksāt dzīvību. Labi. Nu, varbūt vismaz pirkstu? – "Vai nevarētu nopietnāk uztvert izvēli un atnest kādu skaistāku? Vai arī zem tuvākā žoga, kur jūs tos izraka, nebija neviena cita? Es jau dodos prom. Es nevēlos kavēt tavu zinātkāri. Bet es joprojām ceru, ka šīs ir tikai īslaicīgas attiecības, un es viņus šeit vairs neredzēšu. – Arī iesitot pa augšstilbu ar īso

asti, viņš izrādījās un devās uz saimnieces istabu, kurai, kā parasti, bija jāizvairās no ieskriet vilnas ligzdā uz palagiem un spilveniem.

Vilna bija reāla pils kalpotāju problēma. Lielais kaķis kaislīgi mīlēja izpētīt savu domēnu un nepalaida garām vienu gultu. Jūs nekad zināt, vai tas nebija pietiekami saputots? Viņa čeki vienmēr tika parakstīti ar viņa preču zīmes parakstu. Nekad nebija nekādu problēmu noteikt, kurš tas varētu būt. Visādā ziņā viss bija rakstīts melnā krāsā.

– Mēs arī iesim. Tumša nakts tev. – abi brāļi vēlējās un vienā mirklī it kā pazūd tumsā, atstājot meiteni neizpratnē.

Pūķi vienmēr ir vēlējušies tumšo nakti. Viņi ticēja, ka, tiklīdz debesis kļūs gaišākas un nakts kļūs līdzīga dienai, nāves dievs atgriezīsies ar slāpēm pagātnes notikumiem. Saskaņā ar citām leģendām tika uzskatīts, ka Sevada ar mēness gaismu pasargā pūķus, kas lido nakts tumsā no sava brāļa dievišķajām dusmām.

– Pastāsti man, ka vakar es visu sapņoju un tur nebija pūķu, vai ne? Sapņā es redzēju, kā viņam izdevās mani noskūpstīt, vai ne? – Mirelle cerīgi jautāja nākamajā rītā.

– Divreiz. – Īrisa informēja viņu par draudzenes izmisīgo stenēšanu.

Nedēļas nogale pagāja viena pēc otras, un sākās jauna nedēļa. Meitenes rītu sagaidīja ne tajā labākajā noskaņojumā, taču tas nevienu nesatrauca, jo šodien viņām bija paredzēts iepazīties ar jauno meistarū.

9. nodaļa

Nevis nozaga, bet radīja

– Kā es to visu ienīstu! – Mirela torīt teica jau neskaitāmo reizi, paužot visai pasaulei savu neapmierinātību.

Irisa kaut cik saprata viņas jūtas. Raganas un dziednieki savā praksē izmantoja dažādas metodes, lai palīdzētu klientiem, un, visiem par laimi, viņi saprata, ka kritiskās situācijās jārīkojas kopā, tāpēc bieži vien bija iespējams viņus atrast praktizējam blakus esošajos birojos. Neviens neiejaucās viens otra darbībā, taču bieži vien atklāta nicināšana un savstarpēja neuzticība lidoja abos virzienos, ko viņi pat nemēģināja slēpt.

Aizvadītajā nedēļas nogalē klasē notika dramatiskas pārmaiņas. Uz katra no garajiem galdiem tagad atradās visdažādākie sīkrīki, un katram bija ierādītas nelielas individuālas darba vietas. Gar sienu atradās plaukti ar dažādām sastāvdaļām un daudzām kolbām, vārglāzēm un citiem laboratorijas stikla traukiem.

– Sauc mani par meistarū Del. Kā es zinu, trīs no jums, ja sasniegsiet pienācīgus rezultātus, varēsiet iestāties manā fakultātē. Pārējiem nav noslieces vai izcilas dziedināšanas spējas, bet tā kā jebkura burvība spēj dziedēt nelielas brūces un nobrāzumus, tad sāksim ar pašiem pamatiem, un, iespējams, manas nodarbības jums noderēs ikdienā. Lūdzu, atcerieties dažus noteikumus. Šajā birojā vairs nav iespējams neko ēst,

dzert, neko ieelpot, kaut ko pieskarties vai pat šķaudīt bez manas atļaujas. – sievietē sacīja, apstaigādama publiku. Skolēnu vidū radās jautājums, vai var vienkārši elpot, vai tomēr labāk ne. – Nelauziet traukus, neatņemiet sastāvdaļas un neizņemiet gatavās dziras. Tas, ka jūs tos sagatavojāt, nedod jums tiesības tos ņemt. Pēc uzdevumu veikšanas ikvienam ir jāsakopj pēc sevis un jāatbrīvojas no sava darba rezultātiem. Šodien jums ir jāgatavo universāls pretlīdzeklis. Recepte ir vienkārša, pat jūs varat tikt galā ar to. Visas nepieciešamās sastāvdaļas ir uz galda, un arī norādījumi, kuros sīki aprakstīts katrs solis, ir tieši deguna priekšā. Ja jums ir kādi jautājumi, lūdzu, nekavējoties sazinieties ar mums. Zvaniet man, kad esat pabeidzis. Es pārbaudīšu jūsu pretindes pareizību, un, ja viss ir pareizi, jūs varat būt brīvs.

Irisai vai Mirelei dziras pagatavošana, īpaši tāda kā šī, noteikti bija viegls uzdevums. Lēdija Kemina lika viņiem iegaumēt pāris simtus recepšu. Tātad, katram gadījumam, kas zina, kas varētu notikt? Pēkšņi no zila gaisa uznāk katastrofa, un viņiem līdzī būs kārtīgi izžāvētas sastāvdaļas un pāris vārglāzes ar degli zem apakšsvārkjiem. Bet, kamēr meitenēm gāja labi, Zaram un Elam viss šis amats nebija pazīstams, un pūķi tikai šņāca, izpildot uzdevumu.

"Šis sastāvs mums pat nav piemērots." Kāpēc pūķi to gatavotu, ja tas ir piemērots tikai cilvēkiem? – Darens nomurmināja.

"Es arī nesaprotu, kāpēc man tas ir vajadzīgs, bet es nekurnēju." Ja esam saindēti, es labāk rāpos un gatavoju pats, nekā uzticos jūsu spožajam talantam. Mirelle nobolīja acis.

"Man viss izdodas lieliski, es stingri ievēroju recepti." – puisis teica, uz ko viņa tikai pasmīnēja.

Mirela klusēja, ļaujot viņam saprast savu mēģinājumu trauslumu. Ņemot vērā, ka viņš jau pašā sākumā sajauca sastāvdaļu secību, viss bija nāvīgi sapuvis.

"Es ļoti iesaku jums to izliet, pirms neviens to nepamana, pretējā gadījumā jūsu nekārtība būs sliktāka nekā manējā." – ragana ieteica.

– Ko tu jauc? – Īrisa interesējās par viņas vārdiem.

"Man ir vēl viens jautājums: kā jūs grasāties to nodot meistaram Del pārbaudei?" – El pienācīgi jautāja.

– Tāds pats kā jūs. Ar ticību panākumiem un ārkārtīgi lielām cerībām uz uzslavām. Man ir aizdomas, kāds būs pārbaudījums, tāpēc plānoju, ka, tos sajaucot, mans ekspromts pārvērtīsies par to, ko viņa sagaida no mums visiem. – meitene paskaidroja.

– Tas ir skaidrs. – princese ievilka, nolemdama neiedziļināties detaļās un vienkārši vērot visus.

Skolēni bija aizņemti un loloja cerību pēc iespējas ātrāk paveikt uzdevumu un bēgt savās darīšanās. Beigās viss beidzās ar to, ka Īrisa klusi palīdzēja Elam, Ardana veiksmīgi uzņēma otru brāli, bet pārējie tika galā paši. Viņiem izdevās finišēt aptuveni vienā laikā, un meistars piegāja pie viņu galda ar kaut kādu baltu pulveri rokās. Viņa iebēra šķipsniņu kolbās un sāka gaidīt reakciju, skaidrojot, kam tieši jānotiek.

– Ja krāsa kļūst zila, jūs to esat izdarījis, bet, ja tā kļūst melna, jums tas būs jāatkārto.

Viena pēc otras kolbās skaidri parādījās vajadzīgā krāsa, bet Miras pretlīdzeklis vispirms uzplaiksnīja koši zilā krāsā, pēc tam parādījās tikko pamanāmas tumšas vēnas, taču drīz viss nomierinājās, un dzira kļuva tādā pašā tonī kā pārējie.

– Vai ievērojāt recepti? – pēc nelielas vilcināšanās meistars viņai jautāja.

– Ja jums ir šaubas, varat viegli pārbaudīt citā jums pieejamā veidā. – Mira atbildēja, nevainīgi sīta kristāldzidras acis.

"Es uzskatu, ka esat pagatavojis tieši to, kas vajadzīgs." Šaubos, ka ragana varētu kaut ko sajaukt un nevarētu pagatavot parastu dziru, vai ne?

"Ikviens pieļauj kļūdas, iespējams, ka daži ir sajaucuši kādu sastāvdaļu, citi var būt pārvērtējuši savas profesijas nozīmi."

– Sakopiet savas darbvietas, un jūs varat būt brīvs. – meistars ar necaurredzamu seju sacīja un devās pie pārējiem skolēniem, kuri bija paspējuši izpildīt uzdevumu.

Tīrīšana ietvēra tikai virsmu noslaucīšanu, nolietoto trauku pārpalikumu notīrīšanu un iegūtās dziras izmešanu. Vērojot, kā Mirela to iebēra traukā kabatā, Īrisa aptvēra šīs pasaules trauslumu un centās to pasargāt no ziņkārīgo skatieniem, jo šis kabatzaglis pat īpaši neslēpa savus nodomus un rīcību.

– Un priekš kam tev tas vajadzīgs? – meitene jautāja ceļā uz viņu istabu.

– Es lielšos ar Keminas kundzi. Viņa nevar ciest ārstus un citus bardakus. Es zaudētu visu cieņu viņas acīs, ja vienkārši izpildītu visus norādījumus, bet man ir interesants brūvējums,

kura katalizators var būt jebkura sastāvdaļa. Viņa paskaidroja, pieklusinot balsi tuvojošos soļu dēļ.

– Meitenes, es nekur neiešu! – Ardana viņus panāca.

– Neej. – Mira paraustīja plecus. – Ja plānojat turpināt tērēt laiku visādiem specifiskiem pretlīdzekļiem un citām nejēdzībām, laipni lūdzam. Tā ir tava izvēle.

– Kā es varu doties uz tādu vietu gaišā dienas laikā? – viņa sūdzējās.

– Vai tev labāk patika nakts? – ragana pasmējās.

Mirela viņai teica, ka viņai par to nav jāklie dz visiem, un, ja viņa nevēlas piesaistīt neviena uzmanību, viņa var vismaz ietīties segā. Neviens viņai neko nepiespieda, bet, ja meitene gribēja mācīties no kompetentas personas, tad tas bija labs lēmums. Jebkurā gadījumā viņai nebija citu iespēju.

– Ja nu kāds mani atpazīs?

– Priekš kam tev vajadzīgi tavi piekariņi? Jūs pieņemat to un veicat izmaiņas savā skaistajā sejā. Neviens tevi par to neaiztiks, un Viļinas īpašumos tev nekas nedraud. Tātad, kāpēc visas šīs nepamatotās bažas? – Iriša deva viņai ideju. – Un palūdziet Zarai, lai viņš tevi pavada. Jūs nācāt viņam palīgā ar dziru, un tagad viņš ir jūsu parādnieks.

Ardana kautrējās par to pajautāt kādam nepazīstamam cilvēkam, taču iet vienai bija vēl trakāk, tāpēc, savācot visu drosmi, viņa nepieredzēti sajūsmā piekļauvēja pie durvīm, kuras viņai par pārsteigumu ātri atvērās, it kā kāds būtu gaidīja viņu.

– Sveiki. Man ir saruna ar Zaru. Viņš ir šeit? – meitene

jautāja, salikusi rokas aiz nedabiski taisnās muguras un nervozi knibinādama piedurkni.

"Viņš ir dušā, bet drīz viņam vajadzētu būt ārā." Nāc iekšā. – Elsu viņu aicināja, aizverot aiz sevis durvis un vienlaikus piedāvājot sevi ar kaut ko palutināt.

Vannas istabas durvis pēkšņi atvērās, atklājot, ka aiz tām stāvēja gandrīz kails puisis. Ieraudzījis Ardānu, Zars ar taisnu seju aizcirta durvis un lūdza brāli atnest viņam tīras drēbes.

– Atvainojiet. Mums parasti nav viesu. Kaut kas notika? El teica, ka tu atnāci pie manis. – Zārs jautāja pēc tam, kad bija iznācis pilnībā ģērbies.

Ardana teica, ka viņai vajadzīgs eskorts, kas vakarā varētu kaut kur aizvest. Brāļa neapmierinātā skatienā puisis paņēma viņa tēju un jautāja, vai viņi trīs nevar iet kopā. Tas bija garš stāsts, bet bez Elsu Zar nekur nebūtu devies. Ardanai bija vienalga, ar ko viņa iet, viņa vienkārši nevēlējās atgriezties vēl viena.

– Jauki. Bet, ja jūs saprotat galveno jautājumu, tad arī man ir pāris. Cikos izbraucam? Kur mēs ejam? Ir kādi ieteikumi par apģērbu? – El iejaucās.

– Vakārā pulksten sešos man jātiek pie Viļinas kundzes. Tam nav nekāda sakara ar viņas darbu, ja viss būs labi, es jums pastāstīšu nedaudz vairāk. – meitene samulsusi paskaidroja. – Tev pietāvēs jebkurš tērps, kā tu saproti.

– Pēkšņi. Es pat domāju, ka tu mani uzaicini uz randiņu, bet viss izrādījās interesantāk, nekā varēju iedomāties. Labi, pēc

vakariņām jūs sagaidīs goda eskorts. Esi gatavs. Jums ir jautri, vienkārši klusi, un es došos gulēt. Pamodini mani pēc divām minūtēm. – viņš teica un, turpinot smieties, iegāja savā istabā.

Pēc kāda laika Ardana ieteica mest par viņiem ilūzijas, lai neviens arī neatpazītu. Elsu bija viņai pateicīga par rūpēm par viņu godu, taču uzskatīja, ka tas nebūs vajadzīgs. Viņam bija vienalga, vai kāds tos redz vai nē, un viņš uzskatīja, ka Zaram bija tāds pats viedoklis.

–Vai jūs vienmēr esat kopā? Es nekad neesmu redzējis tevi nākam atsevišķi. Pat jūs abi vienmēr kavējat.

– Tas ir vecs stāsts, bet jā, mēs tālu neizklīdāties, pretējā gadījumā gaidāmas lielas nepatikšanas. – viņš neskaidri apgaismoja Ardānu, kas radīja vēl vairāk jautājumu, taču meitene nolēma netraucēt Elu ar neērtiem jautājumiem.

Lai gan pagājušajā reizē Mirela viņus vienmēr veda pa šķietami parastu ceļu, atrast to izrādījās grūti. Viņiem bija daudz jāmaidās, lai sasniegtu pazīstamās durvis, pa kurām viņi bija iekļuvuši iepriekšējā vakarā. Nedaudz padomājusi, Ardana nolēma nemainīt seju ar ilūzijām, taču, lai pārlicinātos, viņa tomēr uzvilka garu apmetni.

Pie ieejas atradās apsargs, un pēc nelielas apskates meitene un viņas pavadoņi tika ielaisti iekšā. Ghira viņus tur sagaidīja un personīgi pavadīja uz savas saimnieces kabinetu.

– Viņa uzdrošinājās, tas ir. Nu, man patīk tāda apņēmība. Ļaujiet saviem apsargiem gaidīt ārā, viņi vēlas ar viņiem runāt ļoti kaislīgi. Ceru, ka sapratīsi mana labā drauga mazo lūgumu.

"Viļina sejas izteiksme tieši liecināja, ka viņiem šeit vairs nav ko darīt. Un pēc tam, kad aiz viņiem atvērās durvis, nepārprotamais mājiens nevienam nebija smalks un līdz galam saprotams. Ar savu skatienu, vaicājot Ardanam, vai viss ir kārtībā, Zars paskatījās apkārt istabā, un viņi lēnām aizgāja.

"Es tiešām negaidīju, ka jūs tam piekritīsiet, bet, tā kā jūs parādījāties, sāksim." Man ir jānosaka jūsu līmenis, tāpēc parādiet, uz ko esat spējīgs. – jautāja Viļina.

Ardana, asi izelpojot, koncentrējās un, atsakoties no visa svešā, sāka aust burvestību. Pa biroju peldēja saldskāba ķiršu un vaniļas smarža. Brīdi vēlāk meitene izkļiedēja savu burvību, un sieviete atkal sajuta pazīstamo, kā viņai šķita, jau garlaicīgo aromātu.

– Cik jauki! Cik daudz burvestību jūs varat veikt vienlaikus un cik ilgi jūs varat tās turēt?

Tobrīd aiz durvīm notika verbāla sadursme starp brāļiem Menso un Kaoru, kurš bija diezgan sagrauzis visus sava senā drauga nervus un, uzzinājis par plānoto nodarbību, gaidīja īsto iespēju oficiāli satikt Ardānu. radīt labvēlīgus apstākļus turpmākajām attiecībām.

"Un kāpēc mums vajadzētu atstāt Ardānu vienatnē ar svešinieku, kuram ir sakari ar noziedzīgo pasauli?" – Zārs bezceremonīgi jautāja.

"Tagad esmu ārkārtīgi pacietīgs tikai tāpēc, ka viņa ir jūsu draugs." Citādi šī saruna vispār nenotiktu.

"Tu nevaldi savas dusmas, tu uzvedies kā bandīts." Vai tas nav

pamats mūsu negatīvajai attieksmei pret jums? – Elsu jautāja.

"Es nedarīšu pāri šai meitenei... nevienai meitenei." Tas nav manos principos. Jūs varat atgriezties, es pats viņu pavadišu uz akadēmiju veselu. Citādi nevarētu būt, viņš saskrūvētu manu galvu un visu zemāk esošo, ja es kaut kā aizvainotu šo meiteni. Man šķiet, ka es runāju ar viņas tēviem. – vīrietis nomākts izdvesa.

– Labi, tu vari viņu atlaist, bet mēs tev sekosim. – Zārs uzreiz ierosināja.

– Nepārprotiet mūs. Nav zināms, kurš tracina un kuram ir neskaidri nodomi pret mums pazīstamo meiteni. Mēs nevaram atstāt viņu vienu ar tevi. – El centās viņam pateikt.

– Cik tu esi aizsmacis. – Kaora nomurmināja viņam zem deguna. "Labi, dariet to pēc saviem ieskatiem, bet nenāc man ceļā."

10. nodaļa

Patērējams, tāpat kā tējas maisiņš, tas ir atkārtoti lietojams

– Skolotāj, ja es nevēlos sevi ar to nodarīt? Ko darīt, ja kaut kas noiet greizi vai jums nav laika nākt palīgā? – dzirdēju jautājumu no klasesbiedrenes.

– Marika, ja tavš trīcošais pirksts... Vai kādu atlikušo ķermeņa daļu tu nolēmi nodot uzdevumu? Ja tas sāk uzbriest un kļūt zils, es svinīgi zvēru glābt jūs personīgi. Es ceru, ka esam pabeiguši ar jautājumiem. “Sieviete uzmanīgi visus aplūkoja, it kā viņa patiešām gaida jautājumus.

– Ja viņš kļūst zils, vai es varu jums uzreiz piezvanīt? – meitene nobālēja.

– Viņš nekļūs zils, Marika! Šis toksīns darbojas citādi. Beidz jau kratīties. Šī ir tikai nekaitīga inde, kas nevar izraisīt nopietnas sekas. Citādi mēs uzreiz būtu slēgti nepedagoģiskajām mācību metodēm. Un, tā kā iepriekš nav notikušas avārijas, tas nozīmē, ka arī jūs varat tikt galā.

Mirels uzreiz paziņoja, ka, ja iepriekš no akadēmijas sienām nekādas ziņas nav noplūdušas, tas nozīmēja, ka pastāv iespēja kaut kur izrakt mazu vai pat lielu kapsētu. Īrisa pēc sava toņa nebija īsti pārliecināta, vai viņa joko vai runā nopietni. El, dzirdējis mūsu čukstus, pieņēma, ka ragana neko neatradīs, jo tie jau sen bija kļuvuši par mācību materiālu nekromantiem.

– Galvenais, lai tas nav domāts nekrofilem. – Zārs turpināja

savam brālim.

No pūķiem bija manāms, ka viņu domas sakrita ar Īrisa domām, un viņi patiesi nesaprata, kā viņi nonāca tuvās attiecībās ar šiem cilvēkiem.

"Mēs uzmanīgi klausāties un neuztraucamies." Visiem izdosies, un neviens necietīs. Tātad. Personīgi sagatavojiet pretlīdzekli, kuru jau zināt. Ceru, ka līdz šai dienai visi noteikti ir iemācījušies to pagatavot. Jā, ne visiem tas izdevās pirmajā reizē, bet beigās mēs nonācām pie tā rezultāta, kādu es sākotnēji gribēju. – teica meistars Del un nozīmīgi nopūtās. "Tālāk iedošu adatas, kuru galā ir jau minētā augu izcelsmes inde. Jums ir jāpārtrauc tā ietekme uz ķermeni un ar savu spēku dziedēt radušos brūci. Tā būs sagatavošanās gaidāmajai praksei. Visi, sāciet. Kā parasti, nodod savu darbu un esi brīvs.

Viss nepieciešamais jau bija uz galda – pirms iesākšanas meistare skolēniem jautāja, kādas sastāvdaļas un kādā daudzumā būs vajadzīgas. Tad viņa pieprasīja, lai katrs pats tos atrastu starp daudziem citiem un sagatavotu darba vietu.

Viss gāja pa ieslodzīto taku, un visiem salīdzinoši ātri izdevās pagatavot dziru. Taču neviens negribēja būt pirmais, kas paveica otro uzdevuma daļu. Tiklīdz meistars redzēja, ka skolēni novērsa skatienu, viņi izlikās aizņemti. Viņa piegāja pie Īrisas un pārējo galda. Sieviete sāka pārbaudīt vajadzīgās dziras gatavības pakāpi, tāpēc viņiem nekas cits neatlika, kā iedurt pirkstu tieši viņas priekšā. Kad viņa bija pārliecināta, viņa devās lejā pa rindām, izdalot hermētiski noslēgtas stikla kolbas ar sudraba adatām.

Neitralizējusi toksīnu, Irīsa sāka nostiprināt radušos brūci, vienlaikus sekojot līdzi, kā klājas citiem. Pūķi un Els, dīvainā kārtā, jau bija beiguši un gaidīja pārējos, kamēr Mira kaut ko skaidroja Zarai.

Aiz muguras bija dzirdama studentu sinhronizēta pārliecināšana. Meitene piedāvāja sev injicēt puisim un mēģināja argumentēt, viņasprāt, brīnišķīgo ideju. Viņi strīdējās viens ar otru, kamēr maģistrs Del, neiejaucoties, ar interesi vēroja viņu diskusiju.

"Sievietes ir briesmīgas būtnes." "Darens teica, acīmredzot arī viņu interesēja sadursme.

"Tātad, vai nav par agru lemt par šīs briesmīgās būtnes izvēli?" – atskanēja Mirela apmierinātā balss.

– Visi, izņemot tevi, mana gaisma. – viņš mēģināja nobalsināt sevi.

Nākamajā dienā viņus gaidīja brīnišķīgas ziņas no meistara Dela viedokļa. Skolēni pilnībā apzinājās, kam bija domāta iepriekšējā, mazohistiskām tieksmēm piepildītā stunda. Ne velti cilvēki interpretēja neapstrīdamo patiesību: nedodiet Eskulapijam brīvību – kaulus nesavāksi. Starp citu, tas attiecās arī uz raganām.

Cilvēkiem bija vienalga, vai viņus ārstē ārsts vai ragana. Ja tikai tas palīdzētu. Taču sabiedrība pārsvarā uzticējās nevis praktiskām prasmēm, bet gan speciālista izcilībai. Tāpēc vienkāršiem cilvēkiem no tautas bija samērā grūti iekļūt turīgo klientu plūsmā, un tikai nabadzīgākie ķērās pie viņu

pakalpojumiem zemo izmaksu dēļ neatkarīgās karjeras sākumā. Vēlāk, atkarībā no viņu zināšanām un prasmēm, viņi kļuva populārāki parasto pilsoņu vidū.

Notika atsevišķas neiedomājamas laimes epizodes. Piemēram, tajā laikā nezināms zēns kļuva par galveno pils ārstu. Neskatoties uz viņa profesionālajām prasmēm un vairākkārt pierādītu izcelsmi, augstākās muižniecības vidū valdīja uzskats, ka viņš ir kāda ārlaulības dēls, un dāsnais tēvs, sirdsapziņas mocīts, kļuva dāsns un izvirzīja savu bērnu augstākā amatā. Tikai nevienam no viņiem nešķīta prātā, ka nav tādas personas, kuras priekšlikums varētu interesēt pašu karali. Tomēr tieši viņš bija pie varas, nevis otrādi.

Bet pils ragana bija ārkārtīgi cēla. Vai tiešām Desmonds nevarēja šim amatam iecelt citu burvi, kamēr viņa sieva bija dzīva? Par laimi, Riadnai nebija pretenziju tieši uz augstākās raganas lomu, kas jau ļoti mierināja viņas vīru. Pretējā gadījumā viņa visu laiku būtu prom, risinot visdažādākos jautājumus, un atgrieztos mājās tikai uz dienu vai divām.

– Ne visi maģistri to atļaus, bet man nav ne jausmas, kā mācīt studentus bez vismaz minimālas prakses. Rezultātā lazarete kļūst par ideālu vietu tam, un, pats galvenais, tur jau ir pacienti, kuri ar nepacietību gaida jūsu palīdzību. – Meistars Del visiem teica. – Es ļoti ceru uz jūsu apdomību.

– Kopumā pozīcija ir ļoti pamatota. Kāpēc sakropļot veselos, ja sākumā ir mirušie? Bet kāpēc pie velna to nevarēja izdarīt vakar un kāpēc man tie būtu jāārstē bez maksas? – Mira čukstēja,

sašutusi par notiekošo.

– Pirms šodienas sanāksmes jums bija rūpīgi jāizpēta brūču klasifikācija un to ārstēšanas metodes. Pāris no jums katrs iegūs vienu izlietojamu...” Viņa klusēja, pēkšņi izdzirdot ievainoto studentu sašutumumu un viņu acīs lūgumus pēc glābšanas. “Viņiem ir tikai nelieli skrāpējumi, viegli apdegumi, sasitumi un nebeidzama lielīšanās dziļi iekšā. Viņi neiznīcināja pasauli, neglāba radības, tāpēc izturieties mierīgi ar pacientiem un mēģiniet iztikt bez saviem jokiem. – viņa draudēja pacientiem. – Šodien jums ir izvēles brīvība, tāpēc dalieties un sakārtojiet to. Man ir atsevišķs uzdevums topošajiem savas nodaļas studentiem, sekojiet man. “Brāļiem Menso tā bija zināma problēma, jo Elsu vienkārši piederēja šāda veida maģija, tāpēc Zars toreiz lūdza meistarū Delu paņemt viņu līdzī un nemaz nedomāja atkāpties.

Spontānie un, spriežot pēc formas tērpa krāsas, tieši viņi, rūpīgi nopētīja pirmgadniekus un klusi čukstēja. Kā ierasts, Īrisa un Mira palika vienatnē un metās pretī vienai no meitenēm, taču pēkšņi kāds students satvēra princesi aiz rokas, un viņa no pārsteiguma gandrīz sabruka viņa rokās.

– Tu būsi ar mani, skaistulīt. – viņš teica.

– Šim “skaistumam”, starp citu, ir saimnieks. – Mira satvēra draudzeni aiz pleciem un pievilka pie sevis.

– Labi labi. Es nezināju, ka jūs dodaties kā pāris, bet jums nav citas izvēles. Visi ir aizņemti, es esmu palicis vienīgais. – viņš teica un noplātīja rokas. Skatoties apkārt uz cilvēkiem, meitenes pārliecinājās par viņa vārdiem.

"Acīmredzot jums tiešām nav izvēles." Kā tu vēlies. Pacienta vēlmes un tas viss. Tagad, kad esam atkal kājās, jūs aizmirsīsiet ceļu uz šejieni.

– Ej, lūdzu, bez galējībām. Vai tā ir tikai mana iztēle vai arī kādam no jums tiešām ir draugs? "Ieraudzījis raganas skatienu no viņas uzacīm, viņš paskaidroja: "Kopš mēs sākām runāt, tas puisis nav nolaidis acis no manis." Tāpēc es uzreiz jautāšu, kurš no jums ir brīvs?

– Nevienš. – Īrisa pasmaidīja, mēģinot ar acīm dot Mirai mājienu, ka pirms pāris minūtēm viņai un viņai izdevās apprecēties, un abas jau gaida labas ziņas.

Meitenes viena pēc otras sāka izmeklēt un dziedēt daudzas brūces, ko pavadīja Dice nemitīgie un reizēm bezceremoniskie joki. Viņš nemitīgi plāpāja un paspēja diezgan nogurt no Mirellas. Ja viņai tagad būtu dzira, tā jau sen būtu nonākusi puīša iekšienē. Nav zināms, kādā formā, visticamāk, uzreiz stiklā. Viņu strīdi apgrūtināja Irisu, un viņa ielēja puisim arvien vairāk burvības, vēloties ātrāk pabeigt ārstēšanu. Pabeigusi ar seju, meitene pārceļās uz viņa roku. Griezums viņai bija salīdzinoši dziļš, un viņa, cerot, ielēja nedaudz vairāk spēka, nekā droši vien vajadzēja. Princese to saprata, kad Dice šokēta paskatījās uz viņu un uzdeva pēkšņu jautājumu:

"Tu izārstēji manu plecu, bet es slepu šeit." Ar nolūku... Vai esat pārliecināts, ka neejat uz ārsta kabinetu? Jums izdotos lieliski.

– Tātad! Man nevajadzētu mudināt savu māsu kaut ko darīt!

Raganas un dziednieki nav sajaukti.

– Nevajag kurnēt! Tātad jūs esat māšas. Nemaz nav līdzīgi. Ejam pastaigāties, vai ne? Vai arī es varu aizvest jūs uz savu treniņu. Paskatieties uz pieredzējušiem dabaszinātniekiem darbībā.

– Cienījamais, jūs esat mūsu speciālists, man tika paziņots par jūsu ievainojumiem. Ko tu te esi aizmirsis? “Skolotājs stāvēja aiz viņa platās muguras.

– Skolotāj, par kādām traumām mēs runājam? Esmu pilnīgi vesela.

Maģistere Del paskatījās apkārt uz studentiem, un viņas acīs bija kluss jautājums. Mirela viņai mierīgi paskaidroja, ka šādiem gadījumiem viņa nēsā līdzī pāris dziras. Tāpēc viņa nāca puisim palīgā, jo ārstu trūkums piespieda skolotājus tajā iesaistīt pirmā kursa studentus.

– Cik brīnišķīgi, bet šeit tev ir aizliegts izmantot jebko, izņemot manās disciplīnās iegūtās zināšanas. Jūsu pašu drošībai. Tāpēc turpmāk iesaku vairāk paļauties uz maģiju, nevis uz... eksperimentālām izstrādņēm.

– Vai varu pamatoti noticēt, ka tavas nenovērtējamās zināšanas būs efektīvākas par vismaz trešās rindas tinktūrām? – Mira izrādīja nevainīgu interesi.

Šīs mikstūras, kā likums, tika mācītas sagatavoties raganu kļūšanas ceļa pašā sākumā, un sievietes reakcija nebija ilgi jāgaida, lai gan tā bija diezgan klusa. Sākumā viņa pārsteigumā iepleta acis, bet tad, uzmetusi Mirelei skarbu skatienu, izgāja no

kabineta.

– Vai viņi nav apmulsuši? Vai jūs domājat, ka viņi ienīst viens otru? – Dice jautāja, un Mirela nolēma klusēt, tikai noslēpumaini smaidot. – Kā tad ar manu priekšlikumu? Mums drīz būs viens no svarīgākajiem burvestības treniņiem. Es domāju, ka jums tas varētu patikt.

– Visticamāk, mums līdzī būs divi konvoja pāri. – Mira viņam teica.

"Es netaisos jūs iesaistīt cīņā, tad kam jums tie vajadzīgi?" – viņš bija diezgan pārsteigts.

– It kā mums kāds jautātu. – Iriša zem deguna nomurmināja, atceroties iepriekšējās pūķu vajāšanas.

"Varbūt jums pat būs iespēja satikt mūsu kuratoru." Viņš piekrita pārņemt savu apmācību, tāpēc būs lieliski, ja tu viņam patiksi. – Dice turpināja viņus pārliecināt.

Iriša nezināja, cik tas viņiem varētu būt noderīgi, taču šādas iepazīšanās ne vienmēr beidzās labi. It kā šis meistars no viņiem neprasītu divreiz vairāk kā no pārējiem.

– Starp citu, ar mums būs vēl viena meitene. Tev nav nekas pretī, vai ne? – vaicāja princese, kādu atcerēdamās. Viņa, protams, bija gandrīz aizņemta, taču neviens neatcēla tiesības izvēlēties.

Ardana no pirmās nodarbības atgriezās neapmierinātu puīšu pavadībā, taču pati bija ārkārtīgi samulsusi un neparasti klusēja. Lai kā meitenes jautāja par to, kā tas viss gājis un kas noticis, viņa nerunāja par tā teju liktenīgā vakara notikumiem. Šī iemesla

dēļ viņi nolēma, ka Kaora ir sākusī rīkoties un, iespējams, drīz visus sagaidīs interesantas ziņas.

Pēc tam viņa, kā vienojās ar Vilīnu, devās pie viņas vairākas reizes nedēļā un vairs nelūdza puisius viņu pavadīt. Pāris reizes viņa pat atgriezās ar milzīgiem ziedu pušķiem. Viņas dzīvē beidzot ir iestājies ilgi gaidītais pavasaris.

– Vai varbūt eskorta vietā labāk piezvani draudzenēm, vai ne? – viņš cerīgi jautāja.

– Atvainojiet! Kam ir kādas draudzenes? – Iriša noplātīja rokas.

– Jā. Mūsējie ir nedaudz bārdaini un neglīti. – Ar saviem vārdiem Mirela galīgi netrāpīja mērķī. Princese nekad nepamanīja pat mazākos rugājus, un par puisiu skaistumu nebija vērts runāt. Lai gan šeit garša un krāsa... Ak!

– Žēl gan. – Dice izdvesa.

– Kam? Mirelle pārsteigta pacēla taisnu uzaci.

– Nu noteikti ne tu! Es domāju, ka ar tik mīļām draudzenēm nav jāskumst.

– Piekrītu. Reizēm nevaldāma jautrība rada vēlmi kādu nogalināt. "Mīlīgi smaidīdama, viņa vēroja nedaudz aizrautīgā puisiņa mēģinājumu virzīties nedaudz tālāk un drīz vien piebilda: "Tāpēc jā." Viņiem būtu sasodīti kauns, ja kādā brīdī viņi kādu droši novestu līdz galam.

11. nodaļa

Čūsku bars

Ardana priekšlikumam piekrita, tiklīdz dzirdēja, ka problēmu gadījumā pilna atbildība tiks uzlikta elementiem. Tomēr arī nebija iespējams noslēpt viņu sarunu no puisiem, un Darens gribēja ar viņiem runāt, tādējādi pilnībā apstiprinot Miras vārdus, ka viņi nekur viņus vienkārši nelaidīs. Dāsnais piedāvājums visus aizvest uz pilsētu un samaksāt par svētkiem netika uzņemts īpaši sirsnīgi. Pat puisi pauda savu neapmierinātību.

– Mēs esam par stihijām. – Serams ierunājās, pat nerunājot ar Zaru un Elu, jo viņi tik un tā klusi pamāja.

"Nodevēji..." pūķis nobolīja acis.

"Ja vēlaties, varat doties uz pilsētu viens." Acīmredzot izmaksas būs zemākas. – Mirela teica un uzmundrinoši viņam uzsmaidīja.

– Kad jūs pirmo reizi iesaistījāties tajā? – viņš aizkaitināti nomurmināja. – Tas ir vecāko kursu students no lazaretēs?

Īrisa pamāja ar galvu, apstiprinot viņa vārdus, uz ko Darens atkal bija sašutis par puisi neatlaidību, kaut arī pats no viņa īpaši neatšķīrās, un tad klusi piebilda:

– Viņam vajadzēja labāk sašūt muti.

"Man ir aizdomas, ka būs interesanti un noderīgi to aplūkot." Tādu ielūgumu nesaņem bieži. Un es daudzas reizes mēģināju ar kādu sazināties. – Zārs teica.

– Jūs gribat teikt, ka tā ir ierasta prakse? – Ardana jautāja.

– Ne tik daudz. Parasti pirmkursnieki netiek iesaistīti, un tas notiek tikai pēc tam, kad tu mācies pie kāda meistara, bet mums ļoti paveicās. – Elsu apmierināti atbildēja.

Divas dienas pēc tam, kad nākamais pāris bija lazarētē, viņi vienojās tikties centrālajā ēkā, lai kopā dotos uz poligonu. Īrisa atcerējās, kā Dice paskaidroja Mirai, kur viņš atrodas, bet meitene, kas potenciāli varētu apmaldīties pilī, kurā viņa staigāja kopš dzimšanas, nebija piemērota gides lomai.

Dice pamāja, sveicinot paziņu grupu, kas bija ieradusies nedaudz agrāk, jo viņš ar puišiem vēl nebija pabeidzis, kā viņš parasti atkārtoja, "rutīnas gatavošanos", tāpēc, kamēr uzaicināto skatītāju grupa skatījās apkārt un nolēma, kur sēdēt. , Dice komandai izdevās pārgērbties, ja tas bija iespējams vārds.

Treniņlaukums bija milzīgs lauks ar dažādām zemes patversmēm un aizsardzību ap to. Zārs vadīja kompāniju, kurai vajadzēja uzkāpt skatu torņa otrajā stāvā, no kurienes no augšas bija lielisks skats uz visu notiekošo.

– Vai tev jāsēž šajā dzelzs kabīnē? – Mira neapmierināti jautāja.

“Pat jūsu uzturēšanās šajā vietā negarantē drošību, tāpēc skolēni jau no agra rīta uzcēla aizsargkupu.

Apstulbuši atskatoties uz to, no kurienes atskanēja balss, jaunieši atrada gara auguma pūsmūža vīrieti, kura rokas bija saliktas aiz muguras.

– Piedod mums, ja mēs kaut ko pārkāpām. – Īrisa izspiedās,

kamēr pārējie prātoja, kā izkļūt no šīs situācijas.

– Nē, Dice piekrita tavai klātbūtnei. Viņa grupas dalībnieki arī neiebilda, tāpēc viss bija kārtībā.

– Meistar, ak...

– Komandieris Arno... – viņš ar zināmu nogurumu sacīja.

– Man žēl. Komandieri Arno, vai tā ir taisnība, ka jūs mācīsīt kopā ar mums? – Zārs jautāja.

Viņam par lielu nožēlu tā bija patiesība. Viņiem bija jāpavada kāds laiks kopā. Vīrietis nolēma pajautāt, kurš no viņu kompānijas pretendē uz vietu viņa fakultātē, un pamanīja vairākas paceltas rokas. Kopumā viss nebija tik slikti, kā viņš domāja. Tomēr šī bija pirmā reize, kad viņu akadēmijā bija pūķi. Pēc daudzu gadu pieredzes vīrietis varēja pieņemt, ka skolēniem viņa nodarbības nepatiks, un pēc tām viņi rāptos ārā no treniņu laukuma.

– Tas notiks tikai tad, ja vēlēšos tevi uzņemt, tāpēc neiesaku pārāk dižoties, ja turpmāk neplānosi saistīt savu dzīvi ar šo virzienu. Netērē manu laiku. Uz drīzu redzēšanos.

Vīrietis viņus pameta, ātri nokāpjot un uzreiz sācis dot pavēles skolēniem, kuri bija gatavi stundai.

– Gribi paskatīties uz mūsu prasmēm, bet aizliedz mums pārāk censties? Vai es visu sapratu pareizi? – Rens neizpratnē jautāja pārējiem.

"Vai kāds arī pamanīja, ka viņš ir elfs, vai es jau iztēlojos lietas?" – Ardana jautāja.

– Ārējās īpašības ir vienādas. – El teica.

– Starp citu, mani tas nemaz neinteresēja, bet kā ir ar mūsu elfu? Es pamanu Eiju klasē, bet viņš šķiet pilnīgi ērti. – Es nolēmu uzzināt par Miru.

– Tas ir lieliski. Es priecātos, ja viņš arī turpmāk paliktu ārpus jūsu hobiju loka. – Darens nočukstēja, uz ko ragana tikai nobolīja acis un nomākts pamāja ar galvu.

Izrādījās, ka pēc vairākiem neapdomīgiem mēģinājumiem iekarot neieņemamo elfu cietoksni, princis pulcēja visas meitenes, kas dedzīgi cīnījās ar viņu par viņa brīvību, un nolasīja veselu lekciju par tēmu rūdīto elfu konservatīvajiem uzskatiem pret cilvēkiem. Viņš skaidri norādīja, kā pret viņiem izturēsies, ja izvēlēsies kādu no viņiem ņemt līdzi. Pēc tam viņa mieru maģiski vairs neviens netraucēja, un kļuva skaidrs, ka elfs nemaz nav tik augstprātīgs un var labi saprasties ar visiem.

Skaidri kontrolētas kustības, saskaņots darbs un ātri sitieni. Bija manāms, ka katram bija savas vājās vietas, kuras organiski papildināja otrs dalībnieks. Acīmredzot tāpēc viņi izveidoja tik labu komandu.

Irisa gaidīja neticamu sniegumu, taču pa treniņlaukumu nelidoja nekādi veikli maģiski burvju trombi. Noteikt, ka kaut kas noticis, varēja tikai pēc šāvīņa trāpījuma mērķī, un gadījās, ka tikai pēc komandiera Arno saucieniem meitene saprata, ka kāds kādu ir “ievainojis”.

"Es gaidīju kaut ko lielāku." – ES teicu.

– Cik lielāks? Viņi jau ir puskailli. Es tomēr piekrītu. Būtu interesanti aplūkot visu attēlu. – meitene sapņaini sacīja.

– Čau! – Rens iesaucās, pārmetoši palūkojoties uz Mirelu.

– Kas? Es neko neredzu, jo īpaši tāpēc, ka man ir briesmīga redze. Tāpēc es neiebilstu pienākt nedaudz tuvāk. "Viņa turpināja viņu nīrgāties. Nopietni?! Vai raganai ir slikta redze? Viņai likās smieklīgi vērot viņa reakciju. Šķiet, viņš nesaprata, kad Mirelle par viņu tikai nīrgājās vai, gluži otrādi, ļāva viņai šādi uzvesties, saglabājot viņas interesi.

– Atmetot jokus, par šo komandu klīst daudz baumu. Viņi saka, ka pats karalis ir saistīts ar visu, un pēc apmācības viņi strādās viņa labā, taču tās ir tikai baumas. – Zārs teica.

"Bet viņi šodien patiešām parādīja savu labāko pusi." Lai varētu šādi cīnīties, ir daudz jātrenējas, un tomēr ne katrs var sasniegt tādus rezultātus dažu gadu laikā. – Serams ierunājās.

Puiši rūpīgi sekoja līdzī notikumam gaitai un dzīvīgi komentēja notiekošo. Tieši to vajadzēja izsaukt pirmajā vietā, nevis garlaikotajām meitenēm, kuras šajā laikā lika likmes uz kāda cita uzvaru.

Par kaujas beigām meitenes uzzināja tikai tad, kad komandieris Arno pazuda sava portāla maģiskajās uzplaiksnījumos.

Dice viņus jau gaidīja lejā un, ātri piedāvājot tikties pēc pusstundas aiz vārtiem, nesagaidot atbildi, ātri aizskrēja, droši vien ticēdams, ka neviens neiebildīs. Pretēji Īrisas cerībām pat Darens nebija pret to, un Mira vilka savus draugus pārgērbties par kaut ko citu. Viņa uzskatīja, ka neviens nedrīkstēja redzēt akadēmijas formas tērpu uz viņas ārpusē, un meitenes joprojām

nesaprata, kas viņām ar to saistīts.

Atrodoties nelielā bārā, kas atrodas netālu no Viļinas īpašuma, pie viņu galdiņa piegāja nīpra meitene, lai veiktu pasūtījumu no trokšņainās grupas. Šajā laikā vieta bija tukša, un klaiņojošie studenti kļuva par vienīgajiem viesiem, kurus laimīgi apkalpoja bāra darbinieki, cerot uz lielu peļņu.

Aplūkojot ēdienkarti, princese vēlējās nogaršot elfu vīnu "Nonino", par kuru pilī jau ne reizi vien bija dzirdējusi, taču tā neizdevās nogaršot. Dice ieteica viņai to nedarīt, un uz Iriša jautājumu atbildēja, ka, ja tas tā nebūtu, tad īpašnieka reputācija nokristu līdz pašai pēdai, kas novestu pie lieliem zaudējumiem un partneru zaudēšanas; un klientiem.

– Ne par to ir runa. Dice draugs atbildēja. "Šis vīns ir izstādīts tikai aristokrātiem, kuri šeit ir." Ražotājs paaugstināja parasto sārņu cenu, jo ar adekvātu uzcenojumu tas izrādījās nevienam nederīgs. Un tad, lai reklamētu savu produktu, viņi uzpūta cenu līdz galējībai un pievienoja pilienu vēstures. Tā nu iznāca stikla gabals par dimanta cenu. Arno vienmēr saka: "Elfi ļoti vēlas saindēt visus ar savu eksportu." Ja vēlaties izmēģināt kaut ko garšīgu, pasūtiet šo, tam ir patīkama garša un tas ir bezalkoholisks. Mīli ieteica, apskatot ēdienkarti. Tajā pašā laikā viņš bez lielas vilcināšanās aizrādīja viņai, ka neļaujiet pūķiem visu pilnībā sagremot, un cilvēkiem vienmēr ir jārūpējas par sevi, pēc tam viņš nekavējoties atbildēja uz Mirela jautājumu un pastāstīja, kā viņi nokļuva vienā komandā.

Pēc karaļa rīkojuma tika atrasti pusaudži, kuri nākotnē

varētu uzrādīt labus rezultātus, un viņiem tika piedāvāts pilnībā samaksāt par izglītību akadēmijā un pēc tam nodrošināt darbu nākotnē. Pamazām tika likvidēti tie, kuri netika galā ar tempu, un viņiem ļāva pabeigt studijas citā vietā, tādējādi netiekot izmestas kā nevajadzīgas. Viņiem tika dota iespēja, un tad tas bija atkarīgs no viņiem. Atlikušie puīši nodeva uzticības zvērestu un gaidīja līdz šī gada beigām, lai sāktu pildīt savus pienākumus. Viņu komandieris netika izvēlēts nejauši, un agrāk karalis oficiāli apstiprināja viņa kandidatūru. Viņam šīs bija neparastas ilgas brīvdienas no pils lietām un intrigām.

Irisa bija patīkami pārsteigta, kad saprata, ka viņu vidū nav neviena ar titulu. Meitene neiedomājās, ka akadēmijā jau mācās parastie studenti, jo tēvs viņai par to nekad nebija stāstījis. Puīšu vidū uzplaiksnīja spriedze, viņi, iespējams, joprojām bija noraizējušies par savu izcelsmi un nevēlējās, lai kāds uz viņiem skatās. Bet viņi ieraudzīja princeses acīs neslēptu sajūsmu un zināmu cieņas sajūtu, tāpēc manāmi atslāba.

– Danočka, es negaidīju tevi satikt savā bārā. – Kaora izrāpās kā miris no pazemes, pamanījis pazīstamas sejas, viņš tikai pamāja tām un uzreiz visu uzmanību atgriezta Ardanam.

– Es arī priecājos tevi redzēt! “No viņas sejas bija redzams, cik priecīga viņa bija viņu satikt. Ja pirms tam viņa bija malkojusi kādu dzērienu un tikai uzmanīgi klausījusies citu stāstos, necenšoties turpināt sarunu, tad tagad meitene burtiski kvēloja.

– Es šovakar nozagšu tavu draugu. Tev nav nekas pretī, vai

ne? “Pēc minūtes Ardana vairs nebija ar viņiem. Viņa steigšus atvainojās un atvadījās, un tad devās kopā ar savu pielūdžeju pretī saulrietam.

– Viņš teica, ka tas ir viņa bārs? Vai viņa vispār saprot, cik šim vīrietim pieder un ar ko viņš veic savas aktivitātes? – klusumā izskanēja jautājums.

Pamatojoties uz vietu, kur meitenes viņu satika, Mirela pielāva, ka Ardana tomēr visu uzminējusi, kā arī sacīja, ka uztraukumam nav pamata, jo Vilīna neļaus meitenei apvainoties.

– Vilīna? Spriežot pēc tā, ka tavu draugu tikko aizveda Čūska, tad tu runā par to pašu dāmu. – teica viens no puisiem, kas raganu ļoti ieinteresēja, tāpēc bija spiests viņam par visu pastāstīt vairāk.

– Viņi saka, ka viņa uzvārds tiek tulkots kā "trīs putni ar vienu akmeni". Šķiet, ka tas ir joks. – Dice iejaucās, bet viņam nācās aplūst, jo draugs zināja daudz vairāk.

“Es uzaugu šajos rajonos un dažreiz noklausījos kaimiņu un pat vecāku sarunas. Bija laiks, kad viņš strīdējās ar savu partneri, kurš viņam neatdeva lielu labvēlību. Tā Vilīna palīdzēja viņam tikt ar viņu galā tieši sava bordēļa pagrabā. Viņi saka, ka daudzi cilvēki no turienes vairs nav pametuši. Aiz muguras viņi viņu sauc par Kobru, jo uzskata, ka viņa un Čūska ir kopā. Mīlestība teica.

Kāds cits puisis stāstīja, ka sākumā Kaora plānoja pārņemt Vilīnas biznesu, tādējādi saņemot daļu no viņas ienākumiem, taču vēlāk visi par to pēkšņi aizmirsā, lai gan kāds uzreiz pēc tikšanās redzēja, ka Čūska nedaudz klibo uz labās kājas.

"Vai esat pārliecināts, ka mums nav jāglābj Ardana?" – princese kļuva noraizējusies.

"Nē, es jums saku, Vilīna viņam sagādās problēmas, ja viņš pārkāps robežas vai viņu aizvainos." Viņi man arī deva zvērestu.

– Kad? – Īrisa bija pārsteigta, jo neko tādu neatcerējās nevienā viņu tikšanās reizē.

"Kad nākamajā dienā atjēdzos, es uzreiz aizbēgu. Es neesmu pilnībā atrauts no realitātes. "Mirella viņu pārsteidza."

Kobra un Snake bija jauka kompānija, kopumā bija skaidrs, kāpēc viņas sazinājās cieši, Īrisa nodomāja. Viņu interešu robežas nekrustojās, bet veids, kā Viliņa no maģistrantūras pārkvalificējās par ekspertu šādās lietās, bija diezgan interesants.

– Kā jums vispār izdevās viņus satikt un palikt dzīvam? Dice jautāja.

"Jūs joprojām nezināt par mūsu bēdīgi slavenajiem, tīri politiskajiem ķildniekiem.

Mirela stāsts izraisīja sašutumu un lika daži nosarkt un kautrēties. Pāris reizes iedūrusi ar pirkstu gandrīz aizmigušā un savas robežas pilnībā neapzinošā Darena vaigā, meitene piedāvāja viņu šeit atstāt, patiesi ticot, ka kādreiz viņš pats rāpos atpakaļ. Serams stāstīja, ka viņa brālis slikti panes alkoholu, lai gan viņš bija pūķis. Mirels bija pamatoti sašutis par viņas pūķa rīcību un nesaprata, kāpēc šajā gadījumā viņš to visu vispār bija pasūtījis.

"Līdz tai dienai viņš pat nezināja, ka viņam ir problēmas." – princis atbildēja.

– Vai šī ir viņa pirmā reize? – meitene brīnījās un ātri pasmīnēja. – Jauki.

Puiši vilka draugu, bet, kad viņi jau tuvojās akadēmijai, pūķis pēkšņi apstājās un teica:

"Es iešu gulēt, kamēr nesīšu visus." Ļaujiet logiem atvērties plašāk. – viņš jau uzrunāja princesi.

–Par ko tu runā? Lai gan kāpēc es jautāju, šī nav jūsu pirmā nakts ielaušanās pilsētā, vai ne? – Dice uzsita sev pa pieri. – Otrajā stāvā ir izeja, un es varu jūs pavadīt. Vai derēs? Puiši, gaidiet mani. Es ātri.

"Es negribu zināt, kā jūs par viņu uzzinājāt." – teica Mirels.

"Mēs apsoliņām apglabāt šo pikanto stāstu nemarķētā kapā." – viņi paskatījās viens uz otru.

Piecēlies kopā ar mums, Dice atvadījās un nozuda tajā pašā nišā, no kuras bija viņus izvedis. Zārs piedāvāja palīdzēt Seram aiznest brāli uz viņu istabu, bet pēkšņi Mira stājās viņiem ceļā:

– Atstājiet viņu pie mums. Ļaujiet viņam gulēt, kāpēc vēl vairāk apgrūtināt mūsu dārgo draugu? – viņa uzmanīgi teica, taču ne tikai Irisa pamanīja uzplaiksnīto viltīgo smaidu.

12. nodaļa

Kas bija pirmais: priekšlikums precēties vai satikties?

– Nem mani, žēlsirdīgā Sevada! Kādas galvassāpes...” Darens ievaidējās un smagi pārbrauca ar roku pa seju. Viņš apmulsis paskatījās apkārt, cenšoties saprast, kur atrodas.

Pūķis noteikti nepamodās savā istabā un, spriežot pēc apkārt izmētātajām drēbēm, atradās meitenei piederošajā istabā.

– Ja tu esi augšāmcēlies, varbūt saģērbsi un dosies prom? Pēc šīs nemierīgās nakts es cerēju nedaudz izgulēties. “Mirelas balss, stāvot pie durvīm, salikusi rokas uz krūtīm, puisim kļuva par vēl lielāku šoku. Viņa noskatījās, kā Darens cieš, un centās saglabāt mieru.

“Tu un es... Mums ir...” viņš nomurmināja, bet neuzdrošinājās izteikt savu pieņēmumu skaļi, kas lika vilties viņa vienīgajam skatītājam. Ragana ilgojās nedaudz atriebties par saviem iepriekšējiem sasniegumiem pret viņu.

– Tu neko neatceries? – meitene sarauca pieri, un viņas acis aizdomīgi dzirkstīja.

– Nē! Nepavisam! Jūs to visu sapratāt nepareizi. Es vienkārši vēl neesmu pilnībā pamodusies. – viņš viņu mierināja, ātri atradis izeju no nedrošās situācijas.

Mira viņam žilbinoši pasmaidīja, cenšoties noslēpt, ka tik tikko aiztur smieklus. Nesen pašpārlicinātās pūķa izspūrušais un nedaudz apmulsušais izskats, šķiet, kā medus ielija viņas dvēselē.

Neskatoties uz to, viņa jutās nedaudz saindēta ar šīm jaunajām, iepriekš nepazīstamajām sajūtām, un tajā pašā laikā viņas dvēselē plosījās bezjēdzīgs nemiers.

"Tad varbūt tu jau dosies uz savu vietu?" ES esmu noguris.

Viņš nokrita uz grīdas, sapinies segā, ar kuru viņu bija rūpīgi apseguši, lai aukstās naktis netraucētu miegu.

– Vai es varu atgriezties mazliet vēlāk? Mums jārunā. – Apstājoties viņai blakus, viņš satvēra Mirelles roku un ieskatījās viņai acīs.

– Vai tas tev pietāvēs vakarā? – Viegli izrauļot pirkstus no viņa tvēriena, viņa tos aizlika aiz muguras un nedaudz atkāpās, apturot iespējamo kārdinājumu tuvākajā laikā atkārtot līdzīgas darbības.

Nodarbībās, kas notika lazaretē, meitenes pūļa vidū meklēja Dice, bet pēc meistara vārdiem par sadalīšanos pa pāriem viņām pielēca Loves.

"Ja jūs meklējat kapteini, viņš šodien šeit nebūs." – viņš viņiem teica, piedāvājot aizvest viņu ārstēties viņa prombūtnē esošā drauga vietā.

– Kāpēc? Vai tiešām esi vesels? – Iriša jautāja.

– Nē. – puisis pasmīnēja, it kā būtu dzirdējis ko smieklīgu. – Labs joks. Šodien viņš nav staigājošs, tagad divi cilvēki viņu lāpī uzreiz. Arno šobrīd nav labākajā garastāvoklī, un vispirms no viņa nevajadzēja gaidīt iecietību. Tu padarīji par muļķi.

– Vai ar jums tā notiek katru reizi? – Mira bija neizpratnē.

– Noteikti. Pēdējā treniņā pierunājām komandieri iztikt ar

nelieliem zaudējumiem. Mīlestības staroja. "Un šodien man tas neizbēgami bija jāatrisina..." viņš nomākts piebilda.

Trīs mazas pudelītes iekļuva Loveza iekšējā kabatā. Ar vienu mazu malku vajadzētu pietikt, lai pilnībā sadziedētu nelielas brūces un nobrāzumus visā ķermenī. Protams, tas nepalīdzētu ar lūzumu, bet tas varētu tikt galā ar dziļu brūci, ja jūs to vienkārši uzlietu uz tās.

– Cik ilgi jūs esat izmantots kā praktisks materiāls ārstiem? – Mirela jautāja.

"Ik pa laikam pienāk ne tikai dziednieki, bet arī raganas." – viņš teica. "Man personīgi viss ir piemērots līdz brīdim, kad nonākšu nāvessodā." Pretējā gadījumā šie cilvēki neatstās jūs vienu pat pēc nāves.

– Cik tuvas attiecības jums ir. – Darens pamanīja, tuvojoties.

– Kas tas ir? Vai jums ir kādas pretenzijas? – Mira viņam jautāja.

– Saglabāsim šo tēmu līdz vakaram, labi?

Puisis dzēra nedaudz no dziras, un drīz no viņa brūcēm vairs nebija palicis nekādas pēdas. Skolotājas aizdomīgā un neticīgā skatienā, pagājušas Lavzam apskatei, meitenes devās uz savām istabām. Visu atpakaļceļu Īrisa mēģināja saprast, par ko Darens runā un par ko viņi grasās apspriest. Mira viegli atmeta savus jautājumus un beidzot teica, ka visu uzzinās nedaudz vēlāk. Tomēr ragana nepievīla, un vakarā princesei šķita, ka Darena vārdi lika viņai justies vairāk sarūgtināti nekā tiem, kam tie bija paredzēti.

Pūķis viņiem parādījās skaistā un neticami dārgā tērpā, ko bija radījuši savas valsts prasmīgi amatnieki. Stāvēt istabas vidū un turot rokā neparastu gredzenu, viņš teica:

– Dalīsimies kopā visos pārējās dzīves priekos un grūtībās? “Darens bija manāmi noraizējies, taču bija apņēmīgs. Vērojot šo jauko ainu, princese nespēja nesmaidīt.

– Ko tu tur augšā domāji?! Vai tas ir šorīt notikušā dēļ? Atpūsties. Es nepavadīju nakti ar tevi. "Lai gan Mirela gribēja ar viņu izjokot, viņa nekad nebija gaidījusi šādu likteņa pavērsienu un tagad nezināja, ko darīt."

– Ļaujiet man pajautāt... Ar ko jūs pavadījāt nakti?

Skatoties uz acumirkļi bālo puisī un apmulsušo raganu, Īrisa nolēma iejaukties un nedaudz mazināt situāciju. Viņa gribēja izbeigt nabaga pūķa, kurš bija kļuvis nervozs un tagad steidzās no vienas puses uz otru, iebiedēšanai, tāpēc princese pati atbildēja uz viņa jautājumu. Viņas gulta šovakar bija pārpildīta. Vienā pusē viņu mēģināja noslīcināt vilnā, otrā gulēja sašutusi ragana, kurai bija jāmaina gulvieta, bet viņa bija sašutusi tikai izrādīšanās pēc, nepacietīgi gaidot rītu.

– Kāpēc tu viņam teici! Interesanti, ko viņš vēl izdomātu.

– Es jau esmu paspējusi... Vismaz tiekamies vai kā, bet mans piedāvājums joprojām ir spēkā. Tomēr es nevēlos pārāk ilgi gaidīt jūsu galīgo atbildi, tāpēc es tiešām pierādīšu, cik labs un piemērots pūķis esmu ģimenes dzīvei. – viņš nopūtās, pēc kā jautri pasmaidīja un piemiedza viņai aci.

Izvērstā romantika ar komēdijas elementiem tieši princeses

acu priekšā bija nedaudz saspringta un ļoti mulsinoša, taču viņa neprata klusi iziet no telpas, nesabojājot atmosfēru, un mēģināja saplūst ar sienu bez rezultātiem.

– Labi. – Mirela piekrita, izraisot Īrisu un Darenu sarūgtinājumu.

Pēc viņa aiziešanas, kā meitene pamanīja ar viegli trīcošām rokām, viņa ar jautājumiem metās pie draudzenes.

– Kas? Es vienkārši spēlēšu un tad aizmirsīšu. Es nepiekritu kļūt par viņa sievu.

– Tas ir skaidrs. Jums ir dažas interesantas pirmslaulību spēles. Veiksmi.

– Hei, tā nav taisnība! – viņa iesaucās, bet princese jau bija pārliecināta par savām domām un pieņēmumiem, tāpēc viņu vairs nebija iespējams pārliecināt.

"Viņš pat nezina jūsu patieso acu krāsu." Vienkārši esiet uzmanīgi, lūdzu.

Šajā laikā meistaram Delam izdevās iemācīt pirmkursniekiem pagatavot vēl vairākas tinktūras, kas palīdzēja novērst saslimšanas vai nostiprināt vispārējo organisma stāvokli, bet vairāk laika viņi veltīja citu studentu ārstēšanai. Pārsvarā tie bija stihijas, taču saskārās arī ar pāris nāves magiem. Pēc nodarbībām Mirelei nebija brīva laika, jo, kā pati teica, viņai bija jāiet uz randiņiem, uz kuriem pūķis viņu pierunāja doties katru dienu. Meistars Del nekārtoja gala eksāmenu kā tādu. Viņa novērtēja katru skolēnu, kā viņš uzvedās stundā un kādus rezultātus sasniedza.

– Nākotnes elementi, dodieties iekšā poligonā, citi studenti, izejiet ārpus šīs zonas robežām. – komandieris Arno pastiprinātā balsī pavēlēja.

– Mums teica, ka mēs ne ar vienu nesadursimies, bet ka meistaram Delam un komandierim Arno ir tas pats. – Mirels bija sašutis.

– Tu vēl neesi bijis pie nāves notiesāšanas, tur ir pasaka. Katram studentam ir divi asistenti. Taisnības labad jāsaka, ka nevajag salīdzināt Arno un Del. Del guļ pie rektora, un sākotnēji viņai bija pieejamas dažas privilēģijas, tāpēc viņa uzņemas brīvības. Bet mūsu Arno rektora likums nav rakstīts, viņš pakļaujas augstākiem cilvēkiem. – Dice pārtrauca.

– Šeit viņi atkal ir. Rens klusi nomurmināja.

– Izpēti savu pretinieku. Uztveriet to kā militāru kampaņu, lai noteiktu jūsu galveno konkurentu vājās vietas. – Mirela teica.

Dice, dzirdot viņu sarunu, nomierināja Darenu. Pēc tajā vakarā notikušā puisim sāncenšu nebija. Tomēr pūķis neko nesaprata, un Dice saprata, ka neko neatceras, un nevienam nebija laika viņam kaut ko pastāstīt, tāpēc sākumā viņš pat šaubījās par nepieciešamību kaut ko teikt. Puisis baidījās, ka pūķis viņam vienkārši neticēs.

“Mirelle ļoti nožēloja, ka neaizbēga ar Ardānu. Viņai būtu bijis daudz vienkāršāk un vieglāk nezināt visu šo absurdu, kurā ne tikai visi pie sava galdiņa ar interesi klausījās, bet arī cilvēki pie blakus galdiņiem paskatījās uz sāniem viņu virzienā.

– Tu man uzreiz iepaticies. Es pamanīju tavus matus no visas

zāles. Tik skaista un nesasniedzama. Vai jūs domājat, ka mūsu bērni būs vairāk līdzīgi jums vai man? Es ļoti gribu, lai viņi būtu tādi kā tu, un tad mums būs visskaistākie bērni, vai ne? – Viņš raudzījās viņā ar sapņainu skatienu.

– Cik es esmu nogurusi! Nogalini mani! Nē, labāk par viņu. "Meitenei šķita, ka viņas acis sāka raustīties, paredzot problēmas, un viņai bija taisnība.

Puisis žēlojās par savas mīlotās smagumu un nežēlību. Visu šo laiku viņš centās viņu ieinteresēt, bet viņa nekā nereaģēja. Pūķis nezināja, ko darīt un piedāvāja meitenei dažādus variantus. Ragana atkātoja, ka saprot viņa jūtas un apzinās savu apdullināšanu, taču lūdza atbrīvot ceļgalus no viņa tvēriena, uz kuriem viņš vienlaikus atbalstījās. Mirelle cerēja, ka viņš šādas vietas vairs neapmeklēs, citādi viņa satrauksies traka. Apzinoties savu lūgumu bezjēdzību, viņa lūdza Elzu viņu iemidzināt, jo viņa vairs nevarēja tikt ar viņu galā.

– Vai tu to visu atceries? Darens jautāja Mirellei.

"Pat ja es gribētu, es nevarētu aizmirst kaut ko līdzīgu." Tajā vakarā domāju par to, cik kaitīgi manai veselībai ir visādi gruži, jo par to vajag vismaz reizēm padomāt.

– Tā ir, vismaz reizēm. Vai jūs pārāk nebijāt savas mātes iedvesmots un gandrīz iedzērāt kādu no viņas liķieriem? – Īrisa viņu iedūra, glābdama Darenu.

Pēc šī gadījuma ragana sāka uztraukties par sevi, patiesi uzskatot, ka karalienei vajadzēja vairāk padomāt par bērnu drošību un neatstāt bīstamus šķidrumus visu redzeslokā.

– Tā ir patiesība? Un durvju slēdzene laipni atvērās pati, aicinot iekšā.

"Vai tas nebija tavs brālis, kas mani mudināja to izdarīt?" – viņa nikni nočukstēja princesei sejā.

Īrisa samiernieciski pacēla rokas, dodot viņai uzvaru. Tas notika neilgi pirms līdzīgas situācijas ar princesi un viņas brāli, tad viņi vēl uzskatīja, ka lieta ir tāda, ka viņu māte ir ragana, bet izrādījās, ka viss ir nedaudz sarežģītāk.

– Kauliņ, priekš kam tu šeit esi? – Mirela jautāja.

– Lai būtu drošībā. Tu nekad nezini. Pašā sākumā mēs šo treniņu laukumu saplēsām gabalos. Kāpēc, jūsuprāt, tas ir tik jauns? Jums tas vienkārši bieži ir jāatjauno. Rektors, protams, vienmēr ir sašutis, ka tie ir papildu izdevumi akadēmijas budžetā, bet it kā Arno tādu uzmanību pievērstu. Viņš vispirms izsauc brigādi, un pēc tam viņi dodas pie rektora pēc samaksas.

– Tu vari sākt. – komandieris iesaucās jau no tālienes, un Dice iznāca pirmkursnieku priekšā un sāka stāstīt, kas viņus sagaida šajā nodarbībā.

Dice un viņa puiši sadalīja skolēnus savā starpā un izvietoja nelielas grupas nedaudz tālāk vienu no otras. Pirmkārt, katram bija jādemonstrē savi elementi un jānotur tik ilgi, cik koncentrēšanās ļāva. Tam nevajadzēja būt grūti pat bērnam, bet princese joprojām juta nelielas bailes iekšā.

Likās, ka šajā laikā komandieris Arno visus vēro un pa pusei klausījās, kā studenti atbildēja uz viņa jautājumiem. Cilvēki, kas stāvēja treniņlaukumā, bija nedaudz ziņkārīgi par to, ko viņi

tur dara. Ja Meistara Dela gadījumā viņai būtu iespēja visiem vismaz kaut ko iemācīt, tad tas nebūtu izdevies ar elementāliem un nāves magiem. Varbūt viņiem varētu mācīt, kā palikt dzīvam pēc tikšanās ar mirušu cilvēku vai dusmīgu garu.

Kopš rīta Īrisa bija ļoti noraizējusies par to, ka viņa nespēs paaugstināt sava ledus temperatūru, tādējādi pārvēršot to ūdenī. Lai gan tēvs viņai to mācīja, viņa ilgu laiku nevarēja kontrolēt savus spēkus, un viņi lielāko daļu treniņu pavadīja tikai koncentrēšanās nolūkā, visu pārējo atstājot vēlākam laikam. Tagad Desmonds nebija viņai blakus, gatavs uz visu, un viņu pārņēma satraukums, ka viņa varētu kādam nodarīt pāri savas pašpārliecinātības un pieredzes trūkuma dēļ.

Sākumā viņas vecāki bija pret Irisas iestāšanos šajā konkrētajā fakultātē un ieteica viņai izlikties par raganu, ja vēlas iekļūt akadēmijā. Sākotnēji Mirela viņai bija jāpalīdz, taču meitene no šīs idejas kategoriski atteicās, jo nevēlējās ieraut draugu savās problēmās. Princese izvirzīja ultimātu: ja viņi nepiekrīt, tad meitene dosies mācīties mijiedarboties ar mirušajiem, jo, ja tas reiz izdevās, tas var darboties arī turpmāk. Šī iemesla dēļ viņi piekrita šim "kompromisam".

Īrisai bija jāsaaglabā vēsums, pretējā gadījumā viņa varēja nejauši visus nosalt no bailēm. Lielākais šķērslis, kas viņai tagad bija jāpārvar, bija viņa pati.

Izstiepusi plaukstu, viņa sajuta vieglu tirpšanu no burvju aicinājuma. Viņa maigi apņēma meiteni ar aukstu. Pamazām viņas roka kļuva slapja, un vīrs tās sakrājis ūdens kārtiņa, kas

sastāvēja no sīkām lāsītēm, kuras pašā sirdī Iriša jūta nežēlīgu aukstumu. Pēc pāris piegājieniem princese beidzot piešķīra viņiem vienotu izskatu, līdzīgu standarta burvju gabalam, tāpat kā visiem pārējiem. Atskatoties atpakaļ, viņa pamanīja Miras satraukto skatienu. Viņa tikai uzsmaidīja viņai, bet likās, ka viņā bija nākusi pārlicība, ka pat tad, ja meitene visu akadēmiju iznīcina līdz pašiem pamatiem, ragana tikai izbolīs acis un klusībā aizbēgs ar savu draugu.

13. nodaļa

Mūžīgās raganu palaidnības

Dice paskaidroja gaidāmā, kā viņš pats izteicās, “vieglākā” komandas vingrinājuma būtību. Iriša nesaprata, kad tas kļuva par kaut ko, ko viņi mācīja pirmā kursa studentiem, bet tad viņa saprata, ka tas ir diezgan loģiski. Kad, ja ne tagad, mums vajadzētu rādīt standarta burvestības nebaidīgajiem pirmā kursa studentiem? It īpaši, ja visiem studentiem jau ir priekšstats par teoriju un pamatojumu. Ārkārtīgi vienkāršiem vārdiem sakot, viņa runu varētu reducēt līdz bērna spēles iemiesojumam kaujas apstākļos.

Pirmkārt, viņiem bija jāiemācās kontrolēt sava paredzētā ienaidnieka tīro enerģiju. Ar līdzīgu maģiju bija salīdzinoši vieglāk, bet bija interesanti, kā viņi tiks galā ar citu elementu. Tieši tāpēc vecāko kursu studentu grupa vēlējās redzēt pirmkursnieku līmeni un elementu.

– Spēcīgāks partneris var tev nodarīt pāri, taču laika gaitā katram neizbēgami nāksies pamazām palielināt savu spēku un meistarību. Tiek pieņemts, ka strādāsiet ar dažādiem elementiem, bet mēs redzēsīm atbilstoši situācijai. – Dice visiem paskaidroja.

Studentiem bija jāizmanto sava maģija pret ienaidnieku, un viņam, savukārt, bija jādara tas pats. Pēc tam uzmanīgi novirziet kāda cita enerģiju atpakaļ un tā tālāk pa apli. Galvenais,

lai kaut kur pa vidu nesasveicinās, citādi neliels sprādziens varētu nedaudz sabojāt kopējo neveselīgo sajūsmu no jautrajiem uzdevumiem. Taču Īrisai tas nebija viegls uzdevums. Viņai bija ne tikai jākontrolē sevi, bet arī jāsadarbojas ar ārējiem elementiem.

– Klausies, Dice. Vai es varu piecelties kopā ar ugunsdzēsēju? Ļoti nepieciešams. – princese pagriezās pret puisī, kad viņš sāka sadalīt pārus starp viņu grupu.

Viņa uzskatīja, ka, iespējams, viņas tēvs ar viņu strādāja pats kāda iemesla dēļ. Galu galā uguns viegli izkausē ledu. Meitene nebija pārliecināta, ka ar temperatūru nekļūdīsies. Lai gan viņai izdevās mainīt savu izskatu ar savu elementu, it kā viņas īpašības palika nemainīgas. Viņa joprojām varēja kādu nejauši sasaldēt.

Pēc nelielas pauzes puisis pamāja ar galvu un palūdza nedaudz pagaidīt. Īrisa nebija pārsteigta, ka vecākie skolēni piecēlās ar pūķiem. Ne katrs varēja tikt galā ar saviem spēkiem un uzdrīkstēties darīt tādu stulbumu. Pūķi nekļuva par visas pasaules valdniekiem tikai tāpēc, ka viņi nekad pēc tā netiecās.

Nedaudz atvilcis meiteni no pārējiem, Dice ar norūpējušos skatienu jautāja, vai viņam nav jāgaida kaut kas neparasts. Jaunus iespaidus viņš nevēlējās, jo tad bija liela varbūtība saņemt aizrādījumu no komandiera.

– Tev jātiek galā. – Īrisa teica un mierinoši uzsita viņam pa plecu.

Puiša uguns dedzināja meitenes plaukstas, taču daudz mazāk jūtami nekā viņas treniņā ar karali. Kādā brīdī viņa saprata,

ka viņai ir viegli saglabāt savas burvības izskatu un izpildīt uzdevumu bez jebkādas piepūles.

– Pietiekami. Tagad tu sasniegsi savu sirdi, un meitenes tev to nepiedos. – Kauliņš jokoja, atvelkot elpu un sildīdams rokas. – Vai kāds cits zina? – viņš jautāja, bet, redzot viņas acīs pārpratumu, nopietni turpināja: – Iztiksim bez tā. Vai viņš zina vai nē?

Uzzinājies, ka tikai viņas māsa apzinās viņas patiesās spējas, viņš atviegloti nopūtās un priecājās par Īrisas prātu.

– Tas ir lieliski. Nesaki nevienam citam ne vārda. Jūs trenēsities personīgi ar mani. Starp mūsu cilvēkiem man ir visspēcīgākā uguns. Es gribētu pateikt Arno, bet man ir aizdomas, ka tu būsi pret to. Ja kaut kas notiek, viņš ir pirmais, pie kura var vērsties pēc palīdzības un ne par ko neuztraukties. Vārdu sakot, pasaules cilvēks.

Pārsteigta par pirmkursnieku augstprātību, Dice meiteni uzteica par to, ka viņa spēj atdarināt ūdens maģiju. Taču katru reizi, kad viņas bumba atgriezās pie viņa, kļuva vēl aukstāks, tāpēc turpmāk viņai bija jāiemācās to nebarot. Puisis bija pārsteigts par viņas spēku, jo neko tādu nebija ne redzējis, ne dzirdējis. Viņš prātoja, vai Īrisas apkārtnē nav kāds cits, kas ir tikpat neparasts un kas viņu iepriekš bija mācījis.

– Tēvs. – viņa teica.

"Spēcīgi..." puisis ar cieņu ievilka. – Vai tu mani iepazīstināsi?

– Varbūt kādu dienu. – viņa neskaidri atbildēja, uzskatot, ka

viņš labprātāk ieraudzīs viņu pats, nekā viņa iepazīstinās. Pēc tam Dice ātri no viņas atvadījās un aizbēga pie draugiem.

Pēc spraigas nodarbības pārgurušie un nogurušie skolēni devās uz ēkas pusi un devās uz savām istabām. Tikai tad meitene saprata, ka ir daudz vairāk pārgurusi, nekā bija gaidījusi.

–Ko tu darīji? – Īrisa jautāja draudzenei, kad viņi apsēdās atpūsties.

Komandieris Arno iesāka stihijas tēmu un lūdza visus uzrakstīt referātu par izcilu pārstāvi un parunāt ar viņu, tāpēc Mirelle uzskatīja, ka princesei palaimējies ar visām šīm muļķībām tikt galā.

"It kā man būtu svarīgi, ko kāds idiots nejauši izdarīja." – Viņa pamāja ar galvu, tad Īrisa izteica viņai loģisku priekšlikumu. – Izpētīt pāris desmitus biogrāfiju, meklējot vienu lolotu? "Viņa izlieka uzaci. – Grūti, bet interesanti. Vienmēr zināju, ka tavā sniegbaltajā galvā ir vieta veselā saprāta domām.

Saka, ka, darot ko interesantu, laiks skrien garām. Es tam piekritu, bet tomēr sāpošie muskuļi neviļus priecēja, ka viss ir beidzies. Pieņēmums, ka topošie elementālisti pētīs tikai maģiju, nekavējoties tika atspēkots. Nākamajā nodarbībā visa grupa tika nosūtīta uz fizisko apmācību jauno "komandieru" vadībā. Katrs no Arno audzēkņiem paguva pasmieties par pirmkursniekiem. Miras lāsti viņus nerasniedza, bet dažreiz atrada savu mērķi cietējos, kuri uzradās nejauši un negaidīja raganas dusmas.

– Meitenes pa kreisi, zēni pa labi. Šodien jūs darīsiet dažādas lietas. Es domāju, ka nav nepieciešams mācīt, kā gatavot mīlas

dziras,” viņa pagriezās uz biroja kreiso pusi. – tāpēc viņu recepte būs noderīga tikai jūsu grupas vīriešu daļai. Es tikai lūdzu jūs, nemēģiniet to pats – jūs nonāksit tualetē vai gultā. – viņa ierunājās un pēc vētrainas reakcijas publikā skaļi turpināja: – Nepatīk? Meitenēm būs recepte, kā atbrīvoties no šī efekta. Tāpēc es jums vienkārši dodu lielisku iespēju pavadīt laiku kopā pēc nodarbībām. Iedomājieties, ka esat apreibināts ar narkotikām un jums ir informācija, kā ātri savest sevi kārtībā. Pietiek tikai iegūt recepti no viena no viņiem, un visi ir apmierināti.

"Par pāris sudraba monētām es varu viņiem pagatavot litru šī šķidrums." – Mira nomurmināja tukšumā. – Un nav svarīgi, kurš.

"Ja es uzzināšu, ka notiek pagrīdes tirdzniecība, jūs nekavējoties izlidosit no šejienes." – viņa teica ar ledainu smaidu.

"Dāmai ir pārsteidzoša dzirde, jūs nevarat neko pateikt." Irisa domāja, nobolīdama acis.

Tumša lūpu krāsa un intensīvi izklātas acis kopā ar melnu matu šoku veidoja interesantu personāžu. Neko citu gaidīt nebija jēgas, bet princeses iekšienē cerību gaisma nevēlējās nodzist līdz pēdējam, un zināms viegls vilšanās plīvurs viņai vēl lidinājās.

– Beidz ar jokiem! Esmu ārkārtīgi ziņkārīgs, cik maz tev ir zināšanu un no kāda dziļuma man tevi jāizrauj, bet tas pagaidīs līdz oficiālo nodarbību sākumam tieši pie raganām. Pa to laiku jūs uzzināsiet, kā pagatavot garšaugus un citas galvenās sastāvdaļas.

Īrisai šāds pienākumu deleģēšanas veids šķita aizraujošs. Vai

viņi gribēja viņus iesaistīt darbā, kas skolotājai bija jādara pašai? Vai tas bija likumīgi?

Grupai tik tikko izdevās izdzīvot maģistram Arno, bet tagad viņiem bija jānēsā kastes un jānotīra putekļi no raganas. Iriša cerēja, ka Nāves fakultāte nepiespiedīs viņus rakt.

Atšķirībā no dziedniekiem, raganas, atkarībā no viņu spēka un pieredzes, varētu palīdzēt ar daudzām slimībām. Mīlestības burvestības šajā sarakstā bija tikai neliela palaidnība, kas pēc pāris stundām pārgāja. Taču bija arī dziras, ar kurām bija iespējams pārņemt kontroli pār jūtīgu būtni.

"Par laimi šīs receptes ir aizliegtas un rūpīgi apsargātas no Augstās raganas un vairākām citām mūsu aprindās labi zināmām dāmām." – teica meistars Lata.

– Tātad jums nav piekļuves tiem? – jautāja meitene, kas sēdēja kaut kur pašās beigās.

– Jā, tā ir. Es neesmu to cilvēku sarakstā, kuriem šīs zināšanas ir pieejamas. Man nav vēlmes staigāt pastāvīgi kontrolējot, lai kur mana kāja spertu un kam pieskaras mana roka. Man patīk brīvība no politikas.

"Viņa nevienam nepadevās." Mira čukstēja, kamēr Iriša centās slēpt smaidu.

Pēc nodarbības Serams jautāja Mirai, vai viņai ir dzēriens "visam" ēdienā vai dzērienā, kas derētu arī pūķiem. Viņi trīs devās uz raganas laboratoriju – uz viņas un Īrisas istabām, kuras nežēlīgi izmantoja daži bezceremoniāli cilvēki.

Tobrīd pa gaiteni ložņāja neaprakstāma meitene, turot rokās

apmetņa krokās paslēptu kārotās informācijas kopiju. Atstājot dāvanu senam draugam, viņas galvā radās ģeniāla ideja – dabūt rokās izklaidējošu grāmatu, kas vienā raganu ģimenē nodota no paaudzes paaudzē.

Un visbeidzot, šķiet, nozīmīgs notikums. Tomēr atkāpšanās nebija tik vienkārša, un viņai kā pēdējam sīkajam zaglim nācās ložņāt pa ēku akmens labirintiem. Apstākļi prasīja izmisīgus pasākumus, un viņai vajadzēja kādu laiku pazust. Atguvusi izskatu, viņa atvēra durvis. Viņas skatiens apmetās uz puisi, kas mierīgi sēdēja pie galda.

– Līgavainis vai zaglis? Vai man to nogriezt vai noderēs topošajiem mazbērniem? viņa uzstājīgi jautāja.

"Kemiņas saimniece, beidziet viņu biedēt!" Ja viņš kļūst pārāk nervozs, viņš var uzspļaut jums uguni. – Mirela iznāca no savas istabas.

– Bāc tevi! Ja tu sadedzināsi manu tērpu, es tev ieģrūdīšu aku kaklā. – ragana draudēja pūķim.

Serams paziņoja, ka nevēlas iejaukties viņu sarunā, un, īsi atvadījies, aizbēga, šķiet, ka šajā situācijā viņš nejūtas īpaši ērti.

– Vai tiešām tas nav līgavainis? Bet cik skaisti! – viņa sapņaini nopūtās pēc pūķa. – Ak, tu nekaunīgais bērns! Kāpēc jūs nesatikāt savu vecmāmiņu? Vecmāmiņa klīst pa gaitenīem un meklē tevi, un tu šeit atpūšas bezrūpīgi. Kā jūs esat izauguši, mani mazie panikas! Kur skatās pazīstamie? Pavelciet jūs visus aiz ausīm! – Viņi vienkārši nebija redzami. Tomēr dzīvnieki problēmas sajūt no tālienes. – Kā tev patīk mans draugs? Košelis

vēl nav miris... vai vecā ragana?

"Jūs teicāt, ka nevarat viņu izturēt, vai tiešām esat mainījis savas domas?" – Mirela lietišķi jautāja.

Sieviete uzmeta viņai tumšu skatienu un brīdināja, lai neuzdrošinās šādas lietas runāt publiski. Ragana, kuru viņa pazina, viņai bija tik pretīga, ka viņa jau bija kļuvusi gandrīz pazīstama. Kemiņas kundze it kā nejauši ieteikusi savam audzēknim saindēt šo infekciju, pēc kā viņai veikt testu. Mirela iesaistījās biznesa dialogā un jautāja, ar kādu tēmu viņa tiks pievērsta. Bet tam nebija nozīmes, jo pieredzējusi ragana nepieklājīgi deva mājienu, ka citādi Mirela pati noteikti neko nevarētu nodot. Tomēr meitene joprojām bija spiesta atteikties, jo pieminētā ragana lēdija Kemina jau bija atstājusi savu amatu.

– Kā? Vai viņa tiešām nomira? Kādi svētki! Bet vai tu viņu dzirdēji, vāvere? Viņa manī neklausā. – sieviete sūdzējās.

Sarunu pārtrauca pēkšņi atvērušās durvis un aiz tām stāvošais priecīgais Darens.

"Serams teica, ka vēlaties mani redzēt." Ko tev vajag, mana mīlā? – viņš viņus apmulsināja.

– Mīlestība? – sieviete skarbi novilka. – Vai es pareizi saprotu, lai slēptu no manis šo brīnišķīgo pūķu mākslas veidojumu?

– Jauku dienu, un tev? – puisis viņai saspringti jautāja.

– Radnieks un mentors. Jūs parādījāties pārāk agri. Visi sagaida, ka viņa būs ragana, bet šeit ir pūķis ar savu simpātiju.

Pūķis tajā nesaskatīja nekādas problēmas, jo, ja viņa mīlotā vēlētos, tad viņiem varētu būt bērns ar līdzīgu maģiju. Šajā laikā

Mira mēģināja izdomāt, kur pasmieties par šo joku. Bet, kad Īrisa iztaujāja, Darens savilka lūpas un atbildēja, ka par to var tikai pastāstīt savai sievai sīkāk.

"Es redzu, ka viņi mani šeit negaidīja." Nu es iešu. Visu to labāko jums. "Viņš ātri izgāja no istabas, atstājot lēdiju Keminu smieties par savu audzēkni.

– Kad tev apniks spēlēt šīs spēles? "Tālāk viņa jautāja mazmeitai.

Daiļrunīgais skatiens un mājiens, ka, iespējams, pie tā vainojama arī viņa, tika uztverti mierīgi, tāpēc lēdija Kemiņa apvaicājās, kā viņai klājas.

– Mēs gaidam. – Īrisa īsi atbildēja.

"Tu sasniegsi vecumu, un es esmu bez mazbērniem." Es ilgu laiku neesmu redzējis Arisu, jūs meklējat nepatikšanas, un arī Miročku paņēmat sev līdzī. Likt uztraukties vecai sievietei.

Īrisa neļāva viņai sevi apmānīt un nolēma pajautāt, ko sieviete aizmirsusi akadēmijā.

– Nolēmu tikties ar draugu un jau sen domāju kaut ko darīt, taču nebija nekāda attaisnojuma. Un pats galvenais, apmeklējiet manas mīļākās mazās slotiņas. Kā mēs varam dzīvot bez tā? "Viņa nedaudz atvēra durvis un paskatījās apkārt koridoram. – Ir pienācis laiks man, mazie panicles. Es paliku pārāk ilgi.

"Es ceru, ka jūs neatstājāt nekādas pēdas ceļā uz mūsu istabu?"

Kemiņa, lūpas savilkusi, nodomāja, ka, ja viņa uzreiz būtu zinājusi, ka šodien pirmkursnieki tiks atbrīvoti daudz agrāk, viņa

nebūtu devusies uz viņu istabām.

"Lai kāds cits pierāda, ka es pat pacēlu pirkstu uz šīs zemes."

Tieši tā es aizeju!

– Klau, vecmāmiņ, ja mēs pēkšņi pazudīsim, vai tu daudz lamāsies? – Iriša nejauši jautāja.

– Kaut kur mazliet stiprāks par tavu māti, bet mazāk par tavu tēvu. Kurp dodas mani staigājošie ziedi?

– Jā, es tikko pajautāju. – Godīgs skatiens neizturēja pieredzējušas sievietes pārbaudi.

Lēdijas Keminas dzīvē bija viņas meita, kurai bija sarežģītāks raksturs nekā viņas mazmeitai. Riadna nemaz nejautāja viņas viedokli, kad viņa aizbēga. Viņi atrada viņu stāvoklī un jau apprecējās ar kronprinci, kurš vecāku nāves dēļ ātri kļuva par karali.

"Tu esi kā smalkas vijolītes salīdzinājumā ar viņu." – viņa teica un maigi noglāstīja abiem pa galvu.

– Vai tas ir tas, kuru tu audzē? – Mirela jautāja.

– Jūs atkal atcerēsities! Es tikai nedaudz izpušķoju augu. Kas par problēmu, es nesaprotu?

– Vai ērkšķi un gaļas diēta ir dekorācija? – mazmeita viņai jautāja.

– Tagad tu mani pilnībā saproti...

14. nodaļa

Saldējums pazīstamam vai nejaušu pieskārienu sekas

Meitenes devās uz pilsētu, kategoriski atsakoties no Darena uzņēmuma. Mirela ieteica savam puisim nedarīt neko tādu, par ko viņa noteikti uzzinātu, un viņš vēlāk ļoti nožēlos, tāpēc Rens nolēma vēlo vakaru, kā viņam šķita, paspilgtināt saviem nāvīgi garlaikotiem biedriem.

"Vai jums nešķiet, ka ir pienācis laiks sakravāt mantas un doties prom?" – viņš pēkšņi jautāja. Serams uzmeta viņam neapmierinātu skatienu, viņš bija sašutis, ka viņu sarunas tēmu dzirdēja sveši cilvēki.

– Klausies. – ieinteresēts, Elsu pārmija skatienu ar brāli. – Tā kā šis ir gadījums, vai jūs un es varam?

"Mēs nevarējām tikt pie jums, un tad pazudušais tēvs atcerējās mūsu esamību, un mēs bijām šeit iestrēguši." Jums var būt nojausma, kas palīdzēs mums dzīvot brīvi. Es nevaru teikt, ka tas ir dzīvības un nāves jautājums, bet pretējā gadījumā mēs vienmēr būsīm važās. – teica Zars.

– Vai jūs nemēģinājāt nelegāli šķērsot robežu? – Serams jautāja, atcerēdamies nebijušu atgadījumu, kas notika ne tik sen.

Iespējams, bija piedzīvojumu pilns mēģinājums, taču tas viņiem tovakar nedeva nekādus rezultātus. Tas bija brīnums, ka viņi netika pieķerti. Pēc divu stundu ilgas vajāšanas un nervozas ķeksīša nedēļu pēc kārtas viņi atteicās no šīs idejas un, dzirdot

ķeizariskās ģimenes pūķu sarunu, lidojumā izveidojās lielisks plāns. Brāļiem Eirāņiem tā nebija problēma, taču viņi nezināja, kā uztvert šo lūgumu.

"Ja viņi par to uzzinās, viņi jūs ļoti ieinteresēs." – Darens manāmi uzmundrināja.

– Atvainojiet, puiši, bet pirms jūs ierodaties valstī, apsardzei jūs jāpārbauda. – paskaidroja jaunākais princis. "Pēdējā laikā impērijā ir ieradušies daudzi viesi, un nevar teikt, ka mēs varētu rūpīgi pārbaudīt visus, tāpēc mēs nevaram atļauties kādu ievest pilī bez rūpīgas kontroles."

"Ja neviens par to neuzzinās, mēs esam gatavi uz visu, pat zvēresta došanu." Tam nav nekāda sakara ar jūsu valsts labklājību, un tas attiecas tikai uz mums diviem. – El viņus apliecināja.

Pēc viņu aiziešanas Serams nolēma pajautāt savam brālim, kāpēc viņš uzdeva šādu jautājumu citu cilvēku klātbūtnē:

– Kāpēc tu vispār sāki par to runāt? Kur garantijas, ka viss izdosies? Pat ar viņiem?

– Man radās nelielas aizdomas. Maģija šķita pazīstama, tāpēc es nolēmu to pārbaudīt pēdējo reizi. Tā incidenta laikā es biju tur un redzēju to pūķu sejas, kuri kļūdījās. Smieklīgi, ka viņus apmānīja parastie cilvēki. Mēs varētu izmantot šādus speciālistus. Un par šo... Tas ir ļoti vienkārši. Palicis pavisam maz, līdz mūs iegrūž dažādās fakultātēs. Vēl nedēļa, un sākas treniņi ar pēdējo meistarū. Mums ir teikts, ka nevajag te kavēties, tāpēc ir pienācis laiks kaut ko darīt, pretējā gadījumā mēs varam

palaist garām labu iespēju. – teica Ren.

Pūķim bija taisnība, pēdējās nodarbības pie meistara Lata pagāja diezgan ātri, bet skolēni cieta vairāk nekā no mācībām pie komandiera Arno. Monotons darbs izrādījās nogurdinošāks nekā pakāpeniska un laika pārbaudīta apmācība. Bet raganas varēja nedaudz bagātināties, slepus pārdodot tinktūras pret sāpēm un sasprindzinājumu visiem.

Pēc tam, kad profesors Sadava paziņoja par visu iespaidīgāko ekskursiju kārtību un noteikumus, viņš, kā parasti, visus veda uz nāves burvju korpusu.

Neliela ēka, kas atrodas akadēmiskās teritorijas nomalē, kuras izskats radīja nospiedošu iespaidu. Sūnām un ķērpjiem klātas tumša akmens sienas, šauri augsti logi un milzīgas durvis, kas noklātas ar metāla sloksnēm.

Ārpus ēku apjoza papildus stiprs žogs, ko gadu gaitā klāja blīvi ērkšķu bārbeļu un ievu biezokņi. Tā kā aiz tās nebija trokšņa un cilvēku balsis, sākotnējais iespaids varēja būt tāds, ka ēka ir pamesta vai pamesta.

Iekšpusē spilgti apgaismoti koridori šķīrās dažādos virzienos, vedot uz telpām, kurās atradās pētniecības laboratorijas, arhīvs, bibliotēka, mācību zona un administratīvā zona. Viņu durvis, kas izgrebtas ar seniem simboliem, bija paredzētas, lai aizsargātu pret visa veida pārkāpumiem.

Ieejot plašajā zālē, studenti tika nogādāti vienā no plašajām aprīkotajām laboratorijām, kas bija spējīga uzņemt tik daudz studentu.

Mirelle palaida visus pa priekšu, tāpēc viņa ar Irisu nokļuva pašās beigās, blakus vienam no ķermeņiem, kas pārklāti ar īpašu stikla kupolu. Viņi nevēlējās būt pirmajā rindā, vērojot katru vecāko palīgu kustību pār nabaga puisi, kurš gulēja uz galda un bija izvēlēts, lai demonstrētu nāves burvju galvenā darba būtību.

Profesors Sadava ar acīmredzamu prieku pārdomāja visas grupas emocionālo krāsojumu un stāstīja par to, kas viņiem jāiemācās, kā arī paguva detalizēti komentēt savu asistentu rīcību.

– Ja jūs uzskatījāt, ka nāves burvji var kontrolēt mirušos, tad jūsu spriedumā ir neliels nepareizs priekšstats. Šādi triki prasa kolosālu enerģiju, un tikai retajam izdodas pakļaut kaut vienu, nemaz nerunājot par diviem vai vairākiem mirušiem cilvēkiem. Mēs saskaramies arī ar jautājumu par šādu manipulāciju ētisko pusi. Lielākā daļa mūsu darba ir vienmuļa un skaidri noteikta, līdz pat tieši tam, kā mazgāt rokas. Mēs veicam pārbaudes, izmeklējam neparastas epizodes, kad ne raganas, ne dziednieki nespēja pacelt pacientu kājās. – profesors paskaidroja. – Šobrīd jūs varat novērot...

Pēdējos vārdus Īrisa nedzirdēja puīša dēļ, kurš viņai uzdūrās, kurš nolēma atgriezties, iespējams, priekšā redzamā bilde viņam bija pārāk iespaidīga. Viņa šūpojās, un tikai blakus stāvošais duļķains kupols viņu paglāba no krišanas, ļaujot uz tā atspiesties ar elkoņiem. Pietika ar īsu pieskārienu tās virsmai, lai tā tiktāl kustētos un izgaismotos, ļaujot caur to saskatīt liķa aprises. Mirela pirmā pamanīja, kā mirušā roka raustījās, un, kad tā pati

ekstremitāte sāka glābt savu īpašnieku no mirstīgā gūsta, meitene ātri noslaucīja audumu no tuvākā galda un pārklāja ar to. Pēc tam viņa apzināti skaļi uzrunāja profesoru:

– Atvainojiet, profesor, es to izdarīju nejauši. – ragana apzināti sarkastiski. Vīrietis tikai neapmierināts paskatījās uz viņu un turpināja lekciju. – Dariet kaut ko, viņš tagad sāks trokšņot. – Mira caur zobiem nošņācās. Ragana nekad neuzdeva jautājumus draudzenei, jo pati nevēlējās dalīties par savām spējām, kas pat viņai palika apšaubāma.

"Es sasaldēju viņu un kupolu, lai neviens to nepamanītu." Tiklīdz mēs aiziesim, burvestība norims. – Iriša viņu informēja.

"Atvainojiet, profesor, es nemaz nedomāju to darīt. Būs drošāk, ja es nepieskaršos nekam citam." – princese noteica.

– Tu mani iedzīsi kapā! – Mirela nočukstēja, pievelkot viņu tuvāk izejai.

"Neuztraucieties, ja kaut kas notiks, es arī tevi paņemšu." – Āri nervozi pasmīnēja.

– Es tev to pacelšu! Ir nepieciešams dokumentēt, ka pēc nāves jūs nelaidīs pie mana ķermeņa. – ragana nopietni teica.

– Kāpēc tu nolēmi, ka mirsi pirmā? – meitene bija pārsteigta.

– Tāpēc, ka es negribu ciest no tavējā? Tu taču negribi mani marinēt sālās asarās, vai ne? – Mira jokoja.

– Mums jāpasaka Lapsam, ka viņš palaida garām iespēju baudīt saldējumu. – Iriša iesmējās.

Neviens no viņiem nenojauta, pie kā drīz novedīs viņu netīša palaidnība un cik ātri sāks piepildīties princeses ilggadējā vēlme.

– Kur ir šī problēma? – pār stāvošo studentu galvām atskanēja pazīstama balss.

Garā komandiera Arno figūra pārlicinoši virzījās cauri pūlim, pa ceļam skenējot katru studentu. Sasniedzis draugu pulciņu, kas stāvēja tālumā, viņš bargi jautāja:

– Kuram vēl nav bijis laika tur aizbraukt? – Vīrietis pamāja uz durvju pusi, aiz kurām tagad atradās rektors un skolotāji, un pirms viņa ierašanās pa vienam ienāca studenti.

Pamanījis pārējo vidū to, par kuru šodien viņam stāstīja kāds satraukts un nobijies students, Arno izdvesa.

– Mums par to tūlīt jārunā! Kā būtu, ja... Kā tavs tēvs varēja pieļaut, ka kaut kas tāds notiek, man to nemaz nepasakot? "Redzot Īrisas acīs pārpratumu, viņš piebilda: "Tiklīdz uzzināju, es uzreiz sapratu, par ko mēs runājam." Viņš izmantoja dažus padomus par jūsu maģiju, un tagad es noteikti zinu, ka man bija taisnība. Jūs zināt, kā iekļūt nepatikšanās. Paldies lēdijai Keminai par mani, viņa sapratīs.

– ES viņai pateikšu. Jūs neesat pirmais, kas man to saka. – meitene atbildēja, sašutusi par tēva klusēšanu.

Viņš turēja viņu ar smagu skatienu un bez ceremonijām iegāja rektora kabinetā.

Šajā vietā tika risināti liktenīgi jautājumi, kas saistīti ar izglītības procesu, skolēnu izglītošanu, attiecībām ar ārējām struktūrām un sabiedrību, kā arī lietas, kuras nedrīkstētu dzirdēt nepiederošām personām.

Birojs atradās galvenās ēkas augšējā stāvā un nodrošināja

brīnišķīgu skatu uz apkārtni. No nelielas terases varēja apbrīnot pilsētu un akadēmisko parku. Plašā un majestātiskā telpa bija pārāk acīmredzami mēbelēta ar grezniem elementiem.

Telpas centrā stāvēja garš, masīvs sarkankoka galds, kas bija izrotāts ar smalkiem kokgriezumiem un inkrustācijām. Tagad uz tās bija izkaisīti daži dokumenti, ūdens, biroja piederumi... Gar sienām bija krēsli apmeklētājiem un viesiem, bet tagad tie visi bija aizņemti. Grāmatu skapji, kas piepildīti ar daudzām grāmatām un balvām, piepildīja vienu sienu.

Īpašu uzmanību piesaistīja greznais kamīns, kas stāvēja istabas stūrī. Tas bija izgatavots no granīta un dekorēts ar elegantām bronzas figūriņām – rektora daudzās kolekcijas zvaigznēm. Blakus kamīnam atradās mīksts dīvāns un neliels galdiņš, uz kura tagad atradās dažādi dzērieni un gardumi.

Te Arno atrada meistarus sēžam pie galda un ar laisku interesi vēroja nākamo studentu.

– Kāpēc es neesmu viens no pirmajiem, kas uzzina par notikušo? – viņš jautāja, nevienu personīgi neuzrunājot.

– Tā nav jūsu atbildība, un jūs parasti neinteresē akadēmijas lietas. – rektors atbildēja, izlaižot meiteni no kabineta.

– Pasaki, lai viņi nenāk iekšā. – Arno pagriezās pret viņu.

– Kāpēc? Bija palicis ļoti maz laika, un mēs būtu identificējuši savu iebrucēju. – teica profesors Sadava.

– Meitene pārvalda ūdens stihiju, puisis gaisa stihiju. Es pieņemu, ka viņi ir bez maksas? – vīrietis izlieca savu pelēko uzaci.

– Dažiem no viņiem potenciāli varētu būt otra veida maģija, tad šī ir pavisam cita saruna. Viena dāvana ir jānoņem, tā var būt bīstama skolēnam un citiem. Es nesaprotu, kāpēc jūs atnācāt un ko jūs mēģināt izdomāt? Mēs vienkārši ievērojam noteikumus, kas mums noteikti. – mēģināja paskaidrot rektors.

– Ko te meistari aizmirsa? Vai es pieņēmu, ka viņi ir tur, lai palīdzētu saviem skolēniem, vai es kļūdos? – Arno paskatījās apkārt uz visiem klātesošajiem, taču neviens neuzdrošinājās sastapt viņa skatienu, visos iespējamajos veidos izvairoties no viņa. – Jūsu atdalīšanas teoriju var atspēkot ar pāris teikumiem. Vai jūs domājat, ka es nepamanītu spontānas emisijas no daudziem neapmācītiem burvjiem? Es paziņošu karalim, un viņš pats tiks galā ar šo lietu. Es domāju, ka viņu tas interesēs.

– Nu, kāpēc mums būtu jātraucē aizņemts valdnieks? Tas nekam neder. Mēs to varam noskaidrot paši uz vietas, pārbaudot visus. Kas tad par problēmu? Kāpēc jūs ieradāties personīgi?

"Ja jūs pieskarsities mani studentiem, no jums visiem, arī no mūsu viscienījamākā rektora, nekas nepaliks pāri." – Tikmēr Arno atturīgi sacīja.

– Tas ir drauds? – rektors saspringti jautāja.

– Nē, par ko tu runā! Es domāju, ka starp saviem studentiem neatradīšu nevienu tik izmisušu. – viņa seju pieskārās gaļēdājs smaids.

Viņi saka, ka savos labākajos gados tikai tas varēja iegremdēt ienaidniekus šausmās līdz nejutīgumam.

Pēc komandiera Arno sarunas ar rektoru pagāja vairākas

stundas, un studenti joprojām apsprieda notikušo. Mira centās nomierināt savu nervozo draugu, kurš gaidīja kādas ziņas, kad pie durvīm piekļauvēja Dice.

– Vai tev viss kārtībā? – viņš noraizējies jautāja. – Atvainojiet. Kad sapratu, kas tur notiek, uzreiz visu izstāstīju Arno.

"Gluži pretēji, man jums jāpateicas." – meitene nomākta pasmaidīja.

"Es joprojām nesaprotu, kas noticis un kāds ar to sakars Sadavai, bet komandieris teica, ka nevar nodrošināt jūsu drošību, un ir vērts visu pastāstīt tēvam." – Dice ziņoja. – Vai Arno viņu pazīst?

– Izrādās, ka jā. Viņš teica, ka tētis reiz vērsās pie viņa pēc palīdzības. – domīgā Iriša viņam sacīja.

15. nodaļa

Sistēma “Uzaicini sevi”.

Viņus sagaidīja sena pils, kas pacēlās virs apkārtējām dzīvojamām ēkām. Grezns un majestātisks skats. Tās sienas lauza starus un atstaroja gaismu, radot unikālus vizuālos efektus.

Centrālo ieeju ieskauja augstas kolonnas ar tajās prasmīgi iestrādātām skulptūrām. Apmetums uz griestiem, milzīgie sienu paneļi un gleznas ar lielāko vēstures notikumu aprakstiem un senču portretiem akcentēja šīs vietas kultūras mantojumu un seno vēsturi. Sniegbalta marmora ieliktni uz baltām sienām, neliels zeltījums, platas kāpnes no tāda paša marmora, bet visvairāk visus pārsteidza kas cits.

Ieejot blakus istabā, kas bija iekārtota tādā pašā stilā, viņi ieraudzīja daudz mazu kristāla lāsīšu, kas karājās no griestu centra. Likās, ka saskaņā ar visiem fiziskajiem likumiem viņi gatavojas nokrist. Viņu skaisto mirdzumu no gaismas, kas izplūst no logiem, varēja baudīt mūžīgi. Saules stari, kas atspoguļojās no šiem pilieniem, izskatījās dzīvi. Visur bija vāzes, kas piepildīja gaisu ar smalku tikko grieztu ziedu smaržu un piešķir telpai spilgtumu un svaigumu. Bija vērts apmeklēt pūķus, lai tikai redzētu šādu pilnību.

Ardana reaģēja atturīgi, kad draugi ar viņu dalījās, ka nevar palikt akadēmijā un drīz to pametīs. Viņi devās pie viņas uzreiz pēc tam, kad par to bija paziņojuši pūķiem, lai viņiem būtu

mazliet vairāk laika padomāt.

– Esi uzmanīgs. – Irisa uzstājīgi ieteica.

– Neuztraucies. Es ļoti priecājos jūs satikt. Ja ne jūs, maz ticams, ka es būtu spējis tik veiksmīgi mainīt savu dzīvi. Un neuztraucieties par Kaoru, pat ja viņa metodes nav pilnīgi pareizas, es neesmu tik neaizsargāts, kā jūs domājat. – viņa teica un rotaļīgi piemiedza aci. – Ja paveiksies, mēs kādreiz tiksimies. Ar jums bija interesanti.

Savā ziņā viņai bija taisnība. Jau no dzimšanas brīža mēs visi ejam pilnīgi unikālus ceļus, kur mūsu priekšā paveras visdažādākie iespējamie scenāriji, tādējādi pārbaudot savas cilvēciskās spējas pielāgoties pārmaiņām. Liktenis spēlē ar mums spēli, kurā uz spēles ir likti mūsu sapņi, mērķi un labklājība.

"Mēģināsim uzticēties viņu saprātam un nedaudz pagaidīt." Ja neizdosies, tad improvizēsim uz vietas un rīkosimies radikālāk. – Irisa ierosināja.

– Pavilksim viņus aiz skausta. Viņi nepretosies, vai ne? Vai jūs varat tos iesaldēt un kontrolēt? – Mira jautāja, ar nepacietību gaidīdama pozitīvu atbildi.

Nepilnas stundas laikā Lapsas līcim līdz galam neizjauktās lietas tika atkal saliktas kopā, it kā šajās telpās tās nekad nebūtu bijušas.

“Man teica, ka manas studijas prasīs vairākus gadus. Nu, pieņemsim, ka es absolvēju kā eksterns. – princese pasmīnēja.

Pūķa atjautība nebija ilgi jāgaida, lai izpaustos, un meitenēm tik tikko bija laiks atgrūst lietas no acīm, nesagatavotas savai

viltībai.

– Atvainojiet, ka ir tik vēls. Mūs sauc uz mājām, tāpēc arī esam spiesti pamest akadēmiju. – Darens sāka savu spēli.

– Cik žēl. – Īrisa sūdzējās, atbalstot viņu un vienlaikus turpinot šo farsu.

– Tu mani pamet? Nu, protams, kas man rūp pūķiem, vai ne? – Mirels īgni sacīja.

– Nē, tas tā nav! – Rens bija ļoti satraukts. – Es negribu tevi pamest. – viņš viņai apliecināja.

Tad Serams nolēma sarunu pavērst viņiem ērtā virzienā un teica, ka viņam ir lieliska ideja, taču viņš nezina, kā viņi to uztvers. Pūķis aicināja viņus iet līdzi.

"Jūs iepazīsit valsti, un mūsu pārim nebūs jācieš no attāluma."

– Kā? Mēs to nevaram izdarīt. Tas ir nepiedienīgi, un mūsu pazīstamie ir ar mums, es nevēlos jūs sasprindzināt. Esmu pārliecināts, ka mēs noteikti sagādāsim jums neērtības. "Lapsas noraidošais skatiens tieši pateica, ko un ko viņš vēlas darīt un izraisīt, ja saimniece nepārstās viņu apkaunot.

– Tā nav problēma. ES uzstāju. – jaunākais princis viņus mierināja. – Padomā kārtīgi. Būsim pēc pusstundas, jāpaņem mantas. Šī ir lieliska...

– Iespēja. Jā jā. Jums ir labi argumenti, tāpēc mēs piekrītam. Mēs centīsimies visu iespējamo, lai atrisinātu visus jautājumus pirms jūsu ierašanās. – Mirelle viņu pārtrauca, kamēr Īrisa burtiski pavadīja viņus ārā pa durvīm.

Apmainoties ar draudzeni sazvēnieciskiem skatieniem,

princese pasmaidīja:

– Viņi ir ļoti trokšņaini. Tas ir nedaudz kaitinoši.

"Un es domāju, ka tas bija diezgan jauki." Un tomēr mēs viņiem kaut kam esam vajadzīgi..." ragana ierosināja. – No otras puses, mēs tos lietojam, un viņi izmanto mūs. Viss ir godīgi, bet tas man joprojām rada nelielu diskomfortu.

"Es nedomāju, ka viņš jums meloja par savām jūtām, tāpēc neuztraucieties." Mēs par to uztrauksimies vēlāk. Izmetīsim somas un lai Lapsa un viņa draudzene tos sargā.

Apskatījuši savas istabas, pūķi paskatījās viens uz otru.

"Vai jums nešķiet, ka tas ir kaut kā... pārāk viegli?" – Serams apjucis jautāja.

"Es domāju, ka plāns bija neveiksmīgs jau no paša sākuma." Tomēr veiksmē bija mūsu pusē, un, pateicoties kronprinča aiziešanai, mums bija iespēja viņus aizvest uz savu teritoriju, nevis pakavēties šeit. Taču izrādījās, ka ne jau mēs bijām aizcirtuši būru ciet, bet gan pati spēle mums bija devusi lielu godu to noņert. Ja tā padomā, mūs lieliski izmantoja. Kā jūs jūtaties, "Jūsu imperatoriskā augstība"? Darens ironizēja. – Kurš gan cits uzdrošinās to darīt? Lai gan mums paveicās, mums nekas papildus nebija jāizdomā.

"Iespējams, ka dievi bija dusmīgi uz pūķiem, kas tos sūtīja pie mums." – Serams nodomāja.

"Dievi man parādīja vienu no tiem." – Darens ar entuziasmu sacīja, atcerēdamies meiteni, kura ar saviem sarkanajiem matiem, acīm saulrieta krāsā pirms pērkona negaisa un burvīgo

raksturu, apbūra viņu vēl pirms viņš saprata, ka Mira ir tieši tā, kuru viņš tik ļoti meklē. – Otrs, kuru ļoti vēlas redzēt, ir tas, kura lēmumi ir pēdējais, ko varat darīt. – viņš brālim pārmeta.

Pēc brīža viņi jau staigāja pa takām, virzoties Lapsas virzienā. Pazīstamie paspēja aizvilkt savas somas gandrīz līdz izejai.

– Kur ir tavas mantas un kāpēc tu ložņā? – Rens uzreiz nesaprata.

– Kā mums uzvesties, ja gatavojamies aizbēgt? Es nejautāju, kāpēc mūsu ir tik daudz. “Īrisa atvēra acis uz pašreizējiem apstākļiem, viņa nolēma ignorēt citu puīšu smieklus, bet Darens bija diezgan šokēts par viņas vārdiem.

– Pagaidi, neviens nezina, ka tu brauksi mums līdzi? – viņš saprata. "Bet, ja kāds pazūd kopā ar mūsu aiziešanu, viss var pat izraisīt oficiālu apsūdzību."

– Nebaidies, līdzdalīb! Kad Ariss to uzzinās, viņš mūs segs. – Mirela viņu mierināja.

– Jums var būt problēmas! – puisis mēģināja ar viņiem argumentēt.

"Tev un man, Ren, būs daudz jautājumu, ja turpināsiet būt vista un kāds mūs pamanīs." – Serams viņam aizrādīja.

"Tomēr man viņa raksturs patīk labāk." – Ari domāja.

"Es neesmu pret pūķi jūsu ticīgo sarakstā, bet tomēr izvairīsimies sabojāt bērnus. Atrodi kādu nobriedušāku... un gudrāku. Un ejiet ātrāk, manas ūsas ir nosalušas. – Pēkšņi Īrisas galvā atskanēja Lapsas balss.

“Kādā ziņā bērni? Kāds vīrs?! Es netaisos precēties ar pūķi!

Un neklausieties manī, kad es par kaut ko domāju." – viņa bija sašutusi par biedra nekaunību.

Pūķa izvēle par savu mīļāko var būt nepārdomāta un oportūnistiska rīcība. Meitene neņēma vērā pamatiedzīvotājus, jo saskaņā ar viņas mājskolotājas stāstiem viņi noteikti lūdza svētību no savas dievības, un princesei tas bija neticami dīvaini. Iriša domāja, ka viņa varētu pazaudēt galvu kādam pūķim. Viņu attiecības būtu sasniegušas kāzas, un kāds būtu norādījis, ka šī laulība bija liela kļūda. Ko tad viņai darīt ar savām jūtām?

Imperatoriskajā pūķu ģimenē viņa nesaprata troņa pēctecības sistēmu, jo amats varēja kļūt nedrošs sekundes daļā. Jautājumā par to, kurš no asinsradniekiem varētu kļūt par nākamo troņa īpašnieku, nebija nekāda modeļa. Meitene nevēlējās kļūt par tiešu valsts apvērsuma liecinieci vai kaut kam vēl ļaunākam, taču viņa varēja izrādīties nevilus šo notikumu aculieciniece.

Paņēmuši meiteņu mantas, pūķi kopā atvēra portālu, Darens piecēlās, it kā būtu aizvēris meitenēm visus evakuācijas ceļus, un lika viņām sekot pārējām.

"Nez, vai tā ir karavāna vai aizbildnība?" – princese nodomāja, drudžaini skatīdamās apkārt, taču bija par vēlu atkāpties.

"Tu nepārvieto somu!" – Lis bija sašutis. "Arī Kass man piekrīt. Nav cieņas pret lieliskiem pazīstamiem cilvēkiem."

Iriša viņam atbildēja bez īpaša entuziasma. Viņa nesaprata, kāpēc Lapsa kurnēja, jo atšķirībā no viņa Mirela pazīstamais lidoja pats, un pūķi lieliski paveica viņu pārvietošanu. Ar

tādām spējām viņi varētu strādāt pat par augstas klases portālu operatoriem.

"Tieši tā! Viss gāja pārāk gludi. Un vispār, pazīstamiem brīvība! Kāpēc viņi mani uzskatīja par mājdzīvnieku jauktu?"

"Varbūt tāpēc, ka nekad nevēlējies tuvoties portālam? Tāpēc viņi tevi pacēla un tā vilka." – Iriša mierīgi turpināja dialogu. Serams risināja jautājumus par viesu izmitināšanu, kamēr visi pārējie gaidīja viņa atgriešanos.

"Kāpēc tad galu galā nebija pamata ērtības, piemēram, spilvena, ietilpīga nesēja?" – pazīstamais neatlaidās.

"Varbūt mums vajadzētu tevi nosūtīt pie taviem vecākiem? Ir spilvens, gultiņa un mīkstās rotallietas. – viņa sāka trakot.

"Es un trimdā? Par ko?" – Līsa brīnījās. – "Jūs neesat humāns, tas ir manu tiesību pārkāpums, es tam nepiekritu un pieprasu lēmuma pārskatīšanu." – viņš nomurmināja.

"Kam jūs piekritāt?" – vaicāja princese, īsti necerot, ka pazīstamais atsauksies. Šis jautājums bija izskanējis no viņas mutes vairāk nekā simts reizes, taču viņa nekad nebija dzirdējusi neko, kas atgādinātu atbildi.

"Un jums tas nav jāzina. Pietiek ar to, ka katru dienu bija kaut kas par barošanu, pielūgšanu un skrāpēšanu. – pazīstamais ieteica.

"Bet ne visi var pabarot un mīlēt? Vai tas ir iespējams ar pārtraukumiem?"

"Neesiet sarkastisks! Bez jums būs atrodamas labsirdīgas sejas. Kad tu apprecēsies, man būs otrs apgādnieks. Galvenais ir

izvēlēties gudrāko. Un ne šie divi. Man viņi nepatīk. Gudrs vīrs ir laime mūsu lielajā ģimenē. Pretējā gadījumā viņi mani uzlaidīs uz paklāja, ja jūs dosiet priekšroku nepareizajam. – Lapsa tikko dzirdami pabeidza savus norādījumus, uz ko meitene nevainīgi aizvēra acis. Viņas prātā iešāvās prātā doma, ka pēdējā laikā viņa ir dzirdējusi pārāk daudz runas par savu laulību.

Īrisas vēlme strīdēties ar savu nervu mocītāju tika aizmirsta, jo atgriezās Serams, kurš visus veda apkārt imperatora pilij, vienlaikus dodot iespēju paskatīties.

Pēc nelielas pastaigas Zārai un Elzai tika iedalītas istabas, un meitenes tika aizvestas tālāk uz blakus istabām citā stāvā. Viņi ar interesi skatījās uz jauno vietu, kamēr pūķi nesa savas lietas. Abas istabas bija līdzīgas. Mēbeles bija izgatavotas no tumša koka, bija kobalta krāsas elementi, sienas bija apvilktas ar smalku zīdu un gleznas papildināja telpu, par laimi nebija portretu. Pār viņiem, tāpat kā pār pārējo pili, kāds neapšaubāmi daudz domāja un mēģināja. Kas noveda pie tik lieliska rezultāta.

Klauvējiens pie nedaudz atvērtajām durvīm lika visiem apgriezties. Vīrietis stāvēja atspiedies pret sienu, rokas salicis un galvu nedaudz noliekt uz sāniem. Nebija ne mazāko šaubu, kura radnieks viņš ir.

16. nodaļa

Tas nedeg ugunī, negrimst ūdenī un nepūst zemē.

– Čau, pūkainais! Nekavējoties pārtrauciet to! – karalis uzmeta pārmetošu skatienu uz savu pārspēlēto familieru.

Riadna sekoja astei, kas pazibēja zem viņas kājām, un ieteica, ka ir laiks dot dzīvniekam vārdu, taču, pārdomājusi, viņa nekavējoties pārcēla šo lietu uz bērnu pleciem. Viņi varēja tikai gaidīt, kad viņi pamodīsies.

"Galvenais ir tas, ka viņu pašu izcilā iztēle nenoved viņus tur, kur tai nevajadzētu." Vīlnā, nekož nevienam par bēdīgām bērnu idejām, citādi es tevi pazīstu! Desmonds brīdināja.

"Es jums iekosšu personīgi par nelietderīgu bērna personības morālās daļas veidošanu." – nomurmināja mājdzīvnieks, kurš nesen visus rītus pavadīja karaļa kabinetā.

– Ria, vai tu to dzirdēji?! Viņš ir arī gudrs. Visu šo laiku viņa cieņa nepalielinājās ne par gramu. Pūkains priekš...

Viņu pārtrauca mazā meitenīte, kura ar aizmigušo brāli aiz rokas ātri iebrāzās kabinetā. Kā parasti, viņš saskārās ar nepieciešamību apmainīt spilvenu un segu pret spiegošanu.

– Mammīt, mēs jau esam izdomājuši vārdu! Ailis, Alisa un Lisa. – Ari staroja.

– Tas tā, pūkainais, tu būsi lapsa. – neslēpjot skaļus smieklus, vīrietis caur asarām teica.

– Es neesmu lapsa! – pazīstamais nočukstēja, piepūšot savu

tumšo kažokādu.

Meitene zibens ātrumā pārvērtās skumjā kūstošā sniegpārslīnā ar nemierināmām asarām ledainās acīs un trīcošām lūpām un jautāja, vai viņam nepatīk vārds, ko viņa saimniece tik ilgi bija izdomājusi.

–... Patīk. – samierinājusies ar viltīgā sarkanā purna gaidāmo neapskaužamo likteni, rūgti noteica pavisam melnā Lapsa.

Laika gaitā, kad vēstules mīļotajai saimniecei vairs nebija tik grūtas, vārds viņā jau bija stingri iesakņojies. Tagad viņš vēroja, kā viņa senais paziņa nīrgājās par visiem klātesošajiem, ļaujot tiem noticēt, ka spēj viņu apmānīt.

"Mēs negaidījām jūsu vizīti šodien..." paskaidroja diezgan šokētais puisis.

Vīrietis, kurš iepriekš nezināja par viņu atgriešanos, bet to juta, nolēma nekavējoties satikt savus mīļotos brāļadēlus. Viņi nevarēja iedomāties, cik ļoti viņš viņus gaida. Viņa vārdi pūķus apdullināja vēl vairāk.

"Ja es būtu iepriekš zinājis, ka kopā ar jums būs burvīgas un noslēpumainas dāmas, es būtu ieradusies vēl agrāk." Vai vari mūs iepazīstināt viens ar otru? – viņš jautāja, bet vienā mirklī pilnībā zaudēja interesi par tuviniekiem un sāka it kā skenēt meitenes.

"Tas ir... mūsu onkulis..." Darens iesāka, bet teikuma vidū pārtrauca un drudžaini pievērsa skatienu Seram. – Atkal...

– Kārlails Eirans. – viņa vietā pabeidza jaunākais princis. – Tie ir Alise un Liza Stokas, mūsu viesi. – viņš atturīgi iepazīstināja meitenes.

– Kāda interesanta informācija. Nekad neesmu par tevi dzirdējis.

– Reti apmeklējam augstāko sabiedrību. – Iriša atbildēja ar ieģipsētu smaidu, kas neapzināti parādījās viņas sejā.

Meitenei nešķita, ka uzplaiksnītais skatiens varētu piederēt ieinteresētam pūķim. Ar tādām acīm trakie skatās uz savu kāroto laupījumu, kas grasās nonākt viņu rokās. Likās, ka viņš ar viņiem spēlējās.

"Ar katru sekundi kļūst smieklīgāk un smieklīgāk." Cik mājīgs izrādījās pirmais iespaids. Tiklīdz es uz tevi paskatījos, man likās, ka tu ienāci šajā pasaulē ar zelta... lai gan, nē... ar dimanta karoti rokā un vairāk šķiet bēdīgi slavenas aristokrātes, nevis māsas no provincēm.

– Pirmkārt, mēs esam raganas! – Mirels indīgi sacīja, saraucis pieri.

“Tieši tā! Viens ir dabīgs, otrs mākslīgs, nedaudz pašmāju.” – draudzene viņu ļoti atbalstīja, bet tikai garīgi.

– Tas visu izskaidro! Tad es atvainojos, iespējams, ka mani vārdi šķita pārāk rupji. Kārlails izmejoši atvainojās.

Iriša nolēma nedaudz samazināt spriedzes līmeni, kas burtiski piepildīja telpu. Kārlails tikai iecietīgi pasmaidīja, kad teica, ka priecājas viņu satikt, bet bija pārsteigta, kad pieminēja savu līdzību ar sievu, par ko Serams bija stāstījis. Princese bija ziņkārīga un gribēja lūgt kaut kā sarunāt ar viņu tikšanos.

– Mana sieva? – Kārlails jautāja, atskatīdamies uz brāļa dēliem un ilgi skatīdamies uz princesi, viņš nedroši turpināja:

"Varbūt tur ir kāda līdziņa." Viņa ir ļoti skaista un viltīga.

– Tev laikam ļoti paveicās viņu satikt? – meitene pieklājības pēc jautāja, turpinot turpināt sarunu.

– Kā lai es tev pastāstīšu? Viņa man ir salīdzinoši klusa, dažreiz es pat nepamanu viņas klātbūtni. Seram, tu noteikti parādīsi, kur tava tante pazuda, vai ne? – viņš jautāja bāļam puisim.

“Kā viņai ir paveicies, ka viņam ir viņš! Līdzīga attieksme pret savu sievu. Nabaga sievietē!” – draugi uzreiz nodomāja un zinoši saskatījās.

– Es domāju citu tanti. – princis nesekmīgi mēģināja attaisnoties.

Kārlailam bija skaidrs, ka noticis neveiksmīgs pārpratums. Šobrīd viņam nebija mūžīgās dzīves partnera, un tai, par kuru runāja Serams, patiesībā bija sieva, un viņi jau bija paspējuši izaudzināt dēlu.

"Viņi ar to netika galā veiksmīgi, taču ne vienmēr tiek izvēlēti radnieki. Paskatoties uz tevi tuvāk, varu teikt tikai to, ka šis nelietis viņam ir sabojājis redzi. Jūs neesat nekas līdzīgs viņai. Ja mūsu ģimenē parādītos tik skaista meitene, es viņu noteikti atcerētos. "viņš teica, pilnīgi nezinot par Darena dusmīgo skatienu, kas bija vērsti uz viņu.

"Es paskatījos tuvāk, tas ir." – Īrisa neapmierināti nodomāja, nevilus uzlūkodama viņu. Ogles mati. Tā bija ļoti izturēta ogle ar baltām un pelēkām dzīslām. Tieši ar to Kārlails izcēlās starp saviem gaišmatnajiem brāļadēliem.

Godīgi sakot, viņi kopā izskatījās diezgan komiski. Tomēr, salīdzinot ar Kārlailu vai Darenu, kā arī blakus Īrisas brālim, viņi ar Mirelu izskatījās kā divi naktskapīši pie skapjiem, tad Seram viņu koka kolekcijā bija pakaramais – spēcīgs, garš un daudzfunkcionāls.

Kārlails bija neizpratnē. Ja atmiņa viņu nepievīla, tad viņa priekšā stāvošās meitenes vārds skanēja citādi, ko viņš nejauši jautāja, it kā runājot par laikapstākļiem. Princese sajuta spriedzi krūtīs no viņa jautājuma.

"Es nevaru ar tādu pašu pārliecību teikt par jūsu draugu, jo neesmu pētījis visu jūsu valstības klanu pārstāvjus." – pūķis paskaidroja. – Man ir grūti pastāvīgi ieskatīties jūsu apjukumā, tāpēc vai jūs varētu to noņemt? Manas acis sāka nežēlīgi sāpēt. – Kārlails turpināja, kas lika princesei garīgi stenēt un lamāties. – Vai arī jūs to apzināti slēpāt, jūsu augstība? – viņš pēc īsas pauzes piebilda, vienlaikus tēlojot izbrīnu.

"Es varētu neskatīties zem tā vai arī es varētu novērst acis un pagriezt to iekšā." – domāja Mirela, aizturējusi sejas izteiksmi.

"Ja jums tas ir grūti, mēs varam to noņemt, bet tas prasīs kādu laiku." – viņa teica, kas Seramu un Darenu pārsteidza.

– Nepievērsiet viņiem uzmanību. Vienmēr ir nepieciešams ilgs laiks, lai līdz tiem nokļūtu. – vīrietis smaidot atvainojās.

"Būtu labāk, ja tā būtu ģimenes lieta." – Īrisa bija sašutusi.

– Ir jau par vēlu, tāpēc atpūties. Tiksimies brokastīs un iepazīsimies. – Kārlails uzsvēra pēdējo vārdu, liekot saprast, ka meitenēm vairs nevajadzētu nevienu mānīt. "Un man priekšā ir

ilga saruna." Uz priekšu, mantinieki. – viņš burtiski izspļāva, neko labu viņiem neliecinot, un izveda brāļadēlus ārā pa durvīm. Viņiem bija tikai laiks samulsuši atvadīties.

Irisa jutās nokaitināta, ka viņu plānu izjauca tikai viens spārnotās sabiedrības loceklis. Viņa grasījās doties pie vecmāmiņas, lai pastāstītu, ka šajā pasaulē ir tādi, kuriem viņas dziras neder.

"Viņa viņu aizvedīs uz eksperimentiem, un pūķi mums atriebsies." – uz problēmu viņai norādīja jaunā pacifistu ragana.

"Viņš ir čūska, nevis pūķis!" Pārāk nemierīga un..." Viņa nespēja izteikt savas dusmas vārdos, tāpēc viņa neapmierināta grimasē.

Mirelle šajā notikumā nesaskatīja neko sliktu. Viņa to pat uzskatīja par labu lietu, jo viņas dziras krājumi tik un tā nepietiks ilgi. Par ko viņa steidzās pastāstīt savam draugam, tādējādi nogāzdamā Īrisu, kura viņai uzticējās vairāk nekā sev.

– Nevajag taisīt tādas acis! Es neesmu neierobežota maģisko piederumu krātuve. Es paņēmu līdzī visu, kas bija. Es tev neko nenozēloju. Nav pateicības, tāpēc jums ir žēl visu kaķēnu.

– Tātad tev es esmu nerātns kaķēns? – Āri pasmīnēja.

– Kā gan citādi? Vai esi sevi redzējis no malas? Mazs, skaists, balts, kā sniega kaķa mazulis. Ja man nepatīktu jaukas lietas, vai es staigātu pie jums ar tipisko raganas tēlu? – viņa viņai jautāja.

"Bērnībā es domāju, ka jūs tikai vēlaties ar mani spēlēties, jo es biju princese." – teica Irisa.

Šie vārdi raganu aizvainoja līdz matu galiem. Galu galā, tiklīdz

viņa ieraudzīja Īrisu, viņa plānoja viņu uzvest uz slotas un tieši tajā brīdī nozagt, taču, viņai par nelaimi, Āriss ar savu visuresošo, garlaicīgo asti sekoja Īrisai. Viņai neizdevās uzminēt brīdi, un nākotnē bija par vēlu kaut ko darīt. Viņu vētrainajai paziņai bija daudz aculiecinieku.

– Es domāju, ka viņi nekad neaizmirsīs tavus kļedzienus un mīļāko... Sauksim to par bikses.

– Čau, beidziet to aktualizēt katru reizi. Tā nav mana vaina, ka pēc jūsu lielīšanās un piedāvājuma aizvest mani pavizināties, es gribēju pierādīt, ka pat es varu tikt galā ar slotu. – Īrisa aizvainota teica, pavisam nemanot, kā viņa acu priekšā pavīdēja atmiņas no bezrūpīgās bērnības, kā viņa izpūta savus apsārtušos vaigus.

Pateicoties princeses nepārvaramai enerģijai un brāļa klusajai noraidošajai attieksmei, viņi metās ielīst ballē, kur vecuma dēļ vēl nebija uzaicināti. Klusi ejot cauri tukšajiem gaiteniem, viņi nekad nesaskārās ar vienu sargu, jo visi sargi viņiem sekoja. Iespējams, karaliskais pāris jau sen bija brīdināts par savu bērnu pārdrošo bēgšanu, taču viņi uzdūrās jaunam līdzdalībniekam visos savos daudzajos trikos, kas vēl tikai priekšā.

Ragana, kura pirmo reizi tika atvesta uz balles bērnu daļu, bija ārkārtīgi neapmierināta ar nelaimīgo faktu, ka nepazīstamas tantes ar viņu iepazīstas, kamēr mamma novērtēja viņu piemērotību un paredzamo lietderību. Sieviešu skatieni būtu piemēroti, ja viņas paskatītos uz dārgu zirgu, kuru ļoti vēlas iegādāties, taču, apzinoties, cik tas var maksāt, vēlme ātri atdzīest. Arī meiteni saniknoja slotas aizliegums, lai gan viņai

izdevās to noslēpt aiz vienas no kolonnām, bet kā viņa varēja te iejaukties?

Apmaldījusies cilvēku pārpilnībā, mazā Mirela pameta zāli, nolemdama pastaigāties savas slotas pavadībā. Žēl, ka nekur nebija iespējams pastumt pazīstamo, jo kalpi par to parūpējās un ieslodzīja nemierīgo peli būrī, līdz saimniece atgriezās.

Šīs pastaigas laikā Mirela nedaudz zaudēja savu raganas lomu. Augsti uzceltās sienas saplaisāja, kad viņa līkumā pamanīja mazu sniegpārslīņu, kurai sekoja zēns, kurš ar skepsi vēroja šo ledus gabalu.

"Tev vienkārši jāpievilina viņa uz slotas un jātiek prom no šejienes." – domās bija meitene, kurā pēkšņi pamodās kleptomāniskas tieksmes. Viņa nav uztvērusi brīdi, kad potenciālais upuris viņu atrada pati.

– Ko tu šeit dari? – Ariss draudīgi jautāja, saraucis uzacis.

– Droši vien tāds pats kā tu. – Mirela atbildēja, samierinoties ar savas slēptuves atklāšanu.

Meitene ieinteresējās par raganu un apbēra viņu ar jautājumiem.

– Vai jūs arī vēlaties skatīties balli? Vai varu pieskarties tavai slotai? Mana vecmāmiņa saka, ka viņi pārstāv savus īpašniekus. – Īrisa uzziedēja.

– Vai vēlaties doties pavizināties? Šeit, jūs varat to turēt, viņa ir ļoti laba un mierīga. Mirelle mēģināja viņai mīļi uzsmaidīt, ignorējot princi.

"Šeit ir laba iespēja, tikai zēns var sacelt traci." – ragana

priecājās.

– Nav nepieciešams viņu ripināt. Mammai un vecmāmiņai arī ir slotas, ja viņa gribēs, pašas izjādīs. – Ariss mēģināja iejaukties, taču meitenes uzmanība pilnībā bija veltīta sīkumam, kas viņai iepriekš bija maz zināms. – Kāpēc tu esi šeit? Šie koridori ir slēgti nepiederošām personām.

"Es neredzēju zīmi, ka tas ir kāda īpašums." – Mira vieglprātīgi taisnojās. "Kā būtu, ja jūs aizietu un noliktu to, un es pieskatīšu tavu draudzeni?"

– Viņa ir mana māsa. – Atveramo durvju dārdoņa, kas veda uz vienu no iekšējiem balkoniem, un meitenes kliedziens kļuva par nepatīkamu pārsteigumu bērniem.

– Sasodīts, ne šo! Šeit tie ir. – Mirela ievaidējās, saprotot, ka, lai arī mazā sniegpārslīņa nesāpēs, tā viņus neglābs no galvas mazgātāja.

Skatoties viena uz otru, nu jau nobriedušās meitenes viena otrai juta tikai līdzī. Lēdija Kemina bija vienīgā, kas tajā vakarā bija apmierināta. Viņas mazmeitai izdevās notīrīt putekļus no īstu aristokrātisku snobu pulcēšanās.

Dusmīgs pūķis lidoja cauri pilij, no visa spēka cenšoties neželot savus nevērtīgos radniekus. Problēma bija tā, ka viņš par to neko nesaņems, un kārdinājums bija pārāk liels.

"Jūs nevēlaties man teikt, ka jūs pat nebijāt pārliecināts, vai tie tiešām ir tie, kurus es liku jums atnest, vai ne?" – jautāja pūķis, atgrūzdams sava kabineta durvis, un mākslīgi iesmējās.

– Protams, nē! – Darens atbildēja. "Šīs bija vienīgās meitenes

no prinča iekšējā loka, ar kurām viņš sazinājās akadēmijā, un gredzens reaģēja.

– Kādi mati ir jūsu pārim? – Kārlails nopūties viņam jautāja.

– Sarkans. Viņš atbildēja, šokējot Seramu.

"Jūs nesaskatījāt problēmas, bet jūs pat neuztraucāties pārbaudīt viņas identitāti un ļāvāt sevi apmānīt?" Sasodīts mazulis! Kāda neuzmanīga attieksme? Ja jūs uzdrošinātos atvest nepareizo meiteni, jūsu izraidīšana šķitīs kā pasaka! – viņš izgaismoja savus nodomus.

17. nodaļa

Inde krūzē būtu vairāk gaidīta un vēlama

"Tātad Kārlailam izdevās jūs vispirms sveicināt?" – imperators Eirans brīnījās. "Es nezaudēju cerību, ka jūs ļausit mums atbrīvoties no šīs kļūdas." Diemžēl mēs nesaņēmām brīdinājumu par jūsu drīzo ierašanos.

– Mums vajadzētu atvainoties, mēs jums parādījāmies bez brīdinājuma. – Erisa nožēlojoši pasmaidīja.

Pastāvīgie skatieni, kas bija vērsti uz viņu, tika ignorēti. Šāda uzmanība bija normāla parādība. Pūķi bija pilnīgi atšķirīgi no daudziem cilvēkiem, ar kuriem viņa jau bija pazīstama.

– Nu ko tu saki? Droši varat uzskatīt, ka esat mūsu godātie un ilgi gaidītie viesi. – Viltīgs skatiens pārslidēja pār Kārlaila figūru. – Mēs centīsimies padarīt jūsu uzturēšanos ērtu un radīt vēlmi šeit uzturēties pēc iespējas ilgāk.

"Es ļoti priecājos, ka beidzot būs kandidāti arī no jūsu valsts..." Erisa staroja, bet apaļainais imperators nogrieza sievu, tik tikko kratīdams galvu.

– Kandidāti? Kas tev ir prātā? – Mirela sausi jautāja.

– Erisa tikko kļūdījās. Fakts ir tāds, ka mēs rīkojam ikgadēju pasākumu, tāpēc šīs sezonas svētkos būs daudz viesu, starp kuriem ir kandidāti vai pat kandidāti, kuri vēlāk varētu kļūt par pūķu klanu locekļiem.

"Jā, būtu labāk, ja mēs paliktu ilgāk. Kāda ir šī līgavu izlase?"

Kāda veida sirsnība? Viņiem ir daudz viesu un, visticamāk, business, un viņi sarīkoja mums personisku pieņemšanu ar visu imperatora ģimeni. Esmu gatava likties stulba, bet galvenais, izliekoties par muļķi, par tādu nekļūt, tāpēc visai šai pompozitātei īsti negribas ticēt. – Irisa bija sašutusi.

– Vai šī meitene ir jūsu istabene? – jautāja viena no sievietēm.

– Nosaukta māsa. “Klātesošo skatieni pievērsās viņiem. – Vai kaut kas nav kārtībā? – princese vēsi atbildēja.

Viņa nepieļāva līdzīgas tenkas no aristokrātiem savā valstī, neļaujot viņiem apvainot ne tikai savu draugu, bet arī sevi. Ja kāds nebūtu pārāk gudrs, lai citi viņu izmantotu, lai iegūtu varu un bagātību, viņam būtu jāpārskata savas dzīves prioritātes.

– Kundzei pietrūka izglītības un takta... Es atvainojos, ka sabojāju jums dienu. – Kārlails diezgan skaļi piezīmēja, pēc kā dāma, uzreiz skatoties uz leju, atvainojās un iebāza seju savā šķīvī. – Tas noteikti vairs neatkārtosies. Nekad. – Viņš pavedinoši uzsmaidīja Irisai, uzmetot sāpīgu skatienu uz visiem sēdošajiem un nedaudz nožēloja, ka viņam nav laika par to parūpēties iepriekš, jo meitenes ieradās agrāk.

Irisa vispār nevarēja aizmigt. Viņas brālis ar viņu nesazinājās, un došanās pie Miras viņai nepalīdzēja. Kad viņa ieskatījās, ragana, ietīta segā, gulēja uz grīdas.

– Piecelties. "Viņa pakratīja plecu. – Mana gulta ir cietāka par jūsējo. Ej tur, citādi saaukstēsies.

Patiesībā viņu gultas bija tieši tādas pašas, taču šis triks ar pusaizmīgušo Miru vienmēr nostrādāja. Kad viņas prāts bija

aptumšojies, viņa varēja aizmigt uz jebko, lai gan tad pamostos nikna kā mazu un visuresošu ērkšķu bars, kura teritorija bija nejausi iebrukusi un traucējusi viņu mieru.

Tāpēc princesei steidzami nācās ķerties pie mikstūrām, lai slēptu acu apsārtumu un nogurušo skatienu, kas, protams, neveicināja labu garastāvokli un dāsnumu.

Pie griestiem karājās kristāla lustra, lai gan tas bija kārtējais mākslas darbs, tomēr biedēja ar savu izmēru un to, kas varētu notikt, ja šis koloss nokristu uz garā galda, pie kura tagad sēdēja gandrīz visi ķeizariskās ģimenes pārstāvji. Īrisa klusi vēlējās, lai viss ātri beigtos, bet lustra bija tālu no viņas. Meitenes nosēdināja blakus ķeizariskajam pārim un jau pazīstamajiem pūķiem.

Elsu un Zars, uztvēruši gaidāmos plānus, steigšus atkāpās, lai nokārtotu steidzamas lietas. Ja tā būtu bijusi viņu griba, brāļi nebūtu palikuši pilī, dodot priekšroku kaut kam mazāk pretenciozam.

"Viņi pat domāja par ēdienu pazīstamajiem." – meitene bija piesardzīga, cieši vērodama, kā Lapsa, netālu no imperatora, ar apskaužamu apetīti, nevienam nepievēršot uzmanību, aprij savas brokastis.

"Starp citu, tā nav pati garšīgākā lieta, ko esmu mēģinājis, manas cerības bija lielākas. Tad iedod man to kārdinošo kāju tur? – pazīstamais nesekmīgi mēģināja viņai izlūgties, raustīdams ausi.

"Ej un noķer to dzīvu. Vismaz tu vari skriet." – Īrisa ieteica, taču palika neizpratnē, jo Kārlails zem šokētiem skatieniem

precīzi iemeta gaļas gabalu, kuru pazīstamais alkatīgi noķēra, sākot ēst no jauna.

– Viņam bija ļoti izsalkušas acis. Es to vairs nedarīšu, apsolu! – Kārlails atzinās, nepievēršot uzmanību pārējiem. – Es vēlētos turpināt jūsu ekskursiju pa pili un tās apkārtni. Ja Tu neiebilsti. – viņš jautāja.

Iespēja izvairīties no neērtiem un kaitinošiem jautājumiem bija pārāk vilinoša, lai atteiktos no piedāvājuma, tāpēc meitenes kopā ar pateicību acīs pamāja ar galvu.

– Jūs varat mani vienkārši saukt vārdā vai saīsināt, kā vēlaties. Paspēju pie visa pierast. "viņš ierosināja, pamanījās, ka Īrisas acis šaudās apkārt, cenšoties atrast vārdus. – Un mierīgi uzdodiet visus jautājumus.

– Vai jums ir īpašas iedzimtas spējas, vai arī pūķi var redzēt cauri tumsai, ja vēlas? – viņa jautāja.

– Neuztraucies. Tikai es varu to izvilkt. Tātad visu paaudžu radošie impulsi ir izkaisīti visā šajā teritorijā. Katrs imperatora pāris noteikti ienes kaut ko jaunu dārza un parka ansambļa iekārtojumā. Tāpēc tie aizņem milzīgu teritoriju un satur daudz dažādu ideju. Ejot pa šo taku, jūs varat nonākt pašā pirmajā dārzā ar akmens pūķiem un paviljoniem, kur ir daudz ūdenskrātuvju ar strūklakām, tiltiem un mākslīgām salām. – Kārlails teica.

Nedaudz tālāk dziļumā atradās pasaku dārzs, kurā, kā vēsta leģenda, katram augam bija savas unikālās īpašības: vēlmju piepildījums, nemirstība, dziedināšana un citi sapņi, kurus nevarēja sasniegt. Arī tajā dārzā dzīvoja dažādas maģiskas

radības, kas uzturēja kārtību un sargāja dārzu no ļaunuma. Patiesībā nevienam no tā nebija nekāda īpaša fona, un visi brīnumi notika parastas maģiskas ilūzijas dēļ.

– Es jums parādīšu vienu no skaistākajām vietām šajā ansablī – ķeizarienes Aleksis ziemas dārzu. – pūķis informēja un veda meitenes uz pašu šīs teritorijas centru.

Augsto stikla kupolu atbalstīja slaidas, ar rozēm savītas kolonnas, kuras rotāja dārgakmeņu ieliktni, it kā katrs no tiem būtu nācis no dižciltīgāko juvelieru rokām.

Gar visu dārza robežu stiepās garš, bet tajā pašā laikā visai šaurs ezers, kura virsmā lēnām peldēja puķu dobes. Labākais skats uz tiem bija no otrā stāva, kur bija neliela atpūtas zona ar grāmatu plauktiem un galdu, uz kura pēc vēlēšanās varēja pārvietot gardumus tieši no virtuves. Sienas bija dekorētas ar mozaikām un vitrāžām. Šļakatas maigi krita no plaukstām skaistai meitenei, kuras sejā izcēlās iegarenie acu zīlītes. It kā marmorā ietīta viņa stāvēja ūdens krastā, atsevišķu paaugstinājumu rotāja dārgakmeņi, kā viņas acis.

“Pēc citu domām, sen bija ķeizariene, kurai negaidīti visiem izdevās pieņemt pūķi. Imperatores vīrs Aleksis pēc viņas nāves lika uzstādīt sava pāra statuju, taču nevarēja sagaidīt rezultātu, jo viņš pats nomira vienas dienas laikā. Viņai piederēja ūdens stihija, tāpēc ezers vienmēr būtu tīrs un silts, lai šīs vietas skaistums neizgaist arī pēc visu viņas pēcnācēju nāves.

– Vai šeit ir tikai parastie augi? – Mira ar interesi paskatījās apkārt.

– Tev taisnība. Aleksis nevēlējās savā dārzā nekādus bīstamus augus, un viņas vārds bija tiem blakus. Ieeja slepenajā daļā ir paslēpta zem ūdens. Tikai šodien es zinu par šo vietu. Ejam.

Kārlails neko neslēpa, taču viņš uzskatīja par zaimojošu stāstīt to, ko no vecākiem varēja brīvi nodot bērniem. Tā kā īpašnieki nolēma glabāt savus noslēpumus, viņš negāja pret viņu gribu. Tāpēc viņi zināja par dažu slepeno telpu klātbūtni pilī, bet pat nezināja par lielāko daļu citu.

– Vai mums tas tiešām ir jāzina? – katram gadījumam Īrisa nolēma noskaidroties ar draudzeni, kura atbildot pārsteigumā tikai paraustīja plecus.

Ūdens virsma nodrebēja, tad lēnām sāka kustēties, pašā apakšā paverot nelielas durvis.

Mīlestības mirabilis spēja nodot jūtas tam, pret kuru viņi tās juta. Turklāt tās varētu būt jebkuras jūtas: no spēcīga riebuma līdz patiesai mīlestībai. Miegainās lilijas uz visiem laikiem iemidināja pirmo cilvēku, kurš tās ieelpoja. Bija gadījumi, kad tas tika speciāli paslidināts kādam zem deguna, lai vēlāk varētu droši izbaudīt mūžīgo aromātu, kas pazuda tikai līdz ar upura nāvi, un zieds sabruka putekļos. No ķermeņa paliekām izauga jauns augs. Ugunskamēlijas ziedu ziedputekšņi, kas spēj izraisīt nemirstošas liesmas, reiz tika nežēlīgi iznīcināti. Bija daudz pazuduši augi, tostarp tie, par kuriem neviens nezināja.

“Viņai izdevās pakļaut Visuma likumus, izveidojot šo vietu. Sievietes ir brīnišķīgas būtnes. – Kārlails teica ar slēptu lepnumu. "Tu droši vien esi noguris, tāpēc es domāju, ka šodienai pietiek."

Jums nav jāģērbjas tā, kā jums vajadzētu savā valstī, galvenais, lai jums ir ērti un citi neuzdrošinās neko teikt. Es jums parādīšu citu vietu, bet rīt vispirms man tā jāsakārto. Ja nevēlaties, lai jūs traucē, lūdziet vakariņas atnest uz jūsu kamerām. – viņš ieteica.

Tuvāk naktij, kad Mirelle viegli nodrošināja un kontrolēja, ka šoreiz viņa var gulēt, kā bija pieradusi, viņas brālis piekrita sazināties ar Irisu.

– Kas notika? Pirms tam jūs mani neatlaidīgi ignorējāt. – princese nobļāvās.

– Versija, pēc kuras es ilgojos, netiek izskatīta? – viņš sāpīgi noskaidroja.

– Apšaubāmi, pretējā gadījumā jūs nebūtu mani pametuši, tāpēc ir iemesls.

Viņam bija nepatīkami to dzirdēt no māsas, kura pirmā nolēma viņu neapgaismot par savām lietām, taču viņš klusēja.

– Nu, tu mēģināji ar mani sazināties, kāpēc es nevaru? – meitenes seja skaidri atspoguļoja, cik ļoti viņa tic viņa vārdiem. – Labi, es saprotu tavu bezjūtīgo dvēseli. Tad ķersimies pie lietas. Nekompetentajiem aristokrātiem, kas savus titulus saņēmuši mantojumā, kukuļos iegrimušiem mūsu valsts ierēdņiem un dažādām politiskajām figūrām tika atņemts statuss un anulēts īpašums. Viņiem pirmo reizi palika tikai līdzekļi. Ne visi tika identificēti, bet daudzi tika identificēti. Vienlaikus tika paziņots, ka civildienestā tiek pieņemti talantīgi cilvēki neatkarīgi no titula un izcelsmes, jo daudzas jaunas vakances bija tukšas. Īsā laikā tika pieņemti daudzi likumi, kas regulēja pilnīgi dažādas jomas,

tāpēc, jūsuprāt, es nāku ar labām vai sliktām ziņām?

– Briesmīgi... Vai tu zināji par šiem plāniem? – Iriša apmulsusi jautāja.

– Noteikti. Kādam neizbēgami būs jāpārņem valsts vadība, jo viena princese nolēma izniekot savu dzīvi, nerūpējoties par saviem pienākumiem. – viņš viņu nolaida. Uz ko viņa sašutusi norādīja.

Tomēr Ariss viņu nenosodīja, par ko viņš nekavējoties ziņoja. Viņš sirsnīgi jūta līdzīgu māsai, kura gribēja pati atrisināt savas lietas. Princis nesaprata, kāpēc viņa slēpj no viņa kaut ko, ko viņa uzskatīja par tik svarīgu, taču darīt tik absurdas lietas nebija Īrisas stilā, tāpēc viņš viņai uzticējās. Puisis saprata, ka ir kāds cits apstākļi, par kuru viņš vēl nebija mēģinājis uzzināt tikai bezgalīgās cieņas dēļ pret viņu.

"Vecmāmiņa teica, ka es meklēju nepatikšanas, viņai, iespējams, bija taisnība." – meitene atbildēja, ar neapmierinātību atzīmējama, kā princis apstiprinoši pamāja ar galvu. – Vai mums jābūt uzmanīgiem?

"Ja pūķi nevar tevi aizsargāt, es no viņiem izveidošu zemūdens impēriju..." Ariss mierīgi atbildēja.

"Cik tas ir jauki un ērti, kad visas valsts varenais princis uztraucas par jums." – viņa pasmīnēja.

Viņš vienmēr ir bijis šāds. Viņš nekad publiski neatbalstīja māsas idejas, taču vienmēr palīdzēja no ēnas un sekoja viņai, lai kur viņa dotos, vai uzņēmās atbildību gadījumos, kad kaut kas nenotika pēc plāna un tika pieķerti.

"Manos vārdos ir vairāk lepņības, jo es uzskatu, ka jūs vispirms tos iesaldēsit." – puisis smejoties nožēloja.

– Ak, tu zemūdens čūska! Starp citu, kā notiek tavas ragainās aizraušanās meklējumi?

"Es domāju, ka tas pats, kas jūsu lielās mīlestības meklējumi." – Ariss sarkastiski teica.

– Tu esi kaitinoša... Vai taviem vecākiem viss kārtībā? – meitene jautāja.

Viņa neticēja, ka viņas brālis ir kopā ar dēmoniem. Viņam nebija pierādījumu, un viņa jau bija pamanījusi pāris neatbilstības.

– Ne tik sen tu teici, ka tev manis pietrūks, bet tagad tu uzvedies tā, it kā nekas nebūtu noticis. – puisis sarauca pieri. – Jā, mans tēvs teica, ka viņš tevi aizliegs, tiklīdz tu viņam sevi parādīsi. Tāpēc neuzdrošinieties rādīties kopā ar savu līgavaini, pretējā gadījumā viņš saņems dubultu triecienu.

"Un jūs nevarat atgriezties bez sievas, pretējā gadījumā viņš jums sarīkos līgavu atlasi." – Iriša iesmējās. – Mēs esam saskārušies ar vienu.

Viņu šis fakts nesatrauca. Lai kas arī notiktu, viņa bija pārliecināta, ka spēs no tā izklūt pirms nopietnām sekām. Kurš var piespiest princesi precēties ar pūķi? Taču arī viņa brālim vērstie draudi bijuši nepamatoti. Līgavu atlase netika oficiāli atzīta, tāpēc tā netika veikta viņu vidū, un topošais karalis vēlējās labu sievu, ar kuru kopā nesīs varas nastu.

"Es zināju, ka gribētāju būs maz, taču nebija jābūt tik lielā

mērā izmisušam, lai piedalītos kaut kā šajā.

– Mēs esam šeit kā viesi. – viņa neapmierināti paskaidroja.

"Ah-ah," viņš saprātīgi novilka. – Tātad jūs gribat teikt, ka neviens uz jums nav pievērsis uzmanību? – Ariss līdzjūtīgi jautāja.

– Tu turpini jokot un nekad nepieaug? – Mira jautāja ienākot.

Apkārtējiem brīžiem bija sajūta, ka šo trijotni atbalsta tikai princese. Jaunais princis un ragana vienmēr centās piesaistīt uzmanību un pārņemt princesi, taču viņai patika pavadīt laiku kopā ar abiem, tāpēc viņi ātri samierinājās, taču neatteicās no mēģinājumiem.

– Starp citu, viņai ir puisis. Imperatora brāļadēls. – Iriša teica, uztverdama raganas neapmierināto skatienu.

"Jūs viņu piesējāt, un viņš ir bezsamaņā?" – Meitenes dzirdēja troksni otrā pusē. "Man ir jāiet, neuztraucieties pārāk daudz, bet esiet piesardzīgs un neapkaunojiet mūsu valsti." Būs jaunumi – droši sazinies. Miers, veiksmi ģimenes dzīvē, ir pēdējais laiks koncentrēt savu raksturu uz vienu nabaga dvēseli.

"It kā viņš vienīgais būtu tik aizņemts!" – Mirela nošņāca. – Rīt tu esi pilnībā manā varā! Esmu visu apskatījis, steidzami jāmeklē drēbnieks. Mūsu mode ir pavisam citāda nekā šeit. Lai gan es ļoti gribu, es nebūšu melnā aita. Arisam vienreiz taisnība. Mums ir jābūt skaistākajiem šajā stropā, lai visi kož elkoņos, jo mēs acīmredzami neesam šeit, lai atrastu pielūdžējus, tāpēc viņiem nav nevienas iespējas.

18. nodaļa

Svētais diegu spēks

Pēdējās dienās slēgtais viesu spārns bija nedaudz noslogotāks nekā pārējais, pateicoties imperatora ģimenes pārlietu zinātkārajai sieviešu pusei. Ziņa par divu īpašo viesu klātbūtni citu ģimeņu aristokrātu vidū vēl nebija izplatījusies, tāpēc arī ielūgumu nebija tik daudz. No rīta tikai pāris istabenēm izdevās uzskriet ar tikšanās lūgumiem, bet Darens greizsirdīgi padzina viņas.

Taču, kad pūķis beidzot varēja satikt savu draudzeni, viņš uzreiz saprata, ka ir viņu velti traucējis un uzsāka šo sarunu, jo viņam nemaz nav patīcis tās saturs.

Mirelei pietika ar pieminēšanu un nelielu pārmetumu, ka viņi pārstāja pavadīt laiku kopā un viņa par viņu pavisam aizmirsā, jo raganas seja mainījās, dodot vietu aukstumam, kādu Rena no viņas līdz šim nebija izjutusi.

"Tagad es esmu šeit un mēs jūtamies labi, bet jūs nedomājāt, ka tas var ilgt ilgi?" Es neesmu pārliccināts, ka pat mana nāve pieder man. Visa brīvība, kas man ir, nav kaut kas tāds, ko es vispār esmu sasniedzis. Nepieķeries man pārāk daudz. Pricēšos, ja šajā atlasē jums iepatiksies kāda meitene un jūs visu mūžu dzīvosiet laimīgi kopā. – viņa teica, pēc tam lūdzot viņu nekavējoties doties prom.

"Bet tu..." puisis mēģināja pateikt, bet meitene nelokāmi

izsvītroja viņa pūles, aizverot durvis, tāpēc viņa vairs nedzirdēja viņa kluso čukstu. Nākotnē viņš nožēloja, ka viņš nekavējoties nepiespieda viņu klausīties viņā un patiesi dalījās savās sajūtās un visā notiekošajā.

Viņas caurspīdīgais būris, kurā kopā ar viņu atradās pāris desmiti citu piespiedu jauno raganu, izdarīja uz viņu šausmīgu spiedienu. Tomēr šobrīd nebija tāda spēka, kas varētu viņai nesāpīgi palīdzēt. Darena kļuva par vienu no pēdējām kaprīzēm, ko viņa varēja atļauties, taču viņa nevēlējās viņu sāpināt ar nezināšanu, tāpēc ragana prātīgi nolēma, ka viņam ir tiesības zināt par visu. Mirela nevēlējās, lai viņš tērē laiku ar viņu, lai gan šie vārdi viņai bija neiedomājami grūti.

Tajā pašā laikā divus dārzniekus stundu mocīja pārlietu apsēsts pūķis. Viss sākās ar nekaitīgu lūgumu palīdzēt viņam savākt pušķi, taču strādnieku priecīgais satraukums ātri vien norima viņa neizlēmības un vēlmes dāvināt ko neticamu dēļ. Pats Kārlails toreiz nezināja, kas viņu virzīs uz pareizā ceļa.

Pirmkārt, pūķis saprata, ka meitenēm varētu patikt daži ziedi, proti, problēma bija tieši tajā, ka daži viņām varētu nepatikt. Dažiem bija ļoti specifisks aromāts, citi nemaz nesmaržoja. Un, kad viņš atcerējās, ka katram ziedam ir sava nozīme, bija vieglāk izaudzēt jaunu sugu ar specifisku smaržu un krāsu un pēc tam piešķirt tai īpaši izvēlētu nosaukumu un nozīmi.

"Varbūt mums vajadzētu viņai vienkārši uzdāvināt dārzu, vai arī labāk ir uzreiz divus?" – Viņš pārsteidza sievietes ar savu jautājumu, kas karājās gaisā.

Viņam par nelaimi, pat pēc tam, kad viņam izdevās noplūkt skaistus ziedus, kas vairāk vai mazāk apmierināja viņa prasības, viņam neizdevās nevienu atrast kamerās. Uzreiz pēc sarunas ar Darenu, vēlēdamās izšķīdināt uztraukumu audumu un diegu burzmā, Mirela ievilka pilsētā miegaino Irisu.

– Man stāstīja, ka uz šīs ielas atrodas populārākās vietas, kur šūt vai iegādāties jau gatavus tērpus. “Viņa pamāja ar roku uz sāniem, pa aizvēрто ratiņu logu norādot uz bagātīgi mēbelētajiem atsevišķu divstāvu ēku skatlogiem.

Tie glīti stāvēja abās ielas pusēs un bija veidoti vienā arhitektūras stilā, atšķiras tikai ar sienu un izkārtņu krāsām. Uzmanību piesaistīja stikla vitrīnas, kas izcēlās ar savu pretenciozitāti un neticamo dizainu. Katrā veikalā bija daudz apmeklētāju, kuri staigāja apkārt un ar prieku pavadīja laiku, iepērkoties un pasūtot.

Skatoties pa pirmajām uzdurtajām durvīm, meitenes nokļuva plašā zālē, kur glītās rindās stāvēja izstādes kleitu paraugi, bet aiz sienas – šūšanas studija. Saimniece ar vēriņu aci tos nopētīja un tūdaļ ievilka iekšā, vienlaikus slavējot vienu vai otru.

– Mums vajadzīgas kleitas oficiālam un jebkuram citam pasākumam, uz kuru mūs var uzaicināt. – Mirelle steidzās paskaidrot, skatoties uz kņadu, kas bija sācies darbinieku vidū.

– Es precīzi zinu, kas tev vajadzīgs! – sieviete kļiedza ejot prom, drīz vien piesteidzoties ar pāris kleitām uz manekeniem. “Šajā sezonā, tāpat kā iepriekšējā, jaunās pūķi dod priekšroku tieši šiem modeļiem. Es iesaku jums to izmēģināt.

Sievietes skatiens bija stingrs un nezināja atteikumu. Viņas pārlicība par savu taisnību bija uzslavas vērtā, taču meitenes atšķīrās no parastajiem apmeklētājiem, kuri vēlējas bez problēmām integrēties sabiedrībā, tāpēc ar viņām nekādu problēmu nebija. Viņi nopirka visu, ko slavēja un nesa viņiem. Peļņa šādās dienās bija milzīga.

"Jūs noteikti neredzat to, kas mums vajadzīgs." Pilnīgi noteikti. "Mira visiem uzmeta augstprātīgu skatienu. – Vai mēs izskatāmies pēc jauniem spārnotiem aristokrātiem? – Viņa jautājoši pacēla uzaci, sašutusi iesmejot.

– Jūs nepārprotami nenovērtējat modes ietekmi. Jums ir jāseko vispārējām tendencēm, pretējā gadījumā jūs uzskatīs par rupju un visos iespējamajos veidos tiks liegts pievienoties dižciltīgām aprindām. – sieviete spītīgi uzstāja.

– Mēs, tāpat kā divi īsti ļaundari, meklēsim sev piemērotus tērpus citur. – Mirelle atvadījās, vilkdama līdzī princesi, kura jau bija samierinājusies ar visām garderobes problēmām.

Citās darbnīcās bija pilnīgi līdzīga, sarežģīta situācija, kas diezgan satracināja raganu un arvien skaļāk nopūšas Irisu. Kādā no saloniem viņi pat savās sirdīs iesaucās, ka ar šādiem lūgumiem viņiem palīdzēs tikai dievišķais spēks. Šķita, ka tuvējais templis personīgi vēroja viņu graužošo sakāvi ar izsmieklu.

"Nevajag mani uzskatīt par bezsmadzenēm tikai tāpēc, ka pie viņiem nenāca pūķi." Es saprotu, ka mēs neesam pirmie, kas steidzas pirkt lietas, bet pārdot visiem vienu un to pašu ir par daudz. Es nevēlos viņiem nodot savu spēku, bet man joprojām ir

jāvēlas pilnīgai pazušanai, pat no nāves dievietes. – Īstā ragana metās pretī atvērtajiem vārtiem, kas saulē mirdzēja zeltā, Īrisa viņai sekoja.

Apbrīnojot pūķa pils grezno apdari, meitenes vēl neapzinājās, ka tā veidota tā, lai tā izskatītos pēc dievietes Sevadas tempļa. Bija grūti noticēt, cik daudz zelta un marmora tika izmantots šīs vietas celtniecībā. Dienas gaismā īpaši spilgti mirdzēja visu ēku baltā krāsa, pat sienas žilbināja ar savu tīrību.

Īsas dažādu lūgšanu rindas spilgti mirdzēja gar visu galveno ēku ārējo fasādi, un iekšpusē tās bija dekorētas ar sarežģītiem daudzkrāsainu stikla un mozaīku rakstiem. Katru vakaru pie slavenās strūklakas pagalmā pulcējās bieži apmeklētāji, kuri varēja brīvi vērot gleznaino skatu: ūdens cēlās augstu un tika krāsots dažādās krāsās, mainot savu formu. Visas brīvās vietas aizņēma puķes ar kailiem kātiem, vienā pusē bija tikai sniegbalti ziedi, bet otrā asinssarkani, tiem nebija lemts turēties kopā, kā, patiesi, šī auga lapām ar savu. pumpuri.

Nokļuvuši līdz galvenajai ieejai, ko viņiem laipni ieteica padzīvojuši pūķiene, kas turpat netālu tirgoja saldumus, viņi izgāja pa milzīgajām zelta durvīm, kas bija atvērtas jebkurā diennakts laikā un katru dienu pieņēma ikvienu savā svētajā mājvietā.

Centrālajā lūgšanu zālē atradās simtiem kolonnu ar zeltījumu un ziedu rakstiem, kas izgatavotas īpašā tehnikā un dekorētas ar dārgakmeņiem, aiz dažām no tām bija paslēptas no nepiederošām personām, nezinātājiem, kas veda uz dažādām

tempļa daļām.

Tieši pa vienām no šīm durvīm Mira steidzās, nevienu tuvumā neatradot. Durvis bija vaļā un veda dziļāk koridorā, kura galā spoži dega gaisma.

Atbildot uz Irisas pamatoto vilcināšanos, viņa tikai vienaldzīgi teica:

"Mums nav ne jausmas, kā šeit viss darbojas, tāpēc kādam mums ir jāpalīdz."

"Vai tādā gadījumā jūs nevarat vienkārši kādam piezvanīt?" – jautājums palika tikai viņas galvā, netiekot līdzī raganai. Tiklīdz viņiem bija laiks ienākt, abi sastinga no patiesas apbrīnas, rūpīgi pētot neapšaubāmos mākslas šedevrus, kas gulēja tieši istabas vidū.

No aizmugures kāds bailēs iesaucās un uzreiz aizsprostoja izšūtos audeklus. Meitene piesardzīgi, bet ziņkārīgi nopētīja nelūgtos viesus un gaidīja, kad viņi reaģēs uz viņas klātbūtni.

– Atvainojiet. Vai tie ir tavi darbi? Kāds ir tavš vārds? – Mirelle jautāja, cerīgi satverdama viņas rokas. Pēc lēnas pamāšanas ragana turpināja: "Palīdziet mums!"

– Vai jūs interesē kaut kas konkrēts? – meitene izspiedās. – Vari mani saukt par Iseulu.

„Dārgā Izila, mēs esam vīlušies vietējā modē...” Mirela sērīgi iesāka, bet Iriša iedūra viņai ar elkoni sānos, taču viņa tikai draudīgi paskatījās uz viņu. – Uzbūvē mums, lūdzu, garderobi! Esmu gatavs iekļīlāt mantojumu, ja viņi man vismaz kaut ko atstātu, bet mēs nekur neatradīsim neko labāku par šo. – viņa

pavisam apstulbināja jauno pūķi.

"Bet šeit ir tikai notikumi, un man nav neviena jūsu cienīga tērpa." Tos nēsā tikai priesterienes.

Uz visām virsmām gulēja visdažādākie materiāli, vietām tie bija glīti salocīti, citas gulēja ar pusgatavu izšuvumu, dažas bija izgrieztas, dažas bija vienkārši nogrieztas un gulēja uz grīdas. Nebija redzami gatavi tērpi, taču, tiklīdz paskatījās uz viņas tērpu, bija pilnīgi skaidrs, ka tā tapšanā izmantota apbrīnojama veiklība un milzīga pieredze.

"Tu negribēji būt melnā aita." Un tas nepārprotami neietilpst vietējos kanonos. – Īrisa centās mazināt draudzenes pārmērīgo entuziasmu.

"Mums ir vajadzīgas tieši šīs kleitas par katru cenu!" – Mira kāri nočukstēja. "Mēs iederēsimies citu vidū, cienīsim vietējās dievības un godināsim viņu "religīso" tērpu.

Mirellei nebija pilnīga taisnība. Tika uzskatīts, ka Sevada deva priekšroku šim stilam un līdzīgiem dekoratīviem elementiem uz tiem. Viņa tos radīja pati, tāpēc kalpiem nebija nekādu mācību materiālu, ko pēc viņas atkārtot. Isyl ir vienīgā, kas impērijā radīja šādu izšuvumu, pārējie viņai tikai palīdzēja un pabeidza gandrīz pabeigto darbu. Tieši tāpēc pūķi iedziļinājās ārzemju modē, viņiem vienkārši nebija kur un kam pasūtīt kaut ko tik vērtīgu.

"Mēs neiesim pie kapāšanas par kaut ko svētu apgānīšanu?" – Īrisa jautāja.

"Ja kaut kas notiks, es jūs izvedīšu ārā." – it kā no augšas

atskanēja patīkama balss. Neskatoties uz visu skepsi, draugu galvās iešāvās doma, ka viņi tomēr ir bijuši liecinieki brīnumam, taču viņi ātri tika nolaisti no debesīm uz zemi.

– Iepazīstieties ar mūsu tempļa galveno priesterieni – Lady Khayala un arī manu māti. – Yiseul viņu iepazīstināja.

"Ir ļoti patīkami beidzot jūs šeit satikt." "Sieviete ar interesi uz viņiem skatījās. It kā viņa zināja, ka viņi nāks, un tagad viņa satika ilgi gaidītos viesus. – Isa, es dzirdēju smieklīgu lūgumu. Mēs jums palīdzēsim par vienu mazu labvēlību. Ak, tieši tā! Jūsu mantojums būtu pēdējais, kas mani interesētu, tāpēc neuztraucieties. – viņa pasmīnēja. "Es domāju, ka jūs varat pabeigt to laikā, ja citi jums palīdzēs visos darbos." – viņa pagriezās pret meitu. – Starp citu, ja jums ir kādi lūgumi, droši sazinieties ar mani, palīdzēšu visās radušos problēmās.

Bija stulbi ticēt, ka viņus varētu interesēt vismaz kāda nauda, augstā priesteriene izskatījās pārāk majestātiska, it kā pati ķeizariene viņai nelīdzētu. Viņi bija līdzīgi savai meitai, kaut kāds nerasniedzams skaistums.

19. nodaļa

Nolādētie akmeņi

Šaubas šajā situācijā bija dabiskas. Grūti bija noticēt, ka kāds varētu īsā laikā paspēt uzšūt tik daudz tērpu, tāpēc meitenes bija gatavas iegādāties jau gatavus variantus ar minimālām figūras korekcijām. Pārsteigums atspoguļojās viņu sejās, kad Heiala viņus veda uz citu istabu, kas ļoti atšķīrās no Izulas mājīgās istabas.

– Vai jums ir nepieciešams apģērbs gaidāmajiem pasākumiem un pēkšņiem ielūgumiem uz pieņemšanām, vai arī nedomājat tos pieņemt? – jautāja Khayala. – Laika ir palicis pārāk maz, bet mums ir viss, lai jūs sagatavotu katram izskatam. Tajā pašā laikā neviens tevi neuzskatīs par... dīvainu. – Nedaudz padomājusi, priesteriene mainīja sākotnējo vārdu. – Tu būsi lielisks. – viņa teica, pēc kā iepazīstināja viņu ar saviem padotajiem.

Meitenes saņēma īpašu atzīmi, kad viņas pirmo reizi devās uz templi – uz kreisās plaukstas locītavas bija zelta zieds, kas, šķiet, apņēma viņu roku ar savām zirnekļa ziedlapiņām. Šis gods varētu attiekties uz jebkuru ģimeni, un, neskatoties uz savu augsto statusu, viņi visi paklausīja lēdijai Heilai. Viņas īpašās aizraušanās un vēlmes saglabāt Sevadai piedēvēto tradicionālo tērpu dēļ viena no priesterienes nodarbēm bija izšūšana un šūšana. Tomēr pat starp amatniekiem viņu rindās Isa darbs bija citā līmenī, un kalpotāju vidū tika uzskatīts, ka dieviete jau

kopš dzimšanas ir apveltījusi meiteni ar īpašu talantu, dodot priekšroku viņas mātei.

– Mūs neinteresē citu cilvēku materiālā bagātība. Ir pietiekami daudz sponsoru, kas var nodrošināt visas mūsu tempļa vajadzības. Tomēr jūs varat mums palīdzēt. Templim ir vajadzīga neliela statuja. Vai princese spēs atrisināt šo problēmu? – Khayala viltīgi pasmaidīja.

– Kāpēc tu par to esi pārliecināts? Kur jūs iegūstat šāda veida informāciju? – Iriša bija piesardzīga.

"Mūsu situācijā nav nozīmes, kur es par to uzzināju." Mani interesē vai tu piekriti vai nē? Tas ir viss. O jā. Neatkarīgi no jūsu lēmuma es neizmantošu informāciju, lai jūs kaitētu.

Pārmijusi skatienus ar Mirelu, Īriša vispirms nolēma noskaidrot, kas tieši priesterieni interesē, jo, ja viņai ticēt, un viņiem nekas cits neatlika, viņiem nebija lielas izvēles. Viņas lūgums izrādījās nedaudz dīvains, bet diezgan piemērots nāves dievietes templim. Sieviete vēlējusies statuju no ledus, bet nedaudz vēlāk, lai viņiem būtu laiks sagatavot tai vietu.

– Mums vajag kleitas visiem gadījumiem. Kad es saku "par visu", es domāju pat par bērēm kāda cilvēka nāves gadījumā. – Mira atkārtoja vairāku stāvošu kalpotāju priekšā, kuri sirsnīgi sveicināja svešiniekus viņu kabinetā.

– Esī uzmanīgs ar saviem vārdiem. – Khayala čukstēja.

– Mums ir pāris varianti uz papīra, no tiem var izvēlēties vai no atsevišķām daļām salikt jaunu attēlu. "Ar šiem vārdiem viņiem iedeva vairākas biezas mapes un atstāja vienus.

Pārsteidzot dažādu ideju daudzumu, meitenēm vairs nekam citam laika neatlika, un viņas palika templī līdz vēlam vakaram, līdz pienāca laiks ilgi kavētajām priesterienēm doties mājās.

Taču šī garā diena nebeidzās tikai ar tikšanos ar vietējās garīdzniecības pārstāvjiem. Nogurušas meitenes staigāja pa pils teritoriju. Apstājusies pie lielas strūklakas, Īrisa apsēdās uz ērtās marmora konstrukcijas malas un nolaida roku ūdenī, nepievēršot uzmanību siltajām lāsēm, kas viņai krīt.

"Viss notika ārkārtīgi dīvaini." – princese dalījās.

"It kā mums būtu bijis jāgaida kaut kas atšķirīgs no šāda cilvēka." Tas nav jums, lai dzertu tēju ar Vilīnu. – Mira iesmējās. "Bet meitenei tiešām ir talants, būtu žēl viņas palaist garām."

Elsojošs kalps, kas iznāca aiz krūmiem, tos ieraudzīja un ātri atjēdzās. Mirela pārmiņa skatienus ar Irisu. Viņi viens otra acīs neatrada nevienu priecīgu dzirksti, abi zināja, ka vīrieša vārdi nenesa labas ziņas.

– Labvakar, princese Kolt, lēdija Mirela. – viņš paklanījās, ātri pielidojot viņiem klāt. "Imperators vēlas jūs redzēt."

Kā izrādījās, imperators Kainers Eirans gribēja viņus redzēt dārzā, kuru kopa viņa sieva, taču dienu iepriekš Lails viņiem to neizrādīja, jo uzskatīja, ka ir interesantākas vietas, lai gan viņa sirsnīgais viedoklis bija daudz skarbāks. . Viņš uzskatīja, ka katru reizi imperatora pāris arvien mazāk centās radīt kaut ko iespaidīgu un nepielika pietiekami daudz pūļu.

– Ceru, ka jaukas meitenes paspilgtinās mūsu sarunu. Daren, mēs gaidām tikai tevi, kā tu varēji likt mums visiem gaidīt? "Pēc

Šiem vārdiem imperatora brāļadēls bija spiests tiem pievienoties, šķiet, it kā no zila gaisa. – Kā tev te patīk? Vai viss ir kārtībā? Vai neko nevajag? Jūs varat droši lūgt jebko.

Bēguši uz citu valsti, viņi abi jau laikus domāja par finansēm, lai paši varētu parūpēties par savām vajadzībām. Ja princesei vajadzēja kaut ko tādu, kas neietilpst viņas budžetā, viņa varēja vienkārši pajautāt karalim. Diez vai tēvs viņu būtu atstājis vienu ar šo problēmu, lai gan noteikti būtu sagādājis jaunas galvassāpes.

Imperatoriskās ģimenes pārstāvju sabiedrībā pavadītais laiks ļāva meitenēm saprast, kāpēc pie galda salikts šāds sastāvs. Imperatoram bija neticami garlaicīgi, un Kainers sūtīja savu kalpu, lai viņš kādu sameklētu, un viņš, lai viņš varētu dzīvot labi un neradītu žagas, viņiem paklupa. Vismaz tā domāja meitenes. Neviens nezināja, kas bija paša imperatora galvā. Bija jāpiekrīt arī pastaigai ar Kārlailu, kurai bija jānotiek vakar, taču, pateicoties Mirellei, pēkšņi tika atlikta.

– Mums laikam vajadzētu iet. Ir par vēlu, un mums ir bijusi mazliet nogurdinoša diena. – princese atvainojās.

– Beidz! – Laila satvēra viņas roku, kas Īrisu iedzina stuporā. – Nekavējies rīt.

"Kas viņam kaiš?" – meitene raustījās.

Ragana ātri pamanīja draudzenes stāvokli un gribēja padalīties ar savu skumju iemeslu, tāpēc vārdi izskanēja no viņas mutes, īpaši nedomājot:

"Visu vakaru viņš man nepaskatījās. Es nedomāju, ka tik ātri

nožēlošu savus vārdus. – Mira nomākta nočukstēja.

"Tas ir pārsteidzoši, ka mūsu nesatricināmā ragana par to uztraucas." Jums vajadzētu izvēlēties vienu uzvedības modeli. Es saprotu, ka jūs esat virs bezdibeņa un nevēlaties, lai arī viņš tur nonāktu, bet tas nav iespējams. Jūs ar to sabojājat sevi. Ja starp jums un Renu nekas neizdodas, ir daudz citu puīšu. Viņu vidū noteikti būs kāds, kurš tevi novērtēs. Tu tiksī galā, un es būšu klāt. – meitene jautri samiedza acis.

"Es nezināju, ka tu esi kļuvis par manu personīgo savedēju un ceļvedi uz laimīgu pasauli." Pirms es kaut ko daru ar savu dzīvi, man ir jāsakārto lietas ar ģimeni. Šajā jautājumā man būs jātriec pirmajam, citādi mani nometīs no skatuves, pirms paspēšu čīkstēt par savām vēlmēm. – ragana atzīmēja.

– Visi! Ir izlemts! Tagad tu nāc man līdzi un darīsi visu, ko es tev teikšu, citādi es tev sitīšu pa galvu un likšu tev to darīt tik un tā. – teica princese, ievilkdama viņu kamerās.

Imperatoru uzjautrināja abu vīriešu reakcija uz uzaicinātajām meitenēm. Abi nezināja, kā tuvoties mīlestības objektam, un uzvedās pavisam stulbi.

– Beidz kratīt krūzi, Kārlail. Tā jau ilgu laiku stāvējusi tukša. – viņš iesmējās, vērodams, kā pūķis atkal sniedzas pēc tējas un uztvēra pārsteigtu skatienu, kas ātri vien tika pievērsts diskusijas tēmai. Darena stenēšana viņus pārtrauca, un viņš īsi paskaidroja savu stāvokli:

"Es vienkārši pēkšņi sapratu, kāds es esmu idiots."

– Tikko? – Lails bija patiesi pārsteigts.

– Kas? Darens paskatījās uz augšu.

"Man rīt viņiem jāpaziņo par gaidāmajām medībām." Es iešu, jauku vakaru, Kainer. – Viņš atvadījās no smejošā imperatora, pilnībā ignorējot Renu.

– Tēvocis! Es negribēju, lai mani atklāj, kāpēc tu mani iestatīji? – viņa sašutums palika karājoties gaisā.

Tiklīdz Lails piegāja pie durvīm, tās pašas atvērās, un viņu priekšā parādījās milzīga telpa. Daudzos skapjos glabājās dažādas relikvijas, rotaslietas un mākslas darbi, kas tika vākti ļoti ilgu laiku. Lails pakavējās pie dažiem no tiem.

Pa vidu atradās apaļa platforma, uz kuras daudzus gadsimtus gulēja kolekcijas pērle, kas, pēc šīs kases īpašnieka domām, bija visvērtīgākā un nozīmīgākā.

Grīda blakus platformai varēja atvērties, ļaujot piekļūt zelta stieņu velvei un visai Kārlaila bagātībai, kas viņam bija. Pūķis neredzēja jēgu turēt tos bankā tāpat kā pārējos viņa radniekus.

"Vai mums tiešām ir atļauts šeit atrasties?" – Īrisa saspringa.

– Noteikti. Tik un tā neviens par viņu vairs nezina. – viņš fleksibli atbildēja, turpinot savu stāstu: – Bija cilvēku rase, kas bija slavēta ar intrigām un nežēlību.

"Kā jebkura raganu ģimene..." Mirela teica zem deguna.

– Varbūt viņi tevi atdarināja? Viņu asiņaino darbu sērijā bija vairāki noziegumi, kas ilgu laiku netika uzskatīti par viņiem. Ienaidnieki vai vienkārši nevēlami cilvēki tika iznīcināti, izmantojot senču gredzenus ar indēm. Viņi pasūtīja unikālas rotaslietas, tajā pašā laikā izgudrojot nāvējošas indes. Viņiem

mērķis attaisnoja visus iespējamus līdzekļus. Man ir visa kolekcija sākotnējā formā. Piemēram, tas ir visparastākais gredzens, kurā akmens ir pārvietots prom, un aiz tā ir neliela vieta. Ir interesantāki. Šis atnesa nāvi no rokaspiediena, kura laikā klusi tika izstieptas ar speciālu savienojumu ieeļļotas adatas. Šis gredzens ir izgatavots no zelta, kā brīdinājums vai ironija tajā ir iegravēti cilvēku galvaskausi. Īstajā brīdī atvērās vāks, un upuris bija nolemts, saņemot injekciju ar dārgo galu.

– Vai visas indes ir oriģinālas? “Lails tikai lepni pamāja ar galvu. – Kā tu tās dabūji? – Mirelle ziņkārīgi jautāja.

“Es tikko savācu rotaslietas pēc ģimenes krišanas.” Viņu vadonis nomira sāpīgā un ilgstošā nāvē no paša indes, bet tajā pašā laikā arī viņa ienaidnieki pameta savas pasaulīgās lietas.

– Cik neparasta kaklarota. Pirmo reizi redzu tik lielu akmeni. Vai nebija grūti valkāt? – jautāja Āri.

“Šo akmeni sauc par "sarkano lāstu". Tas tika nozagts no dienvidu dievības tempļa. Daudzi cilvēki viņu medīja un visādi mēģināja iegūt savā īpašumā, taču viņš ilgi nepalika pie neviena saimnieka. Slimības, nāvessods, mantinieku trūkums, saindēšanās, revolucionāru gāšana – tā ir tikai neliela daļa no tā, kas notika ar tā īpašniekiem. – vīrietis paskaidroja un apstājās pie žilbinošajiem auskariem ar ziliem akmeņiem. “Kad viņa piektā sieva nomira, dzemdējot viņa vienīgo mantinieku, bet pārējās vēl agrāk, viņš saprata, ka ar šiem akmeņiem kaut kas nav kārtībā, un sāka tos izmantot, lai atbrīvotos no ienaidniekiem.

– Rodas iespaids, ka jums ir diezgan neparasta kolekcija. Vai

jūs tos savācat speciāli? – Īrisa nolēma pajautāt.

"Visiem šiem akmeņiem ir kopīgas neparastās vietas, kur tie tika atklāti. Diezgan daudz tika atrasts Royle Forest, kas ir slavens ar savu neparasto raksturu. Katrs no turienes paņemtais akmens tika nodots konkrētam īpašniekam un pēc nāves bija jāatdod.

"Vai jūs nebaidāties, ka kāds lāsts ietekmēs arī jūs?" Tomēr jums šeit ir sava veida ļaunuma koncentrācija. – Mira teica.

"Šeit ir tikai neliela daļa no tā, ko atradu." Visu pārējo atdevu īstajiem īpašniekiem. Ir pietiekami daudz veidu, kā kādu iznīcināt šajā pasaulē, tāpēc atsevišķas nolādētas lietas būs liekas. Lai tā būtu, es jums pastāstīšu par romantiskākiem stāstiem, man ir prātā pāris.

"Dažas relikvijas patiešām ir labāk atstāt netraucētas." – princese nodomāja.

– Šeit ir vesela juvelierizstrādājumu kolekcija, ko radījis laulātais pāris. Viņš atteicās no troņa, lai dzīvotu kopā ar viņu, taču tas viņiem netraucēja padarīt savu laulību patiesi karalisku. Viņiem bija patiesi nevainojama juvelierizstrādājumu savienība. Rotas kļuva par izsmiekla avotu, cilvēki nespēja noticēt, ka parasta sieviete var atļauties šādas rotas. Tomēr šis pāris netaupīja ne izdevumus, ne radošumu, paužot viens otram mīlestību. Viņš plānoja iznīcināt visas rotaslietas pēc viņas nāves, taču nomira agrāk.

– Cik tu tam visam iztērēji? – Īrisa jautāja, apskatīdamās īsto kasi.

“Es par viņiem nemaksāju ar naudu. Daži gribēja atbrīvoties no sava atraduma un atdevu to gandrīz par neko, citiem es piedāvāju nelielu palīdzību. Parasti ar to pietika.

– Ļoti ekonomisks. – Mirelle apstiprinoši pamāja ar galvu. – Vai šeit ir kas īpašs? "Viņa norādīja uz stendu ar diadēmu un kroņiem.

– Ir ļoti sena, viena no pirmajām diadēmām, ko atvedu. Ceļojuma laikā Ziemeļu hercogs satika meiteni, kurā iemīlējās. Viņas ģimene bija pret viņu paziņu, uzskatot, ka viņai nav nekāda sakara ar tik titulētu vīrieti. Viņš pavadīja vairākus gadus, meklējot piemērotu puseņģes formas smaragdu, ar ko izrotāt savu dimanta tiāru. Hercogs, kurš atgriezās pēc viņas, dzirdēja tikai to, ka, uzzinot ziņu par viņas saderināšanos, ko bija noslēguši viņas vecāki, viņa mīlotā neizturēja un aizbēga no mājām. Tā sākās viņa ilgie meklējumi, kas bija nesekmīgi. Pēc pāris mēnešiem viņš nolēma atgriezties hercogistē. Kur viņam zem zirga tika nomests nodrīskāts apģērba gabals, kurā viņš atpazīna savu mīļoto. Tātad, tiāra atrada savu īpašnieku. – Lails neapmierināts pabeidza. Viņš nesaprata vīrieša rīcību, taču pieņēma, ka viņa vēsture nav mazāk sarežģīta kā paša pūķa vēsture. – Bet tas ir tas, ko es tev gribētu dot. – viņa skatiens apmetās uz tieva gredzena ar diviem bumbierveida briljantiem.

Bija leģenda, ka, kad gredzens atrada savu īpašnieku, tas savam īpašniekam nesa laimi. Tieši ar šo domu vīrietis lika to izveidot, kā puisis, kurš iemīlēja sievieti, kurai tajā laikā jau bija vīrs. Tajā dienā viņš grasījās viņai uzdāvināt gredzenu un lūgt,

lai viņa paliek pie viņa, taču notika traģēdija. Pēdējā brīdī viņa pasargāja viņu un viņu meitu ar sevi, taču tādējādi cieta pati un drīz nomira. Gredzens pagāja ilgi, līdz meitas topošais vīrs to viņai atdeva, pasniedzot kā saderināšanās dāvanu.

– Kāpēc tu man to dod? – Īrisa jautāja, Mirela ar interesi vēroja skatienu, kas atklājās viņas priekšā.

– Vai tu nejūties tāpat? – viņš jautāja, uztverot tukšu skatienu. – Es pastāvīgi domāju par tevi, un arvien biežāk vēlos pavadīt laiku ar tevi. – viņš viņu apdullināja. "Atvainojiet, man jāiet, man ir tikšanās, tāpēc es ļaušu jums nedaudz atvilkt elpu un padomāt par savu atbildi." – viņš paziņoja, atstājot sajūsnotu raganu, kura no neveiklības samulsusi atņēma draudzeni, kura no apjukuma pieņēma gredzenu.

20. nodaļa

Šokējoši iepazīšanās

– Vai tev viss ir kārtībā? Atvainojiet, ja es nodarbojos ar savām lietām. – Īrisa jautāja, pamanījusi meiteni, kas sēdēja vienu. Viņas seja bija neizdibināma, taču šķita, ka viņa ir šausmīgi nervoza un turpināja skatīties apkārt, it kā kādu meklētu.

– Jā. Mans eskorts kaut kur devās, un es jutos nedaudz neērti nepazīstamā vidē. – elfs godīgi atzinās, aizbāzdama matu šķipsnu aiz auss. – Lūdzu pievienojies.

Ar graciozu žestu viņa norādīja uz tukšo krēslu sev pretī. Īrisa brīdi vilcinājās, juzdamās vīlusies, taču bija nedaudz nepieklājīgi viņai atteikt.

– Šī tēja patiešām ir ļoti smaržīga. – princese bija patīkami pārsteigta, pamēģinājusi piedāvāto dzērienu.

– Man prieks, ka tev viņš patika. Es to paņēmu līdzī un palūdzu kalponei šodien uzvārīt. – Ilari atcirta.

“Viņa ir ļoti skaista un labi audzināta. Ja viņas mērķis ir izdevīga laulība, tad viņai noteikti veiksies. Tomēr tas mani tracina...” Viņa skaidri saprata, ka, domājot par saviem plāniem, nav ņēmusi vērā vienu lietu.

Radušos klusumu varēja pārgriezt ar nazi, Īrisa mēģināja turpināt sarunu, taču dzīva saruna neizdevās.

– Vai tu jau esi izstaigājis imperatora dārzus? Kā jums tas

patīk?

– Nav labi. Mums ir arī daudz augu...

– Tad varbūt izdevās apmeklēt kādu pašmāju izrādi? – Iriša cerīgi jautāja.

"Mana dvēsele neatbalsta masu pasākumus..." Ilari atbildēja taupīgi.

"Mira, man tevis ļoti pietrūkst." – princese skumji nodomāja, neļaujot šīm domām atspoguļoties viņas sejā.

– Hm... Piedod. Viss tāpēc, ka es nezinu, kā sazināties. Man daudzas reizes ir teikts, ka runāt ar mani ir garlaicīgi. Es tiešām... piedod.

"Stop! Ne šis! Par to noteikti nav vērts liet asaras. Tagad es jūtos kā pēdējais... sliktais cilvēks, un ko man darīt? – Viņa uzmeta izbiedētu skatienu elfam, bet ātri sarāvās.

„Padomā, ka tu esi aktrise,“ Īriša izvilka kabatlakatiņu, ko bija paķērusi īstajā brīdī. – un visa sabiedrība ir liels teātris, kur tev ir iedalīta noteikta loma. Ne daudziem cilvēkiem patīk visas šīs aktivitātes. Piemēram, viņi mani jau ir nogurdinājuši un diezgan izpostījuši nervus, bet es joprojām esmu spiests tajā visā piedalīties.

– Man likās, ka esmu dīvains. Pārējās dāmas šķita ļoti ieinteresētas, bet es jutos aizsmakusi viņu sabiedrībā.

– Tas ir pilnīgi normāli. – Iriša pasmaidīja. "Es vienmēr bēgu no bumbas, tiklīdz rodas iespēja." Vai zini, kur vislabāk paslēpties?

– Terasē. – meitenes atbildēja reizē, kas lika Ilari pasmaidīt

un Īrisa atviegloti nopūtās.

– Princese Kolt, es tevi meklēju. Vai tev viss kārtībā? Vai vēlaties man pievienoties? – jautāja Armelle. Viņai lika uzraudzīt meiteni, tāpēc viņa pateica pirmo, kas ienāca prātā.

Izdzirdot par jaunā pažiņas titulu, Īlari seja ieguva pārsteigtu izteiksmi. Īrisa nevēlējās atklāt šo informāciju visiem, vēloties izpētīt situāciju, kas izveidojusies pilī. No pirmā acu uzmetiena garlaikotā meitene bija ideāls mērķis, lai iekļautos sabiedrībā, taču, kā izrādījās, princese pamatīgi nepareizi aprēķināja savu izvēli. Uzskatot, ka aiz viņas ārišķīgās uzvedības slēpjas augsts statuss vai augstprātība.

Viņa nevarēja brokastīs redzēt tikai savu vecāko dēlu un viņa sievu. Tomēr, kad tika iepazīstināti ar pārējiem, Īrisa koncentrējās uz to, lai atcerētos to cilvēku vārdus, kuri viņai varētu būt nepieciešami nākotnē, atmetot tos, kuri bija pilnīgi nederīgi. Armelle bija starp pirmajām. Imperatora meita un vecākā māsa Serama bija ideāli piemērota šai lomai. Ar tās palīdzību varēja mēģināt tikt pie viņai vajadzīgās informācijas vai cilvēka, atlika tikai saprast, kurš pavediens ir jāpavelk, lai nonāktu līdz šai patiesībai.

– Jā, protams. Mēs iesim, ceru, ka drīz atbrauks tavš onkulis. Veiksmi. – Īrisa nosūtīja atvadu smaidu un devās uz staļļiem aiz pūķu princeses.

– Man šķita, ka situācija tevi nomāca. Kā jūs jūtaties par izjādēm? viņa jautāja.

"Viņa jutās vientuļa, un es nolēmu nedaudz atbalstīt lēdiju

Ilariju." – Iriša meloja.

– Tev ir laipna sirds un skaists tērps. Kā jums izdevās panākt, lai lēdija Jizeula piekristu? – Armels jautāja.

Viņa bija ģērbusies kaut ko tādu, kas viņu atšķīra no visām pārējām šodien sanākušajām sievietēm. Dažiem princese šķita pārāk drosmīga, jo viņai bija grūti ierasties šādā tēlā. Patiesāka doma būtu tāda, ka neviens nevar atļauties kaut ko tik provokatīvu un vienlaikus greznu.

Aiz viņas gulēja garš tumšs apmetnis, kas bija piestiprināts pie pleciem un šajā vietā izrotāts ar dārgakmeņiem. Balts kreklis ar augstu apkakli izcēla viņa garo kaklu. Viņas vidukli noteica tumša korsete, kas pieskaņojās pie kājām pielipušo bikšu krāsai, un jostas pāri vienam gurnam to izcēla vēl vairāk. Izšuvumi, par kuriem runāja māsa Serama, skrēja gar krekla priekšpusi un apjomīgo piedurkni, iezīmējot bordo krāsas lapas un mazus ziedus, kas vairāk izskatījās pēc izšļakstītām asins lāsēm.

"Augstākā priesteriene laipni piedāvāja mums palīdzēt." – Īriša paskaidroja, diezgan pārsteigta par to, ka Armelle no pirmā acu uzmetiena atpazīna, kura radījums tas ir.

"Viņai tu droši vien patīki." Žēl, ka mēs neredzēsīm lēdijas Mirelles tērpu. Galu galā lēdija Hayala neizsaka šādu godu pat savām priesterienēm. – Pamanījusi Irisas piesardzīgo skatienu, viņa piebilda: – Nevajag vienmēr būt uzmanīgam. Gadās arī, ka cilvēki var izteikt sirsniņus komplimentus.

– Dāma. – Vīrietis nedaudz palocīja galvu un apstājās blakus meitenēm. – Un tomēr tu esi pārāk skaista, lai manas acis mierīgi

uz tevi skatītos, princese Armella.

Irisa nejauši paskatījās uz viņu. Viņa jau bija satikusi tādus kā viņš. Gatavs griezties pirms jums, līdz pagriezīsiet muguru. Vai bija vērts teikt, ka viņā iedurtais nazis bija ievainotā vīrieša kļūda? Jo augstāk cilvēks uzkāpa un viņam bija vairāk naudas, jo vairāk pulcējās cilvēki, kas gribēja atņemt kaut daļiņu no šīs slavas un varas.

– Es zinu. Es to dzirdu diezgan bieži. Un jā, tavs iepriekšējais teikums mani neinteresē, ja atnāci pēc atbildes.

– Žēl gan. Es gribēju šodien jums uzdāvināt skaistāko ādu.

"Ja jūs nesteidzaties, jūs pat neiegūsit spocīgas lauka peles kažokādu." – smaids skāra princeses seju un lika vīrietim piesardzīgi sastingt. – Gribējām izbaudīt izjādes ar zirgu, nepievēršot uzmanību zumbojošajām mušām. Ar dievas. "Īrisai nekas cits neatlika, kā rūpīgi slēpt smieklus un sūtīt zirgu aiz Armelles. – Man pieķērās kā ērce un kaitina bez gala!

"Viņi nezina neveiksmes, kamēr nav pilnībā sasnieguši zemāko punktu."

– Vai arī līdz brīdim, kad viņiem palīdz to sasniegt. – Meitenes zinoši saskatījās.

– Es dzirdēju, ka tavs draugs ir aizņemts. Žēl, ka viņa šodien nevarēja ierasties. Vai ir noticis kas nopietns? – Ārmels izrādīja ziņkāri.

Irisa mēģināja viņai īsi atbildēt un ātri mainīt tēmu. Notikušais bija daudz nopietnāks, nekā viņa varēja iedomāties, taču, viņai par nožēlu, tagad, lai arī kas būtu, viņai bija jāpaliek šeit.

Zem siltajiem pusdienas saules stariem gar krastu lēnām soļoja zirgi, ļaujot saviem burvīgajiem jātniekiem izbaudīt pastaigu.

Tiklīdz Armelle uzkāpa zirgā, kļuva skaidrs, ka zem viņas svārkjiem ir paslēptas bikses. Viņas brūnie mati bija savilkti atpakaļ, augstā zirgastē, un pāris šķipsnas pie viņas sejas papildināja izskata šarmu. Viņa pārlicinoši stāvēja seglos. Vairākas reizes princesei izdevās būt dalībnieci šajā pasākumā, kas, kā veltījums pagātnei, notika ar imperatora ģimenes piedalīšanos reizi gadā.

Apkārt bija daudz meiteņu un viņu pavadošo cilvēku, kas skatījās uz viņu apsūdzēto godu. Daudzi aristokrāti izvēlējās piedalīties medību sacensībās, kuru rezultātam vajadzēja būt kāda triumfam un meitenes uzvarai, kurai vīrietis veltīs savu laupījumu.

– Darenu ļoti apbēdināja viņu pārņēmušās ziņas, ka šogad viņš pat atteicās piedalīties. Taču pirmo reizi Kārlails piekrita. Jūs esat satraucis visu mūsu ģimeni. – Armelle iesmējās. “Lēdijai Mirelai ļoti paveicās, ka dieviete par savu dzīvesbiedri izvēlējās mīkstu, bet neatlaidīgu pūķi. – meitene izteica savas domas. Pamanot tukšo skatienu, viņa turpināja: "Neviens tev neteica?" Varbūt viņi nolēma to darīt vēlāk? – viņa sprieda. – Mums ir tāds jēdziens kā “lemts pāris”, ar kuru mums ir lemts pavadīt savu dzīvi. Vajadzības gadījumā varu iedot vienu rokrakstu, tur viss sīki uzrakstīts.

Princese apsoliņa pirms vakara atsūtīt Īrisai kalponi ar nepieciešamo grāmatu, par ko sirsnīgi pateicās.

"Vai jūs neapvainojaties, ka tronis piederēs jūsu brālim?" – Ārmels iebilda. Tikai tad Īrisa saprata, ka ir pieminējusi sev sāpīgu tēmu. – Ja es būtu dzimis vīrietis... Bet tagad es esmu tā, kurai jāsamierinās ar pašreizējo situāciju. Varbūt tu mani saproti? Tas viss ir tik bezjēdzīgi, vai ne? Es zinu, ka esmu spējīgāks un talantīgāks par visiem citiem, bet mani pat neuzskatīja par mantinieku.

Īrisa ilgu laiku zināja, kam tieši tiks nodots tronis, jo viņa necentās to iegūt. Ja viņa to patiešām vēlējas, viņai nebija šaubu, ka Ariss viņai uzreiz piekāptos vai arī valdītu kopā. Viņu apmācība bija vienāda, un viņi ilgu laiku zināja, kā strādāt kopā, ar to nebija nekādu problēmu. Princese nevēlējas iekulties nepatīkšanās, ja to nevarēja izdarīt, un nebija gatava uzņemties atbildību, kas bija saistīta ar šo amatu. Īpaši saistībā ar atklāto patiesību.

"Tad kāpēc jūs vienkārši nesaņemat to, ko vēlaties?" Es dzirdēju no Kārla, ka bija sieviete, kas iepriekš valdīja šajā valstī. Kāpēc tu nepierādi, ka vari tikpat labi?

– Bet tas ir absurds! Ķeizariene Aleksis bija vienīgā...

"Vai pūķa princesei nebūtu ietekmes un prāta, lai to mainītu?"

Beigās, līdz viņi pie stāļiem sastapās ar Zaru un Elzu, Armelle, iegrimusi domās, neteica ne vārda.

Brāļi saprātīgi nolēma, ka viņiem ir pienākums apmeklēt vismaz vienu pasākumu, tāpēc medības tika atzinīgi novērtētas. Viņi plānoja apmaldīties starp kokiem un uzskatīt savu sabiedrisko pienākumu par izpildītu.

– Zini, mēs iekļuvām daudzās problēmās, bet bija negodīgi to slēpt. Man nācās izpumpēt Zaru, kad viņš uzzināja, kas jūs un Alise... Mirela patiesībā esat. – El bija sašutis, palīdzot Irisai nokāpt no zirga.

Zārs, kurš bija spiests palīdzēt citai meitenei, nemaz negaidīja, ka viņa pēkšņi kliedz un, mēģinot kaut kam pieķerties, vilks viņu zemē sev aiz muguras.

–Vai tu esi neskarts? viņš jautāja, uztraucies par viņu, tad ātri piecēlās un palīdzēja Armellei.

"Es domāju, ka man sāpēja kāja." – viņa atbildēja, sāpīgi grimasēdama, bet uzreiz sastinga, it kā pati sev neticētu.

Elsu piesteidzās viņai klāt, piedāvājot palīdzību un pieskaroties viņas nedaudz pietūkušajai potītei, viņš virzīja savu burvību, dziedinot to. Armela par lielu prieku neviens nesāka pievērsties uzvedības dīvainībām un apmulsušajam skatienam, kas bija vērsts uz vīriešiem.

– Vai jums nepatīk citu cilvēku pieskārieni? – Elsu mierīgi jautāja. – Atvainojiet. Es jau esmu pabeidzis, neuztraucieties.

– Vai jūs vēlētos man palīdzēt? Mani pilnībā pārņēma tās skaistums, ar kuru mums nav nākotnes. Cik nežēlīgi! Mēs iesim, jauku dienu. – Zārs bija sašutis, un viņi paņēma atvaļinājumu.

Īrisai atkal bija jāpievienojas kompānijai pie galda, bet šoreiz Armelle, kuras svīta bija daudz lielāka nekā pieticīgajam elfam.

Drīz kāds aktualizēja tēmu par princeses Īrisas drēbēm, un Armelle pastāstīja, kas to radījis, un sarunas tēma raiti pievērsās galvenajai priesterienei. Lēdijai Khayala, tāpat kā visām pārējām

priesterienēm, nebija ne iespējas, ne laika apmeklēt medību sacensības, tomēr tas nevienam nebija īpašs jaunums, jo tas notika gadu no gada. Pēdējās dienās visi templī ir bijuši aizņēmti, gatavojoties gaidāmajam festivālam.

Jau agrāk varēja saprast, ka pūķi saglabā daudzas tradīcijas, taču Īrisa par to uzzināja tikai tagad, kad pati ar to saskārās. Gandrīz visi vīri, kas piedalījās šodienas pasākumā, bija atgriezušies, daudzi ar nepacietību gaidīja atlikušos, prātojot, kurš atnesīs veiksmīgāko upuri. Princese aizkaitināta gaidīja dienas beigas, lai visas domas saliktu pa plauktiņiem un izceltu noderīgās, tās, kas varētu kaut kā viņai palīdzēt. Viņa gribēja beidzot rīkoties.

Tiklīdz viņa zaudēja modrību, viņas priekšā parādījās vīrietis, kurš skatījās uz viņu ar īpašu siltumu, kā uz uzticīgu suni.

– Atvainojiet, nekas iespaidīgāks nebija. Ilgu laiku nevarēju izlemt par laupījumu, bet man paveicās, ka tuvumā klejoja viens no retajiem mritsas pārstāvjiem. Es nezināju, vai nogalināšana būtu laba ideja, bet gribēju to uzdāvināt. Sarkanā kažokāda lieliski iederēsies jūsu matiem.

Kārlaila nemaz nezināja, kā viņu ieinteresēt, un deva, kā viņam šķita, iespaidīgas lietas, kas viņai varētu patikt. Ja viņam būtu mazāk pacietības, pūķis būtu viņu pārņēmis ar visu, kas viņam bija. Par laimi, pat viņš saprata, ka tas var atbaidīt Īrisu, tāpēc viņš neuzdrošinājās darīt šādas lietas.

Mrics, kuru viņš bija cieši saistījis, bija dziļā šokā no tikšanās ar pūķi. Ap viņu izveidojās liels tukšums – sanākušie attālinājās.

Pirmo reizi dzīvniekam pietrūka pierādījumu par tā indīgo ilkņu spēku. Brīdī, kad Kārlails viņu noķēra, viņi skatījās uz viņu kā uz preci, meklēja trūkumus un domāja, vai viņš derēs. Lails nebija līdz galam apmierināts ar savu atradumu, taču laiks beidzās.

Īrisa saprata, ka Kārlails gaida no viņas uzslavu. Neskatoties uz šoku, apzinoties, ka Mirelai ir pilnīga taisnība, viņa atrada sevī spēku pateicīgi smaidīt. Imperatora balss viņu atgriezta pie prāta, bet tad šokēja:

"Domāju, ka visi piekritīs, ka princesi Koltu nenoliedzami var uzskatīt par šī konkursa galveno dāmu, jo viņai izdevās pakļaut uzvarētāja sirdi." Apsveicam viņus.

21. nodaļa

Kādu dienu pelnu un kvēpu vietā izaugs skaists dārzs

"Kāpēc jūs nolemjat brīvprātīgi atgriezties, Esmeralda?" Vai tevī ir parādījusies drusciņa veselā saprāta, vai varbūt beidzot tev ir parādīta tava īstā vieta? – nozīmīgi uzbudinājusies, Sileste vārdos aizrāvās, tiklīdz ieraudzīja Mirelu.

Uzmanīgi velkot ar pirkstu galiem gar samta vaigu, viņa tos apturēja uz Miras asā zoda, saspiežot to ar ledainu tvērienu. Meitene stāvēja mierīgi, nenolaižot acis no sevis. Brīžos, kad Sileste nespēja savaldīt emocijas, viņa viņu nemainīgi sauca pilnā vārdā, kas bija katrai raganai kopš viņas spēka atklāšanas brīža.

– Es arī priecājos tevi redzēt, māt!

– Joprojām tas pats izskats! Cik žēl, ka mūs pārtrauca. Man bija ļoti jautri ar tevi spēlēties. Jūs vienmēr pacēlāt galvu neatkarīgi no tā, cik dziļi esat iegrimis izmisuma bezdibenī. Tāpēc tu man patiki. Žēl..." Skatiens, ko viņa viņai veltīja, bija riebuma pilns.

Mira smaidīja tikai tad, kad māte viņu iedunkāja, liekot raganas galvai saraustīties uz sāniem un matiem aizsegt seju, slēpjot savu nepiedienīgo jautrību. Mirela arī nomierināja lidojošās Kasas dusmīgo čīkstēšanu, sakot, ka sašutumam ir pāragri.

– Un šī ir tava pirmā labā ideja! Es teikšu, ka esat atgriezies, lai izpildītu savu pienākumu un nodrošinātu mūsu ģimenei pēcteci.

Neuztraucies, es parūpēšos, lai viņa nekļūtu tāda pati kā tu un nepieļautu tādas pašas kļūdas. "Viņas trakais skatiens apmetās uz nūju. "Jūs man paklausīsīt neatkarīgi no tā, un es parūpēšos par visām baumām, kas rodas."

Bērnībā viņa pēc iegribas pacēla čīkstošu kamolu. Mira zināja, ka, ja kaķēns tiks pamanīts, viņu sagaidīs tikai nāve. Nedēļu viņa nesa viņam ēdienu un auklēja ievainoto mazuli, bet, kad kādu dienu ieradās, viņa uz visiem laikiem atcerējās savas mātes nodarbību. Sods, kā vienmēr, izrādījās pārāk nežēlīgs. Nebija jēgas nevienu glābt, viņš noteikti nomirs kopā ar viņu. Tas notika vairāk nekā vienu reizi, bet šis bija pēdējais. Viņu skatienu vairs nebija iespējams noķert uz nožēlojamo radījumu, kas vēlējās izdzīvot, jo viņa viņiem viegli kļūtu par ceļu uz ātru nāvi.

Viņas māte domāja, ka viņa iznieko savu dāvanu, darot šādas muļķības. Pļauka nebija ne pirmā, ne pēdējā, bet manāmi spēcīgāka par iepriekšējiem. Neregulāras kalpones, kas atnāca un atnesa viņai ūdeni, bija vienīgās, ko viņa redzēja šajā nedēļā. Pēc tam Mirela varēja tikai atvainoties un turpināt savu dzīvi, slēpjot no visiem patiesību, ko glabāja Bareinu ģimenes slēgtās durvis.

Vēlāk tika speciāli atrasts piemērots pazīstamais, taču Sileste juta, ka viņam nav pietiekami daudz spēka, tāpēc nolēma nedaudz piestrādāt pie viņa. Pazīstamais, kurš bija piespiedu kārtā sasiets un pārdzīvoja eksperimentus, vēlāk kļuva nederīgs un zaudēja spēju runāt. Cik daudz dusmu tika izliets tajā laikā.

Sieviete uzskatīja, ka parazīts, kas nomoka viņas meitu, ir labs iemesls, lai viņu izsmietu. Tomēr neko nevarēja mainīt. Šī bija pirmā neveiksme, un pārējās nebija ilgi gaidītas.

– Noteikti. Es tev paklausīšu, kamēr tu paliksi Bareina galva, māte. It kā man būtu iespēja to nedarīt. – Mirela šaubīgi sacīja.

Sileste kā klana galva vienmēr atstāja maģisku ietekmi uz savu meitu. Pietika ar nelielu triecienu, lai meitenes acis uzreiz aizmiglotos, un viņas galvā nebija nevienas liekas domas. Sieviete vienmēr izmantoja šo trumpi, kad viņai nebija noskaņojuma jaukties ar meiteni.

"Mūsu laikos raganas ir mežonīgi izmantot spēku, kas iegūts tieši no pagātnes gadsimtiem." "Viņai patika atkārtot šos vārdus, uzmanīgi glāstot meitas galvu, kura pēc tam uz vairākām dienām tika ieslodzīta bez ūdens par jebkuru kļūdu, ko viņa uzdrošinājās pielaut publiski.

Viņa nepieskārās savam vīram, viņai nebija drosmes viņam atklāti stāties pretī. Starp viņiem bija biznesa attiecības, kas izrādījās sievietes labā un ievērojami palielināja viņai svaru aristokrātu aprindās. Sileste apprecējās uzreiz pēc tam, kad uzzināja, ka viņas vēderā ir bērns no izvēlētā burvja. Sākumā viņa pat izteica, cik skumji viņai ir, ka šis bērns nav viņas vīra. Visi ticēja, ka starp viņiem valda mīlestība. Pēc tam, kad viņa bija diezgan nogurusi no mīlētāju spēlēšanas, viņa reti apmeklēja pasākumus kopā ar viņu, labprātāk paņēma meitu, taču drīz par viņu aizmirsā, atceroties tikai reizēm.

Sapnis izveidot ideālu raganu sabruka Silestes acu priekšā.

Mirelai vajadzēja būt tai, kas pacelsies debesīs, un spēku, kas viņu kontrolē mātes personā, varēja salīdzināt ar dievu spēku.

Kādā brīdī viņai uzdrošinājās nozagt lielo radījumu, kas jau īsā laikā tika uzvarēts. Silestes ietekme bija pārāk īsa, lai radītu nopietnas sekas meitas jaunajiem draugiem. Ar ķēniņa bērniem nebija iespējams kaut ko darīt, bet dusmas aptumšoja mātes acis, kuras sapņi bija pārāk augsti. Tikai bailes pazaudēt visuniecīgas kļūdas dēļ viņu atturēja no puķes iznīcināšanas, kas izradījās nezāle.

– Māt, vai mēs esam beiguši? Man ir palikušas dažas lietas, kuras jūs neļaujat man pabeigt. “Viņas vārdos izsvīda nīrgājōša inde, kā rezultātā sieviete samiedza acis un saņņaudza dūres.

Viņa reti ķērās pie fiziskas vardarbības, taču bija daudzas lietas, kas meitenei šķita daudz sliktākas, un ilgu laiku viņa nevarēja tās izturēt garīgi. Viņai nevajadzēja nekam pieķerties. Brīdī, kad viņi par to uzzināja, viņi viegli iznīcināja vai nogalināja, salaužot bērna sirdi, līdz Mirela beidzot ar visu samierinājās un bez ierunām paklausīja mātes pavēlēm. Šajā laikā tēvs, kurš vienaldzīgi vēroja notiekošo no malas, vairāk izskatījās pēc klusa kalpa, nevis pēc cilvēka, kuram varēja uzticēties un lūgt palīdzību.

Tas, kas notika ar pazīstamo, ietekmēja arī Mirelu, tāpēc viņai vairs nebija savas agrākās raganas vērtības. Tā kā pat māte pret topošo mantinieci izturējās kā pret kaut ko nederīgu, daži kalpi viņu pilnībā ignorēja, pamanīja tikai savu kungu klātbūtnē.

Sileste savilka lūpas uz meitas vieglprātīgo jautājumu. Tajā

pašā laikā ārā sāka atskanēt skaļi trokšņi.

– Ak, šķiet, ka mums nebija laika izbaudīt sarunu. Man tiešām žēl. – Mira pasmīnēja, redzot pārpratumu svešas sievietes acīs kopš tās dienas.

Daudzus nokaitināja Khayala pārlietu apmierinātais smaids. Pašreizējā situācija viņai patika. Kas ir tur! Viņa viņu ārkārtīgi uzjautrināja, taču bija arī kaut kas tāds, kas priesterieni ļoti kaitināja.

Pat dievi deva izvēli. Katram pūķim bija izvēlēts, taču neviens nebija spiests izvēlēties pirmo satikto pāri. Tas bija nežēlīgi pat pret augstākajiem spēkiem, nemaz nerunājot par nevērtīgajām raganām, kuras pārāk ilgi atļāvās uzvesties neadekvāti.

Šodien karaļa kabinetā ir sapulcējušies daudzi cilvēki. Klātesošo vidū bija arī Augstā ragana. Viņa bija neapmierināta, ka viņas uzmanību novērsa vēl kādas muļķības. Lai gan steidzamā tikšanās viņai bija pārsteigums, viņai nebija tiesību nepaklausīt.

Viņa nebija vienīgā, kas bija sajūsmā, arī pārējie nesaprata tikšanās iemeslus. Taču, pamanījuši kopā ar viņiem sēžam pūķi, viņi pārsteigti paskatījās apkārt, it kā jautādami, vai viņi ir vienīgie, kas to redz? Lēdijas Keminas klātbūtne šeit kopā ar savu audzēkni arī daudzus iedzina stuporā. Karalis, kurš ieradās pēdējais, pirmais runāja:

“Mūsu tikšanās mērķis ir ticis apspriests daudzkārt. Tomēr tagad mums ir risinājums, kas tik ilgi trūka. Lady Hayala pārstāv nāves dievietes templi pūķu impērijā un ir Sevadas galvenā

priesteriene. Lūdzu, pastāstiet citiem par mūsu neseno sarunu, lēdija Khayala.

Sieviete bija tam gatava. Viņai nepatika karaļa bezdarbība, taču fakts, ka viņš nekavējoties piekrita viņu idejai, situāciju nedaudz nogludināja, lai gan vēlme viņu nedaudz kroplot joprojām nepazuda.

Ragana ieradās pie viņas agri no rīta, novēršot viņas uzmanību no uzkrātajiem uzdevumiem. Par laimi, meitenes motīvi bija pārāk tīri, lai atteiktos no viņas un lūgtu viņai tikt galā pašai. Khayala nekad nebija vēlējusies palīdzēt kādam ar tādu dzīvnīeku apsēstību.

– Vai vēlaties no manis godīgumu? Labi. Esmu iecerējis iznīcināt ne tikai savu ģimeni, bet arī satricināt visu mūsu valsts raganu varu. Vai jūs domājat, ka tas ir mērķis, ar kuru jūs varat ierasties Sevadā pēc palīdzības? – Mirela nīrgājoties jautāja, skatoties uz milzīgo skaistas sievietes statuju.

"Ja vēlaties, es varu viņai pajautāt." Maz ticams, ka viņa atbildēs, taču jūsu gadījums ir neparasts un vismaz ir pelnījis dievišķu zīmi.

– Tas nav tā vērts. Es to varu darīt pakāpeniski. Man ir kāds, kas man palīdzēs. Lai tas ir pamazām, bet es sasniegšu savu mērķi. – Mira izlēmīgi atbildēja, pēkšņi sajutusi, ka ap viņu viesmīlīgi virpuļo silts vējš, kas piepildīts ar ziedu aromātu, kas vienmēr virmoja tempļa pagalmā.

– Sevada apstiprina jūsu plānu. Es iešu tev līdzī. – Viņa paklanījās pie statujas, nočukstēja sveicienu un aizgāja aiz vienas

no kolonnām, aicinot Mirelu viņai sekot.

Nedaudz vēlāk meitene saprata, kāda tieši būtu Khayala palīdzība, un viņa kaislīgi vēlējās aprunāties ar cilvēku, kurš, pēc raganas domām, noteikti palīdzēs viņas plānā.

"Es esmu šeit, lai izteiktu dievietes gribu." Viņas vārdi daudzus iedzina apdullumā, kas priesterieni uzjautrināja vēl vairāk. "Viņa piekrita, ka jaunas meitenes ir spiestas pakļauties citu gribai. Tāpēc no šīs dienas visas kāzas dieviete svētīs personīgi. Ja viņa atsakās, laulība netiks uzskatīta par likumīgu. Visas sievietes, kuras ir spiestas, var lūgt palīdzību Kemina kundzei vai man. Mēs darīsim visu iespējamo, lai palīdzētu viņiem izkļūt no vardarbības cikla. Tas ir viss, ko es gribēju pateikt. "Priesteriene maigi pasmaidīja, bet viņas smaids daudziem pārņēma vēsumu.

– Augstākais, es ceru, ka jūs skaidri nodosiet visiem visu nepieciešamo informāciju un uzraudzīsiet jau pieņemtā likuma izpildi. – karaļa smagais skatiens nostājas uz raganu, kura acumirkļi nolieca galvu.

Viņa skaidri apzinājās, ka tas ir brīdinājums, un, ja viņa kļūdījās, viņu gaidīja nežēlīgs liktenis – īsts karalisks sods.

– Ir arī otrs jautājums, kas bija šīs dienas darba kārtībā. Tieši tāpēc tika uzaicināti visi pārējie. Esmu saņēmusi dokumentus, kuros ir neapgāžami pierādījumi par izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un galvas un viņas vīra krāpniecisku mahināciju slēpšanu. Tāpēc drīzumā viņi tiks arestēti un nodoti tiesai.

Atskanēja čuksti, visiem nebija daudz minējumu, kurš tas

varētu būt. Ja par galvu kļuva sieviete, tad tā bija vai nu ragana, vai pāris atsevišķi savas aristokrātijas pārstāvji.

"Bārlēnu ģimenes mantiniece man tos uzdāvināja šorīt." Tāpat pēc viņu ģimenes gara lēmuma par ģimenes galvu mātes vietā kļūs Mirela Bārlina. – klātesošo acīs pazibēja pārsteigums.

22. nodaļa

Svešie ir kaut kā tuvāki

Irisa jau iepriekš tika informēta, ka festivālā viņai būs jāiededz svētā uguns templī. Bez šaubām, tas viņai nepalielināja prieku. Kārlails laipni nāca Īrisai palīgā, un meitene spēja izvairīties no lēdijas Nadainas, Darena mātes, neatlaidīgās vēlmes ar viņu runāt. Pūķis viņu spītīgi aizveda, kā pašai sākumā likās, glābdams, taču viņam bija ar viņu pavisam citi plāni. Lails izveda viņu cauri vienai no galerijām, bet neteica ne vārda. Vīrietis bija koncentrējies, taču ne uz Irisu, bet gan uz savām domām.

– Vai vēlaties man kaut ko pastāstīt? – viņa pagrūda viņu.

"Princese..." Lails iesāka, taču viņu nekavējoties pārtrauca.

Jutosi viegli aizkaitināta, Īrisa nopūtās. It kā viņš būtu uzcēlis viņas priekšā sienu, un katru reizi, kad viņa pieskārās augšai, viņš to cēla arvien augstāk un augstāk. Nelielas vilšanās dēļ viņa negriezās viņa virzienā, pārbaudot nezināma autora radījumu. Skulptūra, kas stāvēja pašā stūrī, it kā tur būtu paslēpta, raisīja atmiņas par piespiedu biznesu.

Agri no rīta, kad apģērbs tika piegādāts, viņa tika brīdināta par viņu tikšanās laiku ar lēdiju Hayalu templī, smalki norādot, ka sarunas tēma būs galvenās priesterienes lūgums.

"Varbūt mēs varam atstāt vismaz formalitātes mierā, bet vai būtu labāk par tām aizmirst vispār?" – meitene nogurusi jautāja.

"Īrisa," viņš teica un uz mirkli sastinga. Princese neredzēja, kā

pūķis aizvēra acis, it kā izbaudīdams, izbaudot viņas vārdu, bet viņa apsēstība ātri pazuda. Viņš nezināja, ka var viņu tik viegli nosaukt vārdā. "Piedod, es steidzos, neņemot vērā jūsu jūtas," viņš tajā brīdī neizskatījās satraukts, drīzāk samulsis par savu izlaidību. – tāpēc es gribēju jautāt, vai es varu tevi mīlēt?

Vienu īsu brīdi, viņa jautājuma sastingusi un viņa negaidītās drosmes pārsteigta, viņa domāja par vārdiem, ko Mirela vakar bija runājusi.

– Kārlails baismīgi izskatījās pēc nepieredzējuša pusaudzes. Viņš visu vakaru skatījās uz tevi sānis un raustījās ikreiz, kad tavas acis krustojās. Mirelle iesmējās. – Vai tiešām tu viņam draudi, un viņš iemīlēja noziedznieku?

– Uz manis? Kāpēc? – princese bija pārsteigta, neapzināti soļodama viņai pretī, it kā cenšoties sadzirdēt atbildi pēc iespējas ātrāk.

Viņi apmetās raganas kambaros, kamēr viņa salika dažas lietas rītam, un Īrisa sagatavoja visu nepieciešamo rituālam.

– Ko jūs domājat "kāpēc"? Kārlails nespēja koncentrēties sarunai un nemitīgi domāja par tevi. Es pat uztraucos, ka viņš varētu kaut ko darīt. – viņa teica, turpinot smieties par apdullināto Irisu. "Viņš iedeva rotaslietu no savas kolekcijas, kas, iespējams, bija vērtīgāka par nelielas savrupmājas cenu, aplēsa pusi dārza un piepildīja ar to jūsu kambarus, kamēr es, skatoties uz savu pietūkušo seju, izplūdu asarās, puņķos un lāstos. . Es negaidīju, ka viņš mani tādā veidā gribēs likvidēt. Nāve ar ziedputekšņiem – kas var būt smieklīgāks? – ragana

nopietni nodomāja.

"Tātad tas, ko jūs sakāt, ir tas, ka visas šīs dienas viņš rīkojās šādi un darīja to visu tāpēc, ka es viņam teicu... Citiem vārdiem sakot, Kārlails..."

– Jā. – Mirela pamāja, apmierināti smaidīdama.

– Es? – Meitene sastinga, pamanījusi apstiprinošu mājienu. – Kas man jādara?

Irisa nezināja, kas viņai tajā brīdī bija jājūt. Satraukums, bailes, šoks, apjukums, prieks? Šī bija pirmā reize, kad kāds sirsnīgi mēģināja viņu bildināt, un no pirmā acu uzmetiena viņam nebija savtīgu motīvu, bet vai tas radīja sirdsmieru?

– Kādā ziņā?! Tu gaidi, kamēr viņu satiksi, vai arī pats ej pie viņa, piespiež pie sienas un atzīsties savās jūtās. – ragana brīnījās par savu stulbumu.

– Sajūtās?! – Irisa bija pārsteigta.

– Nu ko? Arī vienaldzība ir sajūta. Un, ja jums ir vismaz piliens līdzjūtības, tad kāpēc gan nepamēģināt? Jums nav nekādu kavēkļu, vai ne?

Mirela nesaskatīja nekādas problēmas viņu attiecībām. Viņa gatavojās atrisināt problēmas ar ģimeni un pēc tam tikt galā ar pūķa jūtām pret viņu. Tāpēc bija neliela iespēja, ka viņa kādu laiku paliks impērijā, taču viņa absolūti nevēlējās šķirties no Ari.

"Jā, jums ir taisnība, bet..." Nepazīstama neizlēmība pamazām piepildīja viņas dvēseli un neļāva viņai elpot.

– Es tev neko nelieku darīt. Ja paskatās uzmanīgi, Kārlails ir labs kandidāts. Viņš ir vairākus gadus vecāks par tevi, izskatīgs,

cēls, un viņam ir jūtas pret tevi. Jums nav jāatbild par viņa jūtām, bet, ja jums kaut kas izdosies, ieguvēji būs visi, un, ja viņš blēņas, es viņu nogalināšu. Ariss man palīdzēs šajā jautājumā, kas nozīmē, ka mums noteikti ir iespēja nogalināt pūķi. – Mira paskaidroja.

Īrisa ātri vien pabeidza zīmēt vēlamo simbolu, atmetot satraucošās domas, un nometa asins lāses vajadzīgajās vietās, piesaucot karaliskās ģimenes aizbildni – Grērdi.

"Princese, lēdija Mirela, es priecājos redzēt jūs veselu." – grifs sveicināja. – Kas tevi interesē?

Tiklīdz viņš sajuta zvanu, viņš uzreiz saprata, ka meitene viņam netraucēs, ja vien nebūs īpašas vajadzības. Pusaudža gados viņa bieži atkārtoja: "Es nevēlos radīt problēmas. Es domāju, ka tev pietiek ar tēvu.

Princeses vēlme bija īstenojama un neprasīja nekādas īpašas maģiskas izmaksas. Bērns viņam bija pazīstams no bērnības, un viņš nesaskatīja viņā neko sliktu, lai būtu pret viņas pievienošanos karaliskajai ģimenei. Tomēr Grērds nesaprata visu detaļu mērķi, kas viņam bija jāņem vērā. Vienīgi, ja princese būtu viņu uzreiz aicinājusi pabeigt rituālu tā sākotnējā formā, kas viņam šķita daudz loģiskāk, viņš viņai nebūtu vajadzīgs.

"Viss beigsies tikai tad, ja jūsu gars nepiekrītīs saistīšanai." Jums tikai garīgi jāpiezvina Graerdam. – Īrisa viņai paskaidroja.

Šajā brīdī grifa darbs bija pabeigts, un viņš pazuda tikpat ātri, kā bija parādījies. Kārlailam pat nebija laika parunāt ar "pinkaino putnu", kuru viņš klusībā nedaudz cienīja. Viņiem ļoti paveicās,

jo Grērdam ļāva ievākties impērijā no kaut kurienes ārpuses, pretējā gadījumā Īrisas plāns būtu izgāzies jau pašā sākumā.

– Paldies, ka izglābi manu sirdsapziņu. – ragana neizpratnē teica.

Mirela negaidīja brīnumu, bet tomēr pirmais, ko viņa izdarīja, ierodoties galvaspilsētā, bija doties uz muižu, kas diezgan ilgu laiku bija tukša. Kādreiz viņas mātes mīļākā vieta, bet sliktās atmiņas par šķietamu neveiksmi ātri aizmirstas. Mira centās iekļūt viņa sirdī, lai satiktu aizbildni. Viņam nebija dzīva ķermeņa, piemēram, grifs, tāpēc viņš varēja izpausties tikai vietās, kur bija koncentrēts viņu ģimenes spēks. Kalpotāji neizrādīja nekādu pārsteigumu, lai gan viņas ierašanās viņiem bija negaidīta. Kāpjot pa kāpnēm, viņa atcerējās mazas, neuzkrītošas durvis un pat nepamanīja, kā piegāja pie tām.

Sastingusi virs roktura, viņa provizoriski sažņaudza pirkstus un berzēja savu auksto plaukstu, atgriežoties realitātē. Tad, izelpojot, viņa to strauji atvēra. Viss bija tieši tā, kā viņa atcerējās. Tā bija tikpat tukša kā pirmajā dienā, kad viņa ieradās šeit. Pat kalpi to neizmantoja visu veidu atkritumu glabāšanai.

Aizverot durvis, Mira atskatījās un pamanīja pazīstamas pēdas to apakšējā daļā. Viņas atstātās plānās rievās atgādināja laiku, kad viņa ticēja, ka vairs netiks izlaista no šīs telpas un paliks šeit līdz savai nāvei. Tumsa bērnu biedēja. Nebija neviena gaismas avota, izņemot plaisu starp durvīm un grīdu, tāpēc viņa vienmēr sēdēja viņai blakus, apslāpējot raudāšanu, kas viņai izbēga no sāpēm.

"Es gribu nodedzināt šo vietu..." viņa čukstēja zem deguna, iztēlojoties spožus uguns uzplaiksnījumus, kas apņēm visu apkārtējo.

Gars uzminēja viņas plānu, tiklīdz viņa ienāca viņa mājvietā:

"Vai bērns Bareins ir pietiekami izaudzis, lai uzņemtos atbildību?"

"Es tā nedomāju, bet man ir garlaicīgi." Būs jāpagaida, kamēr meita izaugs, lai atrastu īstu saimnieku. – Viņa pamanīja, kā viņš neapmierināti raustījās, bet ātri vien atguva mieru.

Mirelle ar Darenu savu nākotni nepārrunāja, turklāt nesaprata, kāpēc viņš pacieš viņas izvirdumus un palika tuvu, taču uzskatīja, ka tagad ir viņas kārta cīnīties par savu laimi.

"Es gaidīšu, bet man vajag galvas laiku un spēku." – ierosināja gars.

Pēc Mirelas domām, tam nevajadzēja būt grūti, spriežot pēc tā, ka pūķi labi būvē portālus, tāpēc periodiskajā atdevē viņa nesaskatīja neko grūtu. Gars bija līdzjūtīgs viņas mazajam lūgumam. Viņa nekad vairs nepārkāps šīs elles sliekšni. Mirellei bija maz cerību, ka citi saimnieki spēs rast mieru starp šīm sienām.

Nākamā vieta, kuru viņai vajadzēja apmeklēt pirms tikšanās ar karali, bija sieviete, kuras būtība vienkārši nevarēja viņai atteikt.

Īrisa neredzēja iemeslu slēpt savas zināšanas, taču Lails nekad nebija gaidījis dzirdēt šādu jautājumu, kas lika viņa sirdij pārspēt pukstēt un asinīm izplūst no sejas.

– Varbūt mēs esam pāris? viņa jautāja. Šis jautājums viņai šķita diezgan piemērots, spriežot pēc pūķu uzvedības, kuri atrada sev palīgus starp citām rasēm.

– Vai tu... Gribi godīgu atbildi? – Pēc nedroša galvas mājiena viņš klusi piebilda: – Nē, lai gan es neatteiktos no augstākās svētības.

Tagad viņš juta, ka viss karājas aiz tieva pavediena, kas var pārtrūkt jebkurā brīdī pat bez neviena palīdzības. Lails nekad nebija iedomājies, ka viņam būs tādas jūtas pret šo meiteni. Ja dievi būtu izlasījuši tieši to, ko viņš domā, viņi noteikti būtu uz viņu dusmīgi. Viņam nebija viņu svētības un viņš nevarēja kļūt par dzīvesbiedru nevienam. Mūžīgi viens.

– Tas ir nepareizi. Patiesībā es domāju, ka es justos pienākums, ja mēs būtu radniecīgi. Man gadījās mazliet par to visu zināt, un pārsteidzīgi nolēmu, ka viss sākās tieši mūsu saiknes dēļ. Tad tas nozīmē Mirelle un Darens...

Šis brīdis viņu ieinteresēja vairāk nekā it kā saikne starp viņu un Kārlailu, jo viņa sajuta Mirā jūtu sākumu un nevēlējās tikt sāpināta.

– Jā, viņa ir viņa dzīvesbiedre. – pūķis atzinās.

– Mani interesē kas cits. Ko darīsi, kad tiks atrasta atbilstība?

Armela dāvātajā grāmatā bija rakstīts, ka ķeizariskajā ģimenē katram bijis savs pāris, kuru atrast palīdzēs senču gredzeni. Tikai viņa rokas bija pilnīgi tīras, un viņš joprojām bija brīvs. Īrisa gribēja uzreiz saprast, vai viņa nodomi ir nopietni, vai viņa var cerēt tikai uz īslaicīgu izklaidi un tiks pamesta jebkura piemērota

risinājuma dēļ.

– Tev par to nav jāuztraucas. Man nav un nekad nebūs. – Laila negaidīti stingri ierunājās, skatoties viņai tieši acīs.

– ES sapratu. – viņa vieglprātīgi atbildēja. – Kāpēc es tev patīku? – viņa jautāja.

– Vienkārši tāpēc, ka tu eksistē. Nepieciešams vēl kāds iemesls?

Viņa pietuvojās viņam tik tuvu, ka, ja viņš būtu nedaudz pieliecies, viņš būtu sajutis viņas elpu. Īrisa apklusā, vairs nekādā veidā nemēģinot kustēties, un cieši ieskatījās viņam acīs. Tā bija kā laimes spēle, kuras iznākumu viņa jau zināja, bet nez kāpēc nejuta interesi. Likās, ka Lailas acu zīlītes pulsēja un stiepjas, viņai šķita, ka īrisi sāka mirdzēt, bet meitene to pievilka līdz iztēles spēlēm. Viņa gaidīja viņa rīcību. Viņai patika viņu ķircināt un zemapziņā iekoda apakšlūpā. To pamanījis, Lails smagi norija siekalas.

– Kāpēc tu neko nedari? – viņa nevainīgi jautāja.

Viņas čuksti viņam radīja zosādu, iekaisinot vīrieti vēl vairāk. Īrisa sajuta viņa slēptās vēlmes un centās noskaidrot, cik tālu Lails šobrīd ir gatavs iet. Viņa pieķēra viņu pieskaramies viņai un aizvēra acis, gaidot šādu pavērsienu. Tomēr skūpstā vietā viņa juta karstu roku, kas aizsedz viņas muti, un viņas acis šokā iepletās.

Skūpsts joprojām darbojās, bet viņa roka bija starp viņu lūpām. Šķiet, ka viņš viņai tikai pieskārs, taču viņa bija daudz apmulsusi, nekā gaidīja.

Kārlails uzreiz nesaprata, ka tā ir viņa neapdomīga drosme. Mierīgums un viegla nicinājums gandrīz visiem apkārtējiem bija viņa mūža mūžīgie pavadoņi. Kad viņš ar viņu saskārās, viņam kļuva grūti pat izlikties, ka viss notiek pēc plāna. Viņš metās viņa dvēselē apraktās cerības bezdibenī, izdarīja darbības, par kurām iepriekš bija smējies, likās, ka viņš kļuva dzīvs, ko viņš nekad agrāk nebija bijis.

Brīdī, kad viņa plauksta pieskārās mīkstajām lūpām, spriedze strauji pieauga. Lails sastinga, un viņa ķermenis uz sekundi sastinga. Jau no paša sākuma viņam neizdevās rūpīgi un pieklājīgi apņemt šo meiteni ar savu uzmanību. Viņš gribēja, lai šajās pārsteigtajās acīs atspoguļotos tikai viņš. Viņa emocijas tajā brīdī atgādināja verdošu ūdeni līdz augšai piepildītā traukā, kas grasījās izliet ārā.

Tālumā atskanēja troksnis, kas nomierināja princesi, kura, soli atkāpusies, mīļi pasmaidīja, it kā nekas nebūtu noticis, un, atvadoties, ātri pazuda ap līkumu. Viņas dvēselē dega atvieglojums. Uzliesmoja dīvaina priekšnojauta. Viņa bija lieciniece tam, kam nevajadzēja, taču likās, ka Laila apsārtušās ausis joprojām ir tur.

"Mums tas ātri jārisina, bet, ja es sevi parādīšu, viņš noteikti mani izbeigs." – pūķis aizkaitināti pamāja ar galvu, nogurušu roku braukdams pa seju.

"Mirelai bija taisnība. Vai tiešām bez piepūles varu iegūt zvaigzni, ko slēpj debesis? – pārlieku apmierināts smaids pieskārās Īrisas lūpām.

Viņi domāja par dažādām lietām, taču viņu domas bija cieši saistītas viena ar otru.

Visi notikumi, kas viņu interesēja, nekad nav izgājuši caur Vilīnas rokām, tāpēc viņa nevarēja nezināt par notikušo, lai gan ragana ar viņu sazinājās iepriekš. Tāpēc sieviete sveica Mirelu ar tēju, kas uzpilda enerģiju, uzskatot, ka šodien viņai noteikti vajadzēs.

"Es lūdzu piecpadsmit procentus no visiem Bārleina ienākumiem, kamēr es kārtoju jūsu ģimenes lietas." – sieviete ierosināja.

– Neesiet nekaunīgs! Tev pietiek ar septiņiem. – Dzēriens izrādījās garšīgs, bet pārāk karsts, tāpēc meitene to nolika malā.

– Labi, mani desmit procenti un tiek ar to galā.

Lai gan Vilīna bija sagatavojusi dokumentus, ragana nevarēja aiziet bez zvēresta, kas pēc nelielas dusmīgas muldēšanas tika labprātīgi aizzīmogota.

"Šeit ir viss, ko lūdzāt atrast." Šī informācija ietekmēs tikai jūsu vecākus un neradīs kaitējumu vai problēmas mantojumam. Un lūk, ko es neesmu ieinteresēts saņemt no jums par tik nenozīmīgu pieprasījumu.

– Kādu augstsirdību? – Mira jautāja, ieraugot naudu, kas nāca kā samaksa par Vilīnas dienestu.

– Man patīk jaunas, pārdrošas raganas, kuras, lai sasniegtu savus mērķus, iznīcina visu savā ceļā. Vai lēdiju Bārleinu apmierinās šāda atbilde?

Sirsnīgi pasmaidīdama par savām domām, Mirela pamāja ar

galvu. Apzinātā oficiālā uzruna viņai nebija pārsteigums. Viņu valstī tikai ģimenes vadītājiem bija tiesības sevi iepazīstināt ar klana vārdu – Vilīna bija pārliecināta par savu uzvaru.

Desmonds klusēja pusstundu, lasot viņam atnestos papīrus. Viņa seja kļuva tumšāka par sekundi. Vīrieti mocīja domas, ka viņi ir nokavējuši, lai gan viņa nevienam neko neteica. Grērds bija viņu informējis par Īrisas rīcību, tāpēc viņš uzskatīja, ka viņai ir maz iespēju, ka viņas plāns tiks īstenots, un tagad viņš bija vīlies, ka nekas nebija izdevies. Varbūt viņš vienkārši gribēja justies mazāk slikti, nekā jutās pēc tam, kad bija sapratis visu patiesību?

Tiklīdz Mirelle pameta karaļa kabinetu, Riadna viņu ievilka savā klosterī. Sieviete neteica ne vārda, klusībā nosēdināja viņu uz krēsla un sāka pīt matus, kā viņa parasti darīja, kad viņi iepriekš bija vieni. Viņiem tas reti izdevās, taču karaliene vienmēr tam atvēlēja laiku, lai arī cik aizņemta viņa būtu.

– Mirelle, vai tu man pievienosies? – sieviete pasmaidīja.

Tā bija viena no tām dienām, kad Mirelle bija īpaši klusa, un viņas skatiens bija neparasti pieaugušs. Atbildes uz vadošajiem jautājumiem bija rūpīgas un īsas, tāpēc Riadna vispirms izmantoja triku, kas līdz šim bija izdevies.

"Es un karaliene... Es atvainojos, bet es nevaru piekrist." – meitene nodrebēja.

– Karalienei šodien ir brīvdiena. – sieviete iesmējās. "Šodien es esmu tikai ragana." Vai divas raganas nevar doties pastaigā, pārrunājot mūsu raganiskās lietas?

– Vai viņi var? – meitene šaubīgi nočukstēja.

– Protams, ka var! Vai ir kāda vieta, kuru vēlētos apmeklēt? – Riadna pasmaidīja, bet, izdzirdot, ka pusaudze vēlas redzēt viņas mātes akadēmiju, viņa bija diezgan pārsteigta. – Ak, es cerēju uz kafejnīcām vai veikaliem ar jaukiem sīkumiem, bet tas ir labi. Viņa taču neuzdrošinās karalienei atteikt šo mazo labvēlību, vai ne?

– Tu šodien neesi karaliene. Mirelle mēģināja aizturēt smaidu, bet viņas mirdzošās acis viņu atlaida. – Tātad būsīm tikai mēs divatā?

– Protams, dažreiz katrs vēlas pavadīt laiku vienatnē ar kādu īpašu. – Ria čukstēja viņu apskaudama. – Nu, iesim?

23. nodaļa

Miers ir dāvana dvēselei

Noliecusi galvu, viņa ar ierasto garlaicību apcerēja notiekošo, taču bija iegrimusi savās domās, ignorējot visu pārējo.

"Vai viņi mēģina uzrunāt jūsu brāli?" Ļoti dīvaini un bezjēdzīgi. – viņa izklausījās mazliet apmulsusi, it kā viņa nemaz nesaprastu, kur tas viss ved.

– Mana ceļa gaisma ir bezjēdzīgas rūpes. Dažu mulķu rīcība nav tavu raižu cienīga. – atbildē atskanēja murrājoša balss.

Saraukusi seju, viņa pamāja ar galvu, taču piekrita, ka būtu mulķīgi steigties šajā lietā. Jebkurā gadījumā viņu bērnam nekas nevarētu draudēt, un bez viņiem ir kāds, kas nodarbojas ar pārējo.

Darens nebija apmierināts ar mēģinājumu viņu maldināt, taču necentās iejaukties Mirellas lietās vai iejaukties tajās. Viņš gribēja būt atbalstošs, nevis traucēt viņai. Pūķis, veidojot portālus vienu pēc otra, apstājās pašā pēdējā brīdī, līdz galu galā izsīka un nokrita no spēku izsīkuma. Ziņas, ka ragana ir atgriezusies, padarīja viņu nervozu un satrauktu, viņš nespēja pacietīgi sagaidīt rītu, tāpēc vīrietis stāvēja ārpus viņas kambariem.

Mirelu pārsteidza nakšņojošais viesis, taču šī sajūta sasniedza savu apogeju, kad viņš maigi iebāza vēja dēļ vaļēju matu šķipsnu. Viņa rokas uzmanīgi apvijās viņai apkārt. Rens maigi berzēja savu pieri pret viņas plecu, it kā lūgtu vairāk mierinājuma par ilgo šķiršanos. Mira, nemanot, pastiepa roku pie viņa blondajiem

matiem, kas maigi iekrita starp viņas pirkstiem. Viņi neko neteica, katrs centās nomierināt savas jūtas, abiem pietika ar šo spokaino vienotības mirkli.

– Melns tev piestāv, man ļoti patīk. Darens mierīgi nomurmināja.

Apsargi nepievērsa uzmanību Silestes šņākšanām un draudiem. Ne tikai metāla ierobežojumi uz plaukstas locītavām neļāva viņai pretoties, it kā gars būtu izdzēsis viņas burvību, neļaujot pastrādāt kārtējo zvērību savā teritorijā. Viņš vairs nevarēja pievērt acis uz Bārleina rīcību un nezaudēja cerību, ka tagad viņu ģimenes statuss celsies un pienāks rītausma.

– Un kāpēc tu to visu sāki? – Sileste pārgurusi jautāja, kamēr viņas rokas bija saslēgtas aiz muguras.

"Ja es nebūtu nolēmis kaut ko līdzīgu darīt, viena lauvu zivs būtu ļoti apbēdināta par jūsu patvaļu." – meitene smīnēja, cenšoties to noslēpt, novērsdama skumjās acis. Varbūt viņu pamudināja vienkārša atriebība un zemiskas vēlmes? Mirela nejuta, ka kaut kas būtu būtiski mainījies, likās, ka nasta uz viņas pleciem tikai pieauga un neļāva atvilkt elpu visu atlikušo mūžu.

"Blēņas..." viņa pamirkšķināja acis, aizdzenot viņai neparastās absurdās sajūtas.

Hayala bija labā noskaņojumā un aiznesa meiteni taisni uz pils vārtiem. Viņa domāja, pa kuru ceļu ies vēsture un kā tā ietekmēs pārējo pasauli.

"Es negaidīju, ka jūs nevarēsit izturēt nevienu dienu bez manis." Nākotnē es to ņemšu vērā, jo jūs esat atkarīgs arī no

manas nāves, nevis tikai no manas žēlastības. Lai jūs zinātu, man tas nemaz nepatīk. Un kāpēc tev kaut kas norādīja, un tu jau skrēji, luncinot asti pēc kāda pāra, un ja ir vēl kāds, tad ko? "Viņa mēģināja viņu atgrūst.

Darens sastinga, nepaceļot galvu, un cieši saspieda viņu, neļaujot viņai aizbēgt. Viņš nebija gatavs šai sarunai. Pirmkārt, pūķis gribēja viņu pārliecināt un neatstāt nevienu šaubu par savu mīlestību pret viņu, un pēc tam atklāt, kas viņi ir viens otram.

"Jā, tā ir mana vaina, bet, ja es to būtu teicis nepareizā laikā," viņš nebija pārliecināts, ka šis brīdis kādreiz būtu pienācis. – Tu uzreiz būtu noslīdējusi, vai ne? Mirelle, mirkli padomājusi, sirdī piekrita viņa vārdiem, taču tas nemazināja viņas iepriekšējo aizvainojumu. – Kā es tevi dievinu, tu esi tik brīnišķīga. "Viņa rokas sāka maigi glāstīt viņas muguru, izraisot neskaitāmas zosāda.

– Beidz man izteikt komplimentus, kad esmu tik dusmīga! Tas mulsina manas domas!

Tajā brīdī viņa vēl nenojauta, ka pūķis viņu pieradina kā savvaļas kaķi. Soli pa solim viņš piezagās viņai klāt, vēlēdamies viņu noķert savā tīklā. Viņš jau no paša sākuma rīkojās viltīgi. Darens mēģināja ielikt viņas galvā domu, ka viņš pilnībā pieder viņai vienai. Taču pirms kāda laika viņa jau bija nolēmusi, ka Darens ir labs kandidāts raganas sirds zaudēšanai mīlestības baseinā, iespējams, tāpēc viņa nepretojās viņa jūtām, ļaujot tām pārņemt arī viņu pašu.

– Klūsim par pāri? – viņš ierosināja.

– Varbūt pēc gada vai diviem? Dzirdēju, ka šīs balles tiek rīkotas katru gadu. – meitene smīnēja, nobolīdama acis. Darens izlikās nopūtās, izrādot vilšanos, taču nekādā veidā nepretojās. "Es nelaižu vaļā tos, kas uzdrošinās iekļūt manā dvēselē." Ja kādreiz nolemsi mani pamest, šis milzīgais skandāls paliks atmiņā uz ilgu laiku.

"Vai es jau neesmu tavā sirdī?" Darens pasmaidīja. "Es pakļaujos sava pāra dvēseles gribai."

Viņš pamanīja absolūtu pieņemšanu viņas acīs un rūpīgi slēptu apmierinātību ar savu atbildi. Rens nezināja visas detaļas par to, ko viņa šodien bija piedzīvojusi, taču viņš varēja sajust viņas emocionālo satricinājumu. Kad no rīta meitene lūdza viņu nedaudz pagaidīt, viņš bija pārāk priecīgs, lai domātu saprātīgi, tāpēc līdz viņas atgriešanās brīdim viņš nervozēja un neatrada sev vietu, bet pūķim nebija ne jausmas, ka viss izvērtīsies tā .

– Kāpēc jūs vilcināties? Kur ir mani randiņi? – Viņa bija šausmās par viņa lēnumu. – LABI. Es pats varu jūs uzaicināt. Vai rīt no rīta kaut kur iesim?

"Rīt man ir tikšanās ar Kaliju, bet, ja tu nedaudz uzgaidīsi, es esmu tavs uz visu dienu."

– Kas tas ir? – Mirela neizturēja.

Apkārt bija kluss, un vājā gaisma maigi apgaismoja viņas seju. Viņu klusie čuksti viens otra rokās piepildīja viņas dvēseli ar siltumu. Mirelle centās neizklausīties pārāk ieinteresēta viņas vārdos.

"Lai gan viņa neiziet no saviem kambariem, kaut kādu

iemeslu dēļ esmu pārliecināts, ka jūs arī neuztraucāties atcerēties imperatora izskatu."

– Kāpēc ir šis? Viņš ir vīrietis..." Mirels bija sašutis, Darens klusībā satricināja.

– Kalia ir imperatora vecākā dēla Džaspera sieva. – viņš caur smiekliem izspiedās. "Mums noteikti jūs jāiepazīstina un jāiegūst Iriša." Es domāju, ka jūs atradīsiet kopīgu valodu ar viņu.

–Varbūt tu ienāksi? – Mira jautāja, saprotot, ka tēma, ko Darens izvirzīja, viņai šobrīd nav tik interesanta.

Raganai pēc tik garas dienas bija grūti nostāvēt uz kājām, taču viņa arī nedomāja pusi palaist. Viņa nevēlējās traucēt Irišu ar vēlū tikšanos, taču viņai vajadzēja nomierināt savu drebošo stāvokli.

"Ja jūs turpināsiet runāt tādas lietas, es rīt rītausmā būšu spiests jūs nest uz templi."

– Kāpēc rītausmā? Ko tu tur augšā domāji? – Mirela izlikās sašutumu.

"Es nedomāju, ka man būs laiks tevi izbaudīt..." Rens klusi ievaidējās, kad viņa viņu satvēra.

– Perverss! Vai tu esi tik pārliecināts par sevi? Un jums ir bijuši daudz šādu saullēktu ar kādu, vai ne? "Mira atlēca no viņa un salika rokas uz krūtīm.

– Vai tu esi greizsirdīgs? – Darens brīnījās. – Esi greizsirdīgāks! – viņš jautāja un ar bērnišķīgu cerību ieskatījās viņas sejā, bet pēc pāris sekundēm skumji turpināja: – Tas viss? Vai ir palikusi greizsirdība?

Vīrietis saspieda roku, cenšoties atturēties. Visas viņa domas saplūda vienā lietā. Mirelle viņam vienmēr bija šķitis pārāk mīla, bet tagad viņš nespēja izturēt viņas burvīgo uzvedību. Rens lēnām saspieda viņu pirkstus kopā.

– Ko jūs domājat par?

"Traks... Vai jāatrod attaisnojums, lai viņu noskūpstītu?"

– ES gribu tevi noskūpstīt. – viņš godīgi atzinās.

– Tu man patīc. Tu man patīc mīlas ziņā. – Mira apņēmīgi nočukstēja, jūtot spriedzi, kas no sirds izplatījās pa visu ķermeni. Viņa krekls bija nedaudz atpogāts, un atklātā, nedaudz iedegusi āda jau pašā sākumā novērsa viņas uzmanību no sarunas un neļāva viņai skaidri domāt. Darens lēnām samazināja attālumu starp viņiem.

"Es nevēlos šodien doties prom." – raganas galvā pazibēja doma.

Smaidīdams pūķis novilka ar lūpām gar viņas zodu. Daži maigi skūpstī piezemējās uz galu, pirms ātri iekoda viņas lūpās. Viņš aplika savas rokas ap viņu, pievelkot viņu sev tuvāk. Jo spēcīgāk viņš rīkojās, jo vairāk viņas prāts kļuva apmākušās. Mirai aizrāvās elpa, viņu ieraugot. Lūpu krāsa bija nosmērēta uz Renas lūpām, viņa skatiens bija kaislīgs un traks. Nebija vairs nekādu bezjēdzīgu sarunu un attaisnojumu, kas viņiem bija jādara, bija tikai sasniegt pūķa kambarus un uzticēties viņu jūtām.

Šāds iznākums Mirelai šķita vispiemērotākais, viņa nevēlējās traucēt draudzenei. Tomēr viņa būtu pārsteigta, ja nonāktu pie

viņas.

Princese palūdza kalponei, kas viņai bija norīkota visdažādākajiem darbiem, aizvest viņu uz Seramu. Kopš ierašanās pie pūķiem viņi nebija varējuši ar viņu sarunāties, taču tas nebija vienīgais iemesls, kāpēc viņa gribēja viņu satikt. Viņai ilgi bija jāseko meitenei, lai galu galā nonāktu pie viņa.

Jaunākais princis bija aizņemts ar impērijas lietām, ko vajadzēja darīt viņa vecākajam brālim, taču viņš to nevarēja izdarīt ģimenes problēmu dēļ. Serams kopā ar māsu agri pārņēma viņa biznesu un sāka palīdzēt tēvam, taču neuzdrošinājās par to sūdzēties. Viņam bija savs iemesls atstāt aizkaru no citu lipīgajām acīm, kas ilgu laiku izraisīja tenkas tiem, kas par to dzirdēja pirmo reizi. Daļēji tāpēc viņš no visa spēka centās parādīt, ka viņam nav problēmu un nav iemesla padoties, ejot ēnā, taču ir grūti kaut ko būt pirmajam.

Seram bija daudz atbalstītāju, bet, kad netici sev, citu atbalsts var tikai saindēt un iedzīt stūrī no pārmērīgi lielām cerībām un spiediena.

– Jūs nenorādījāt, kāda veida informācija jūs interesē. Kā es varu jums palīdzēt, ja es nezinu, ko? – Serams paskaidroja. "Es sākotnēji nesaprotu, kāpēc tu man kaut ko jautā, ja... Kārlails pastāvīgi staigā tev blakus." Viņš acīmredzami zina daudz vairāk nekā es.

Patī Irisa saprata, ka viņai vajadzēja vērsties pie viņa, taču, neskatoties uz visiem veselā saprāta argumentiem, viņa nevēlējās to darīt. Bija pārāk daudz iemeslu, lai viņu ignorētu, it kā

visa viņas būtība nevēlētos iekļūt viņa personības virpulī. Viņš viņai bija noslēpums, kura malas nesaskārās. Viņas priekšā bija izmētāti fakti gabali, bet negribējās kārtīgi piecelties, lai parādītu kaut daļu no risinājuma. Tāpēc viņa izlēmīgi pakratīja galvu, liekot Seram atrast viņai kādu citu.

"Ja ticat baumām, kas pēdējā laikā neapstājas, jūs sapratāties ar galveno priesterieni, un viņai patīk interesanti stāsti."

"Es neesmu pārliecināts, ka lēdija Khayala kaut ko zina, bet viņa arī ir laba izvēle." Es arī dzirdēju, ka pūķiem ir grāmata, kurā ir ierakstīti visi šajā valstī dzimušie. Es domāju, vai tā ir taisnība?

"Aruns to radīja, lai visi atcerētos dzīves un vēstures vērtību. Lady Khayala var palīdzēt arī šajā jautājumā. Viņa ir viena no cilvēkiem, kam tas ir pieejams, ja es jūs pareizi saprotu.

Grāmatā bija ierakstīti jaundzimušie vai jauni ģimenes locekļi, taču atšķirībā no gandrīz katrā klanā adoptētajiem šajās lapās bija ieraksti par visu pūķu impēriju. Informācija parādījās ar burvju palīdzību, tāpēc nebija iespējams noslēpt ārlaulības bērnus vai slepus uzņemt kādu ģimenē.

– Seram, tu esi labākais! – Īrisa sirsnīgi pasmaidīja un, iegrimusi domās, ātri aizbēga, nepamanot blakus logam parādīšanos Kārlailam.

– Kas tas bija? – viņš drūmi jautāja.

– Par ko tu runā? – Serams jautāja, satiekot pūķa aizkaitināto skatienu.

Lails, kurš sastapās ar Darenu, jau bija tumšāks par mākonī,

taču, dzirdējis Īrisas pēdējos vārdus ne viņa virzienā, viņš nespēja apslāpēt savas jūtas. Viņa tik viegli uzsmaida kādam, kad viņš cenšas viņu bildināt. Likās, ka Lails staigāja pa viskozu purvu, viņa kājas arvien vairāk iestrēga, un attālums līdz mērķim tikai pieauga.

Neviens nevarēja viņam pretoties, tāpēc viņš nekad nekontrolēja savu uzvedību un necentās kāda acīs izskatīties labāks, nekā bija patiesībā. Pat Darens, kurš redzēja cilvēka, kuru viņš uzauga, cilvēcisko pusi, bija apstulbis un nespēja pretoties.

– Man ir jāsagatavojas priekšlikumam. Kura, jūsuprāt, ir vispiemērotākā vieta pilī? Kur imperatori parasti to piedāvāja saviem pāriem? – Rens izrādīja ziņkāri.

"Jums ir atļauts precēties tikai pēc manis." – Lails viņu brīdināja.

– Bet jūs pat nesatiekaties! Vai jums nešķiet, ka vispirms ir jāpievērš uzmanība un tikai tad jāveido kopīgi plāni? – Viņam blakus sēdošā lapsa kustināja ūsas, izbaudīdama viņu strīdēšanos.

"Tāpēc jūs neklūsit par imperatoru." "Lails iztaisnojās un salika rokas aiz muguras, bet pēc brīža klusuma viņš turpināja: "Es došu piekļuvi vēja tornim." Pastāstiet man iepriekš. Ļaujiet viņai vadīt jūs dzīvē, spīdiet kopā.

Darens bija pārsteigts par viņa vēlmēm un zemu paklanījās, pieņemot negaidīto svētību. Viņš nekad iepriekš nebija dzirdējis, ka kāds būtu kaut ko tādu pelnījis. Vēja tornis nebija pieejams nevienam, izņemot Kārlailu.

– Paldies. Tu jau esi daudz sasniegusi, jo Īrisa ir pazīstama...” viņš apstājās teikuma vidū, pamanījis Laila skatienu. – Princeses Koltas pazīstamais pavada laiku kopā ar jums un, iespējams, jums uzticas. ES iešu.

– Patiesībā ne pārāk gudrs. – Lapsa norūca, kad no Darena vairs nebija ne miņas. "Vai jūs mēģināt nomierināt raganu ar tik banālu žestu?" Vai jūs domājat, ka viņa nostāsies jūsu pusē? Iedomīgs pūķis nav uzticams! Es brīnos, ka viņi tev vēl nav izrakuši dziļu bedri, bet nekas vēl nav zaudēts. Viņas tēvs mums visiem palīdzēs šajā jautājumā un darīs to ar lielu prieku. Nabaga mājsaimniece! Man izdevās iekrist jūsu mantkārīgajos skavās. – pazīstamais nolaizīja lūpas, samiedzot acis.

"Spriežot pēc cilvēka standartiem, viņa uzauga ļoti skaista." – Lails dalījās ar viņu savos novērojumos.

– Un no spārnoto veču viedokļa, vai ne?

"No mana viedokļa viņa ir neticami burvīga." Es nekad neesmu satikusi nevienu skaistāku. – pūķis godīgi teica, liekot Lapsai nogurušam kratīt galvu.

No rīta Mirelle pastāstīja draugam par Darena uzaicinājumu viņam pievienoties. Raganai par vilšanos, princese nebija pret šo ideju.

Pat neieejot iekšā, Īrisa saprata, ko īsti viņi redzēs aiz durvīm un kāpēc laulātie neparādījās sabiedrībā. Visā stāvā valdīja zāļu smarža.

Uz lielas gultas, kas bija nokaisīta ar spalvu spilveniem, gulēja vecākā prinča sieva. Caur caurspīdīgajiem aizkariem spīdēja

saules stari, viegls vējiņš spēlējās ar tiem un nesa smaržu pa visu istabu. Gaisā bija jūtams smalks, pikants bazilika aromāts, kas sajaucās ar krustnagliņām un saldo lavandu. Uz naktsskapīša stāvēja dažādas pudeles ar ziedēm un uzlējumu.

Kalia neizskatījās slima vai labi izlikās, kad pamanīja divus svešiniekus ar Darenu. Viņa centās izbaudīt miera un klusuma mirkli, ko viņai sniedza mājas sienas un mīļie. Viņas sejā iedegās burvīgs smaids. Džasperam visu nakti bija jārūpējas un jāuzrauga sievas stāvoklis, un tagad viņš gulēja, tāpēc meitene priecājās redzēt jaunas sejas.

Kalia bija pārsteidzoši gaiša un viegla, šķiet, ka viņas siltums ir lipīgāks par jebkuru slimību. Tas iespiedās dziļi sirdī, un ikviens sāka mirdzēt ar viņu. Reizēm skaistākie cilvēki piedzīvo nepelnītas grūtības. Šķiet, ka pārbaudījumi līst uz viņu galvām. No pirmā acu uzmetiena viņa bija pārāk bezrūpīga savam stāvoklim, taču ar viņu neviens nevarēja izsekot laika ritējumam.

– Kāpēc neviens viņu neizārstēja? – Mirela domīgi jautāja, tiklīdz viņi aizgāja.

24. nodaļa

Pagrieziet savu dzīvi atpakaļ uz sākumu

– Šajā pasaulē jūs esat divi – “īpašie”. – vīrietis brīnišķīgi saviebīja seju zem maskas. "Viņš pavilka tevi sev līdzī, un tu biji savā vietā, tikai pateicoties viņam." Tava nāve būtu vienīgais mierinājums dieviem. – viņš pasmīnēja. Kapuce un aizsegtā seja lieliski slēpa viņa identitāti.

– Nenāc vairs manā redzeslokā. ES aizeju. – meitene zaudēja pacietību.

Viņš pamāja ar plaukstām, apturot viņu, viņa kustības bija haotiskas, taču ikreiz laužās cauri zināma graciozitāte, kas viņam raksturīgi. Dusmīgs skatiens apmetās uz viņu, tiklīdz viņš ar pirkstu viegli izsekoja viņas kakla izliekumu.

– Tas, kurš nāca pēc tevis, zina atbildes... Tavs dzīves biedrs. Maģisks zvērs. Tātad, vai jūs viņam zvanāt? Viņš neteiks, ej pie pūķiem. Varbūt patiesība pie tevis atnāks pati? Tagad ej prom!

Viņš kratīja izlutinātus pirkstus, it kā būtu noguris no viņas, kas lika meitenei sajust pazīstamo aizkaitinājumu, kas viņā radās ikreiz, kad viņi satikās. Iepriekšējā reizē viņš uzvedās tieši tāpat. Viņš radīja šaubas savā dvēselē un aizgāja, neatbildējis uz jautājumiem. Viņu neuztrauca maģiskie uzplaiksnījumi, kas staigāja viņas rokās pāris minūšu laikā pēc tikšanās ar viņu. Gluži pretēji, viņam patika gaisma, kas pazibēja viņas acīs, viņš ilgojās redzēt, ka tā ir vērsta tikai uz viņu, un nevienam citam šāds

pagodinājums netika piešķirts.

Cik dusmīgs Džaspers bija uz dievieti. Viņš nevarēja saprast, kāpēc viņu pāris viņai nepatika, kāpēc viņi nebija pelnījuši viņas svētību? Pusaudzis nolādēja Sevalu, stāvot tieši viņas statujas priekšā, jo viņš ar Kaliju bija kopā kopš bērnības, viņš solīja viņu apprecēt, kad izaugs, taču gredzens uz viņu nekādi nereaģēja. Neatkarīgi no tā, kā pūķis centās, katru reizi tā bija neveiksme un sagādāja tikai sāpes abiem mīlotājiem.

Džaspers ne tikai atteicās ņemt citus aiz rokas, viņš nemaz neieradās šādos pasākumos un visos iespējamajos veidos pierādīja visiem, ka neatteiksies no saviem plāniem. Kalia publiski tikai smaidīja un neizrādīja savu vilšanos. Viņas acu maigums bija vērstš tikai uz viņu, un viņa nezināja, kas viņus sagaida nākotnē.

Visi čukstēja, ka dieviete mēģināja pasargāt imperatora vecāko dēlu no rūgtuma zaudēt pāri, taču viņas labvēlībai nebija robežu. Džaspera pūliņi nesa augļus, un viņš un Kalia tika svētīti. Cik skaistas tās bija kāzas! Mīlotāju laimei nebija robežu, visi priecājās par viņiem, taču labajai ziņai drīz sekoja sliktas ziņas.

Kalijas mana sāka plūst prom un pamazām pārstāja turēties viņā. Graudu pa graudam, līdz viņa pati to sajuta, zaudējot samaņu no vieglas burvestības. Katru dienu tas izgaiss, un, pēc zinātnieku domām, maģija sev līdzī vilka dzīvības enerģiju. Tam nebija nekāda izskaidrojuma vai ārstēšanas.

Pusaudžu neveiklās pūles uzplauka skaistā mīlestībā, kurai vajadzēja degt viņu sirdīs līdz pašām beigām. Mīlestībai nav derīguma termiņa! Cik skumji, ka datumu ātri noteica pats

planīds.

Džaspers visus pienākumus nodeva savam jaunākajam brālim un māšai. Vīrietis nepameta sievas gultu un rūpējās par viņu, pilnībā aizmirstot par sevi. Kalia kļiedza, rūgti raudāja, rāja viņam par to, ka viņš katru dienu iznieko savu dzīvi bezjēdzīgām rūpēm. Viņa uzskatīja, ka Džasperam vajadzētu virzīties tālāk, atstājot viņu pagātnē. Kāpēc pūķa princim viņa ir vajadzīga kā nasta? Viņa rūpes viņu vēl vairāk apslāpēja ar savu rūgtumu.

"Kad bijāt bērns, jūs visu priekšā teicāt, ka nevēlaties būt mans draugs, atceries?" Es toreiz izplūdu asarās, un tu...

"Un es piegāju un teicu, ka gribu tevi precēt." Es atceros visu. – Viņa smaids bija pamatīgi īgnuma piesātināts.

"Tu mirdzēji no laimes, runājot par bērniem, Džeis." Tu spīdēji spožāk par visām zvaigznēm. Es lūgšu dievus, lai viņi tev atsūta kādu, ar kuru tu vari kļūt par tēvu...

– Nesaki tā. Neatgrūd mani ar tādu seju!

Vairāk par savu nāvi Kalia baidījās, ka Džaspers viņai sekos, tāpēc Armelle kļuva par to, kas paturēs viņas noslēpumu un piešķirs viņai īpašu pēdējo vēlēšanos. Princesei nācās nozagt olu, kuru jau sen bija sagatavojis viņas brālis, bet paslēpta pašā dzilumā kopš sievas slimības atklāšanas.

Dabiskās dzemdībās bērns piedzima ar maģiju un nebija pūķis. Pūķi varēja piedzimt tikai izšķīlušies no olas. Abiem laulātajiem visu periodu bija jāatdod daļiņa no savas dvēseles un jābaro ola ar maģiju – jo vairāk maģijas, jo spēcīgāks pēcnācējs, taču šajā gadījumā meitenei nebija izvēles, un viņai bija jāiegulda

gandrīz visa mana. līdz pēdējam pilienam vienā reizē.

Armelle novērsa acis, sakoždama zobus ar vēlmi viņu pārtraukt, kamēr Kalia atklepoja asinis, bet neapstājās, cenšoties uzkrāt savu burvību un ievirzīt tikko pamanāmu straumi pašā augļa kodolā. Kalia viņu mīli noglāstīja, iztēlojoties viņu un Džasperu kā mazuli. Viņš, iespējams, nekad nebūtu dzimis vai uzaudzis bez mātes. Šķita, ka ola absorbēja sāļus pilienus, ko viņa nometa uz tās.

"Tikai tad, ja viņš ar to nevar tikt galā, dodiet to viņam." Bērns viņam kļūs par papildu enkuru. Džaspers uz to nespēs aizvērt acis, tāpēc izglāb viņu..." Kalia čukstēja, aizverot acis no noguruma.

Kamols kaklā un sasalušās asaras neļāva princesei neko teikt, tāpēc viņa enerģiski pamāja ar galvu, lai gan uz viņu neviens neskatījās. Ārmels satvēra olu, kas gandrīz izkrita no Kalia nogurušajām rokām, un izskrēja no kambariem.

Iepriekš Īrisai nebija bijusi iespēja izveidot kaut ko tik milzīgu un savām acīm redzēt no ledus veidotu dievietes statuju daudzu svešinieku klātbūtnē, tāpēc viņai nebija īpaši ērti. Ledus nekusa un bija gandrīz caurspīdīgs, tāpēc likās kā milzīgs dārgakmens. Viņa atcerējās, kā viņa to radīja ar savām rokām, un Khayala alkatīgo skatienu, kas gribēja skatīties un deva viņai labu padomu – aizvērt acis un uzticēties savām iekšējām sajūtām. Beigās likās, ka pati maģija zināja, kas jādara un kā jāattēlo lieliskā Sevada. Šķita, ka viņas attēls parādījās manā atmiņā un stāvēja manu acu priekšā.

Princese gaidīja zīmi no Khayala. Viņai bija jāiededz svētā uguns visu sanākušo priekšā. Tāda bija medību uzvarētāja loze, kuru Kārlaila iedeva viņas rokās. Viņas sejā bija pārāk skaidri redzams, ka bija rakstīts: "Ko es šeit daru?" Viņai bija vajadzīgas lielas pūles, lai to noslēptu no citiem.

Neviens īpaši nezināja par Mirela atgriešanos vai par viņas aizbraukšanu no valsts, tāpēc raganas prombūtne nerādīja nekādus jautājumus, bet Darenam bija jāatstāj dzīvesbiedrs, lai pagulētu, un viņš pats atradās templī, piemēram, visi viņa radnieki.

Apkārt pulcējās liels pūlis. Pūlī bija gan aristokrāti, gan parastie impērijas iedzīvotāji. Šajā dienā nebija svarīgi, cik augsta bija viņu pozīcija Seবাদai, visi bija vienādi.

Netālu no tempļa notika festivāls, kuram vajadzēja ilgt līdz vēlai naktij un beigties ar pūķu uzstāšanos debesīs. Visur bija veikali ar jaukiem suvenīriem un pārtiku. Uz improvizētām skatuvēm uzstājās talantīgi mākslinieki. Mājas un ēkas tika izrotātas svētkiem. Pūķu sejās parādījās prieks, tiklīdz viņi atpazīna meiteni, kura kopā ar priesterienēm veica ceremoniju, daži sirsnīgi pasmaidīja un sveicināja. Neviena īpašu uzmanību nepievērsa tam, lai Laila tuvumā staigātu.

Īrisas saruna ar Khayalu notika gandrīz bēgot. Sieviete viņam varēja veltīt tikai dažas minūtes, jo pēc tam viņas pienākumos ietilpa dievietes godināšanas rituāla vadīšana.

– Vai tu kaut ko zini par manu dzimšanu? Vai arī jūs zināt kādu, kurš varētu pastāstīt par manu dzīvi pirms pievienošanās

Koltu ģimenei? – viņa tieši jautāja, viņā uzplaukot pārlicībai, ka nav jēgas iet pa apli.

Viņai bija vajadzīga atbilde uz šo jautājumu, vismaz niecīgs mājiens, kur novirzīt enerģiju tālākiem meklējumiem. Iriša juta, ka aiz visa slēpjas kāds traks noslēpums. Lapsa ar nesatricināmu pārlicību viņai paziņoja, ka karaliskā ģimene nezina visas nevajadzīgās detaļas, un ir bezjēdzīgi no viņiem kaut ko prasīt. Meitene ar savu izmeklēšanu nekādā veidā nevēlējās nodarīt pāri saviem vecākiem. Un tomēr tas nebija vienīgais iemesls. Vēlme zināt visu saglabājās daudzu faktoru dēļ, un zinātkāre nebija viņu saraksta augšgalā.

"Roila Forests neievēro nekādus likumus. Viņam ir sava dvēsele. Starp citu, ļoti slikti.

– Vai nav kāds pļāpīgāks? – viņa neviennozīmīgi reaģēja. Viņu biedēja tas, ka mežs ir inteligents, un tāda domāšana bija pārāk dīvaina.

"Es ticu, ka tas, kurš var jums palīdzēt, nepiekritīs, kaut arī ir pilnīgi vājš jūsu priekšā un tajā pašā laikā ļoti labi pazīst mežu." – sieviete izsmējīgi pasmīnēja.

Priesteriene tika aizvesta kāda nieka dēļ, ko viņa izmantoja, izbēgot no tālākas iztaujāšanas, taču Īrisai pietika ar šādu mājienu.

Man galvā pazibēja spilgts minējums par pazīstamu pūķi. Kārlails minēja, ka viņš apmeklēja šo mežu un bija vienīgais, kuram Īrisai bija aizdomas par šo pašu vājumu. Tomēr princesei pašai kaut kas nebija jāizdomā, Laila viņu aicināja pastaigāties

festivālā.

Viņš gaidīja Īrisu ar saldējumu rokās, bija nedaudz karsts, tāpēc pūķis nolēma, ka viņiem derētu vispirms atvēsināties. Lails ievēroja viņam neparasto, jauno izteiksmi, kas pazibēja Irisas skatienā, kad viņa viņam tuvojās.

– Tas ir priekš manis? Paldies. – meitene sirsnīgi pateicās.

Viņas tērps tika pārveidots, lai tas nedaudz atgādinātu apģērbu, ar kuru viņai bija jāvalkā templī festivāla laikā. Iseula nevēlējās, lai princese valkātu vecu halātu, un, tiklīdz viņa sāka veidot tērpu, viss izdevās bez papildu pārdomām.

Vieglais audums plīvoja no vieglā vēja, un meitenei nebija tik karsts, tomēr laikapstākļi spieda, tāpēc vispirms pāris devās uz milzīgo strūklaku tempļa teritorijā. Ap viņu tagad neviena nebija, visi gaidīja nakti, lai izbaudītu priekšnesumu, un tagad staigāja pa galvaspilsētu.

Laila pārsteigtajā skatienā Īrisa novilkā kurpes, uzkāpa uz strūklakas un no augšas paskatījās uz visu apkārtni.

"Lai cik reižu es paskatos, mani vienmēr pārsteidz šīs skaistās vietas bagātība." – teica princese. – Cik naudas tajā tika ieguldīts?

"Ja vēlaties savu templi, es esmu gatavs to sponsorēt." Kārlails viņu pārliecināja, liekot Īrisai smieties.

"Apsoli, ka nepiedāvāsi to nevienam citam." – meitene pēc smiekliem viņam jautāja. "Piedāvājums man ir pārāk dāsns, tāpēc man ir jāatsakās." Turklāt tas var izraisīt nāves dievietes dusmas. Starp citu, kāpēc šodien lūgšanas tiek piedāvātas tikai

viņai? Vai Arunam ir kāda īpaša diena? – Īrisa jautāja, lēnām apstaigādama strūklaku.

– Aruns sadusmojās, kad visi sāka viņu cienīt kā dzīvības simbolu, nostādot augstāk par nāves dievieti. Viņi aizmirsā, ka viņam tikai Sevada bija visa viņa dzīve un viņa nežēlīgās sirds atslēga. Viņam par godu celtie tempļi tika iznīcināti pēc viņa pavēles. Pēc nežēlīgas dzīves nāk žēlsirdīga nāve. Tāpēc ar cieņu, kas vērsta pret Sevadu, viņam pietiek. – Lails teica.

– Romantiski. – meitene sapņaini nopūtās un, it kā noķerdama mirkli, piebilda: "Tas man lika skaidrāk sajust savu vientulību." – viņa pasmaidīja.

Pēkšņi pūta vējš lika viņai pietūkt apakšmalu, un cīņā par goda vai garduma saglabāšanu uzvarēja veselais saprāts, taču ūdens bija nodevīgāks. Viņa paklupa, zaudējot līdzsvaru, un ar vilni pastiepa roku pret Lailu, taču pat pūķiem laika gaitā nav spēka.

Princese pasmējās par apmulsušo vīrieti. Bez vilcināšanās viņš kāpa viņai pakal, un rezultātā viņi bija līdz viduklim ūdenī.

Lails palīdzēja Irisai izkļūt ārā un nostājās viņai blakus. Pūķis lēnām novilka virsdrēbes un, skatoties tieši viņai acīs, rotaļīgi piemiedza aci.

"Es baidos, ka nevarēšu to atcerēties, tāpēc labāk ir slēpt savas apjukuma iemeslu." – Ejot viņai aiz muguras, viņš uzmanīgi apsedza viņu ar savu kamzoli, paliekot kreklā. "Es centīšos būt ļoti uzmanīgs un nepārspīlēt ar spēku." – Lails brīdināja.

Īrisa bija pārsteigta par viņa uzvedību un nesaprata, kāpēc viņai vajadzīgas viņa drēbes, ja viņš vienā mirklī izžāvē viņas

tērpu.

– Ja jūs interesē kaut kas, ar ko varu palīdzēt, labāk par to jautāt tieši. Jums nevajadzētu pat nejauši dot man iluzoras cerības. – Lails skaidri nočukstēja, noņemot rokas no viņas pleciem.

Īrisa nolaida acis, saprotot, ka rīkojas stulbi un augstprātīgi. Vīrietis atzina savas jūtas, taču visu šo laiku domāja, ka viņa viņu redz tikai kā instrumentu kādu mērķu sasniegšanai. Smagi smejojies, viņa domāja, ka, ja viņas mērķis būtu nopietnāks un nozīmīgāks, to būtu daudz vieglāk pieņemt. Viņai bija kauns.

– Atvainojiet. Es sāku spēlēt pārāk daudz un iegrimu daudzās uzvarās. Viss ritēja pārāk gludi, un tas mani padarīja aklu. – viņa truli atzinās, vainas apziņas dēļ iekodusi vaigā. "Man jau teica, ka nevarēs jums uzdot jautājumu par manu jautājumu." Tomēr es joprojām biju pārliecināts, ka tagad viss noritēs labi, ja es tevi vienkārši pagrūdīšu.

Kārlails klusēja, šis klusums Īrisai bija pārāk smacējošs, taču viņa nespēja sniegt atbildi uz viņa jūtām pret viņu. Viņa gribēja pasargāt viņu no nepatiesām cerībām, taču viņa nevarēja neko pateikt, tāpēc nolēma viņam pastāstīt par kaut ko citu. Viņas bērnības stāstam vajadzēja kalpot par atspēriena punktu galvenajām ziņām, kuras viņa baidījās izteikt. Laila vienkārši nezināja, kā reaģēt, un grasījās kaut ko teikt, bet Īrisa sāka savu stāstu.

Meitene sēdēja uz grīdas, tverot karstos pilienus un pat nemēģināja tās slēpt. Pazīstamā, sajutusi saimnieces stāvokli,

iznāca aiz grāmatu plaukta, apgūlās viņai blakus. Lapsa deva viņai laiku, lai atbrīvotu savas jūtas, un pacietīgi gaidīja, kamēr viņas pirksti iegūlās viņa strauji slapjšajā kažokā. Brīžiem šķita, ka viņš ir kažokādas kamols – ja tu viņu vairāk saslapināsi, viņš izkusīs.

– Tas neizdodas... Nekas neizdodas... Es vispār neko nejūtu no raganām sevī. Visi saka, ka tam nav nozīmes, bet...” viņa čukstēja.

“Kā viņi var būt ar tādiem vecākiem...” Lapsa izplāpājās, taču iepleta acis, saprotot, ka ir teicis pārāk daudz, un iegūlās dziļāk, cerot uz savas saimnieces slikto dzirdi.

– Vai tu kaut ko zini? Pasaki man lūdzu! – viņa izmisīgi lūdās, nepamanot, ka viņas asaras pēkšņi bija nožuvušas.

Viņa nebija gatava noskaidrot visu patiesību, tomēr Lapsa to nevarēja pateikt. Jebkurā gadījumā agrāk vai vēlāk pienāks laiks atklātībai, taču viņš zināja, ka tagad ir par agru šādai lietai.

– Kāda runīga slotā! Kurš tev izvilka mēli? Pasaki to bērnam! – no malas atskanēja balss.

Sieviete pēkšņi piegāja klāt un bija nepārprotami dusmīga. Viņa apsēdās viņiem blakus un izdzina Lapsu no viņa vietas, cieši apskaujot savu mazmeitu.

“Es atceros tevi, kad tu vēl biji mazs zariņš un gaudoji tik skaļi, ka atbalsis atbalsojās pa gaiteniem uz visiem stāviem. Tātad, vai jūs domājat, ka ir atšķirība starp jums un jūsu brāli? Vai kāds tev to pat ir parādījis? – Kemina jūta, ka meitene negatīvi pakrata galvu. – Tāpēc nepiepildiet savas domas ar visādām mulķībām.

Šīs raganas ir ļoti noderīgas! Šeit es esmu, es nebūtu gatavs jums dot kaut kādu burvi. Es tobrīd nedaudz miru, bet, kad Desmonds atveda un ar asarām lūdza Riadnu atstāt tevi, viņiem nebija šaubu, ka tiks galā. Ikviens tevi ir mīlējis kopš brīža, kad parādījies, un tu šeit esi padarījis par muļķi! – sievietē sašutusi glāstīja meitenes galvu.

Pūķis, iespējams, gribēja viņai palīdzēt, taču viņš jau sen bija zvērējis pat neatcerēties notikušo.

– Nē. Tas pat nav galvenais...” Iriša pēkšņi atzinās.

Ja viss būtu bijis saistīts tikai ar viņas vēlmi iedziļināties dzimšanas noslēpumā, viņa tik tālu netiktu. Jā, šī bija ļoti skumja ziņa, taču Īrisai šķita, ka nevajag traucēt to dienu notikumus, cenšoties piekerties miglainajai pagātnei. Ja nebūtu notikusi virkne identisku situāciju, viņa nekad nebūtu nonākusi pie pūķiem.

Kucēns, kurš nosmaka viņas acu priekšā, kaut kāds grauzējs, kuru bērns atrada asiņainu un jau mirušu, un vēl pāris šādi gadījumi beidzās tāpat. Šis spēks nebija nāves maģija. Tas bija tā, it kā viņi ieelpotu tajās dzīvību, nevis celtu mirušos. Neviens nekad nav uzzinājis par notikušo. Vai bija kāds, kam bija tāda pati maģija kā viņai? Galu galā izrādījās, ka spēks, ko Iriša izmantoja katru dienu, bija tikai viens no viņas spēju aspektiem.

Viņa vairs neļāva nekontrolēti izmantot spēkus, lai gan dažreiz viņa eksperimentēja sava prieka pēc. Iriša saprata, ka mazie dzīvnieki ir viņas robeža, un viņa nespēj atdzīvināt neko lielāku par kaķi, taču tas joprojām palika pārsteidzošs notikums, kuram

viņa nevarēja atrast izskaidrojumu.

Katru reizi Īrisa atgrūda domu, ka viņai ir bail. Šīs bailes viņu aizveda pārāk tālu un piespieda iet vēl tālāk, bet tagad, kad viņa bija atradusi kādu, kuram šķita, ka viņa par viņu visu zina un tajā pašā laikā nebaidās no viņas, meitene sāka elpot vieglāk. Šķita, ka važas, kas viņu saistīja, pilnībā sabruka, it kā tās nekad nebūtu bijušas. Nez kāpēc viņš viņai radīja drošības sajūtu.

"Jūs nekur neatradīsiet nevienu, kas varētu jums visu godīgi pateikt." Pat ārkārtēja nepieciešamība neļaus kādam izstāstīt to dienu notikumus. Iris, tu nedrīksti dzenēt vēju ātrāk, nekā tas pūš..." viņš teica un, šķiet, atkātoja Lapsas vārdus. Īrisai bija nojauta, ka šie abi pazīst viens otru un ir visā iesaistīti, lai gan tam bija grūti noticēt, jo Kārlailam toreiz bija seši gadi.

– Starp citu, cik ilgi man jāgaida? – meitene nepiespiesti jautāja, pacelot skatienu. – LABI. ES sapratu. Neskaties uz mani tik izsmeltu. Es to vairs nerunāšu. Godīgi sakot, man pašam jau viņa ir apnikusi. – viņa atzinās. "Tā kā saldējums ir neatgriezeniski pazudis," Īrisa tēloti skumji nopūtās, cenšoties nepaskatīties šķībi uz izkusušo peļķi. – Iesaku netērēt laiku un izbaudīt festivālu. Starp citu, es šeit esmu pirmo reizi.

25. nodaļa

Dvīņi ir mīlas putni

Mirelei nebija jāpiepūlas, lai no kalponēm uzzinātu patiesību par princi. Viņi paši čukstēja, ka Viņa Augstība pavadīja nakti, grābjot dokumentus un agri no rīta viņš tika no jauna apglabāts jaunā darbā. Meritokrātija nesa labus rezultātus, bet tomēr prasīja kontroli, kas prasīja daudz laika. Strādniekiem bija žēl, ka viņi bija zaudējuši iespēju redzēt viņa seju, kas viņu dienu bija izgaismojusi ar īpašu svētību. Nebija grūti uzminēt, ka labākajā gadījumā dēmonus sasniedza tikai gaiss, ko Ariss elpo. Mirela atcerējās sarunu, kuru droši vien vajadzēja noklausīties savā laikā, taču daļa no tās varēja noderēt, tāpēc neapmierinātībai nebija pamata.

Ragana sasniedza kāpnes, izdzirdot ķēniņa balsi, un gandrīz uzreiz izslēdzās, nolemdama iet citu ceļu, tāpēc viņa nepazina viņu sarunas turpinājumu.

“Imperatoriskie pūķi ir nosūtījuši pieteikumu uzņemšanai mūsu akadēmijā. "Desmonds negribēja tērēt laiku. Viņš steidzās ar darbu, tāpēc dēlam, esot ceļā, pastāstīja jaunākās ziņas. "Mēs nevaram viņiem atteikt, tāpēc iepazīstiniet viņus ar savu māsu." Viņi ir ļoti cēli, lai problēmu gadījumā atstātu meitenes nepatīkšanās. Neatkarīgi no viņu izskata, mums tas ir jāizmanto maksimāli. Mēs bijām pirmie, kas atbalstīja viņu dievus, mēs kļuvām par pirmajiem sabiedrotajiem, mēs nevaram visu sabojāt.

Paziņojiet Klemoriem, lai viņi pēc iespējas dabiskāk uzraudzītu Irisu, taču neatklājiet viņiem viņas identitāti. Ļaujiet viņiem uzskatīt to par izmēģinājuma uzdevumu. Tiklīdz visu pabeigsi, nekavējoties atgriezies – pilī ir daudz darba.

Tiklīdz Lails pamanīja Irisu, viņš uzreiz izdomāja kādu vietu, kuru noteikti plānoja viņai parādīt. Princese centās paņemt līdzī Mirelu, lai viss neizskatītos pēc randiņa, un katru reizi atgādināja pūķim, ka viņš ir brīnišķīgs draugs un sarunu biedrs. Viņa jūtas bija diezgan sarežģīta nasta un vairs nebija noslēpums, taču tikai Kārlaila personība viņai palika noslēpums.

“Šorīt man gadījās pāriet garām interesantai vietai un atklāju ārkārtīgi smieklīgu lietu. Es atradu milzīgu sienu, kas piepildīta ar visām imperatora ģimenes tiešās atzaras paaudzēm. – teica ragana. “Šķita dīvaini, ka viņu vidū nebija neviena Kārlaila...”

“Sākumā es nolēmu, ka viņš ir kronprincis, tāpēc visi no viņa baidījās. Taču, jautāta par šo cilvēku, istabene uz mani paskatījās kā uz idiotu un teica, ka tikšanās ceremonija vēl nav notikusi. Es nezinu, kas viņš ir, bet viņš nenokrita no debesīm, tāpēc kādam ir jāizlej pupiņas. – Irisa izteica savas domas.

“Varbūt viņš uzzināja imperatora noslēpumu un šantažē viņu?” – Mirela saspringa.

Princese nedomāja, ka visā ir iesaistīts kaut kas nelikumīgs – pūķi neļāvās grūstīties turpat zem deguna. Turklāt bija gadījumi, kad imperators izsmēja Kārlailu un atšķirībā no citiem uzvedās ar viņu diezgan brīvi. Drīzāk varētu pieņemt, ka viņš ir viņa dēls, bet imperatoram nevarēja būt nelieši.

– Vai jūs uzzinājāt pūka imperatora noslēpumu? Mīlestība ir aptumšojusi tavu prātu? Vai arī viņus apbūra naktis svešos kambaros? – princese iesmējās.

– Jums nav pierādījumu. – Mira mierīgi noteica, nopētot savu roku un izvairoties no sīkumaina skatienu.

"Man ir Kess, kurš ielidoja Lapsas rokās, lai gulētu." – pār meitenes seju izplatījās pašapmierināts smaids, un pār viņas lūpām izskrēja indīgi smieklī.

Tomēr viņa ilgi neizklaidējās.

"Bez vecākā prinča un viņa sievas pie galda pietrūka vēl viena cilvēka. – Mirela teica.

Viņas atmiņa saglabāja pie galda sēdošo skaitu, tāpēc, saskaitījusi pie sienas dzīvojošo skaitu, viņa pamanīja šo atšķirību, par ko pastāstīja draudzenei.

– Un kurš pazudis? – Iriša jautāja.

– Vai tu mani izjoko?! Es pat neatceros viņu sejas. Tā bija uzmanības novēršana no garlaicības. – Mira bija sašutusi.

"Es ceru, ka jūs ilgi atcerēsities lēdijas Nadainas seju." – Saņēmusi tukšu skatienu, princese jēgpilni pasmaidīja: – Topošā radniece tomēr.

Kāda kleita uzlidoja viņai kopā ar raganas nikno skatienu, it kā brīdinātu, ka viņa stāv uz adatas gala. Saruna beidzās ar vienošanos doties uz balli kopā.

Visa pils bija satraukta ar tuvojošos notikumu, kas noslēgs musonu sezonu, ļaujot pāriem oficiāli pabeigt savu saikni templī. Gatavošanās tai ritēja pilnā sparā.

Ierodoties templī, draugi satika raganas, kuras dabiskās ziņkārības dēļ piekrita palīdzēt dievietes Sevasdas priesterienēm. Pārējie nolēma uzticēties Kemiņas kundzei, kura formāli kļuva par valsts aizstāvi – viņa noskaidroja noziegumu faktus un sodīja vainīgos. Viņi labi sapratās ar lēdiju Hayalu un atrada veidu, kā pastāvīgi sazināties.

Likās, ka meitenes tur pavadīja visu savu laiku, dažreiz uzvelkot savus tērpus tieši viņām. Yiseul nepameta savu biroju, iegrimis savā darbā. Reiz Īrisai bija iespēja viņu redzēt darbā. Meitene spoži kvēloja, it kā gaisma nāktu tieši no viņas ādas, acis bija aizvērtas, viņa tikai veikli kustināja pirkstus, it kā spēlējoties uz neredzamām stīgām.

Vakars par godu pāru apņēmībai vienmēr bija grezns. Lielisks ēdiens, daudz dzērienu, brīnišķīga mūzika slavenā orķestra izpildījumā. Gaisu piepildīja mīlotāju maigie skatieni, kas šai dienai piešķīra šarmu. Viņu noskaņojums tika nodots citiem un izraisīja atmiņas par tālu pagātņi.

Irisa un Mirelle spīdēja garās kleitās. Viņiem bija līdzīgs stils ar garām piedurknēm, kas vairāk izskatījās pēc apmetņa un novilkta uz muguras. Mirelles kleitas ārējais apmetnis bija smaragds, klāts ar akmeņu izmētāšanu, bet no iekšpuses rēgojās bordo krāsa, kas izcēla viņas rudos matus. Nelieli ziedi uziedēja uz zeltainiem zariem, kas bija izšūti kleitas apakšmalā, un atvērās tikai ar pēkšņām kustībām. No kakla līdz krūtīm bija plāna smaragda auduma sloksne, uz kuras bija izšūti smaragdi, kas savienoja kleitu un apmetni.

Ap princeses vidukli bija apvijušies sniegoti kāti ar purpursarkanām lapām un pumpuriem, un no kakla it kā balta stiepās bieza lavandas migla, kas ziedēja tikai tuvāk grīdai. Īrisai dāvātā kaklarota kā čūska apvijās ap viņas kaklu un piedeva viņas skatienam pieskārienu. Tiklīdz pavilki tā galu, no dekorācijas iznira mazs duncis, ko varēja izmantot paš aizsardzībai.

Agri no rīta, kad kalpones vēl nebija sasniegušas Īrisas kambarus, lai sagatavotu viņu ballei, pie viņas durvīm atskanēja negaidīts klauvējums.

Meitene nedzirdēja viesu ierašanos, bet Lapsas jūtīgā dzirde nepievīla, un viņa, gandrīz neatverot acis, miegaini vaicāja, kurš atnācis pie viņas. Izdzirdot pazīstamu balsi, Īrisa uzreiz nesaprata, kas tas ir, un kādas desmit sekundes viņa vienkārši stāvēja, it kā atkal aizmigtu. Kad situācija viņai mazliet uzausa, viņas roka dabiski sniedzās, lai nogludinātu izspūrušos matus, otra izmisīgi rakņājās skapī, meklējama, ar ko piesegties. Viņas sirds daudzījās, ielaižot Kārlailu iekšā. Ātri aizvēris aiz sevis durvis, viņš pēkšņi piecēlās un paskatījās uz viņu ar visām acīm.

"Es nebiju gaidījusi kādu tik agri..." Īrisa neveikli taisnojās.

– Nē nē. Es par to nedomāju. Tā esmu pati vainīga. – pūķis aizsmakušā balsī nočukstēja. Viņš gribēja pieskarties viņas matiem un jau pastiepa roku, bet ar laiku atcerējās, kāpēc bija atnācis. "Es gribēju tevi redzēt un kaut ko uzdāvināt, kā arī pajautāt, vai nevēlaties iet kopā uz balli?"

"Es jau apsolīju Mirellei." – viņa pasmaidīja.

– Tieši tā, Darens nevarēs iet viņai līdzi. Briesmīgi noteikumi,

tos jau sen vajadzēja pārskatīt. – viņš čukstēja. – Turies. Man likās, ka tev tas patiktu vairāk nekā kaut kas parasts.

Viņa pacēla kastīti un, to atverot, bija pārsteigta. Nenovēršot acis no Irisas, Lails paņēma kaklarotu. Vīrietis noliecās un aizlika rokas viņai aiz muguras, acumirkļi viņu lūpas bija ļoti tuvu, un pūķa elpošana kļuva smagāka.

– Tas ir skaisti. – meitene izdvesa, nezinādama, kur likt acis. Viņš bija pārāk tuvu.

Viņa pirksti viegli pieskārās viņas kaklam, liekot viņai sastingt. No sapņa nepalika nekādas pēdas. Roka, kas pieskārās viņas ādai, bija karsta. Tiklīdz viņš pabeidza, Īriss nekavējoties paspēra pāris soļus atpakaļ, palielinot attālumu starp viņiem.

"Mums beidzot ir jānoskaidro viss starp mums. Tas nevar turpināties mūžīgi." – meitene nodomāja, aizverdama durvis aiz Laila.

Viņa mīlestības vārdi nespēja aizskart viņas sirdi, tāpēc tie bija kā smaga nasta un palika bez atbildes. Ar tādu apjukumu dvēselē Īrisai nācās aizmirst visus pārdzīvojumus un vēlreiz nospēlēt viņai uzticēto lomu, neizrādot savas patiesās jūtas.

"Pat neskatieties viņas virzienā, viņa jau interesējas par kādu, kurš varētu jums kļūt par nāves pļāvēju." – Ārmels pasmīnēja, sarunājoties ar kādu paziņu. Kopš brīža, kad ceremonijmeistars iepazīstināja viņu ar Mirelu, viņš nenolaida skatienu no Irisas.

– Ar ko? Vai kāds bija mani apsteidzis un atzinis viņu par savu dzīvesbiedru? – vīrietis bija pārsteigts.

"Tu uzzināsi..." Ārmels noslēpumaini pasmaidīja, gaidīdams,

kad parādīsies Kārlails, un nervozi ar pirkstiem spaidot viņas kleitu.

Tajā laikā, pēc Iriša domām, pūķim jau bija jāierodas, jo ķeizars un viņa sieva bija pēdējie, kas ienāca, taču viņš pēkšņi parādījās tieši viņai aiz muguras, pārķāpjot visus noteikumus, saskaņā ar kuriem viņam vajadzēja būt.

"Tu izskaties lieliski," Lails pacēla Īriša roku, viņa elpa skāra viņas plaukstu, bet viņa lūpas apstājās pāris milimetrus no ādas. – bet man vairāk patika tavs rīta skatiens...

Darens jau stāvēja blakus Mirelei, aplicis viņas vidukli, viņi klusi čukstēja viens otram.

"Tātad tādi cilvēki kā jūs mani vairs nemedīs?" – ragana pēkšņi skaļi jautāja.

"Vai jūs izturaties pret mums kā pret dzīvniekiem?" – Rens bija sašutis.

– Ja tu esi greizsirdīga, tad es ņemšu vērā tikai tevi. – Mira mānīgi nočukstēja un mīli smaidīdama pārbrauca ar roku pār vaigu.

Maģijas pastiprināta mūzika skanēja no visur. Pils tika izrotāta vērienīgi, viesi ieradās savās labākajās drēbēs. Kleitas bija dekorētas ar dārgakmeņiem un dzirkstīja gaismā, piesaistot daudzus skatienus.

Imperators un ķeizariene atklāja balli ar pirmo deju, drīz viņu vietā stājās citi pāri, Mira šķībi paskatījās uz Darenu, domādama, vai viņš būs neatlaidīgs, vai viņa spēs iepriekš izelpot, tomēr viņš negrasījās viņu laist ārā. viņa rokas šodien, ja viņam būtu veids,

viņš es labprātāk būtu ar viņu vienatnē.

Visur bija izmētātas atsevišķas cilvēku grupas, kas bija aizņemtas ar sarunām, dažādiem dzērieniem un visādiem gardumiem.

"Kad es gāju jums garām, es nevarēju neapstāties – man burtiski aizrāvās elpa. – svešinieks brīnījās. Vīrietis vienā mirklī pavedinoši noskūpstīja Irisas roku.

"Vai kāds, kas tikko gāja garām, daudz nerunā?" – Lails drūmi sacīja, pārtraucot viņu.

Viņa rokā bija sniegbalts kabatlakats. Viņš pasauca kalpu, kurš kā no zila gaisa izvilka ūdens karafes kafiju un, saslapinājis drānu, pūķis demonstratīvi noslaucīja roku, kuru tuvojošais uzdrošinājās apgānīt. Šajā ķermenī Laila pat to nevarēja atļauties.

Mirelle noklepojās, slēpdama smieklus, bet viņai tik un tā bija jārok sevi Darena krūtīs. Tas nepalīdzēja, viņas pleci turpināja trīcēt un ik pa brīdim izplūda kāda skaņa, tāpēc Rens bija spiests viņu aizvest.

– Atvainojiet... Vai jūs nedomājat, ka ejat pārāk tālu? – vīrietis sašutis noelsās.

– Vēl mazliet, un es iešu par tālu. – Lails tikko dzirdami nočukstēja. Iriša cerēja, ka neviens nevarēs nolasīt viņa lūpas, jo daudzus piesaistīja troksnis.

– Trakais boor! – viņš bija sašutis un ātri aizbēga.

"Jūs uztaisāt izrādi visi, vai jums nav kauns?" – princese pasmīnēja.

– Viņš mums traucēja. – Lails nevainīgi paskaidroja.

"Pirms jūs iekrītat savā simpātijā, man kaut kas jāpasaka."

Princese Armelle viņus sveicināja un, pavērusi plaukstu, pārlaida tai ar nazi, īpaši nerūpējoties par kleitas tīrību. Nepazīstami vārdi plūda no viņas lūpām, it kā iesūcas brūcē un savilkās to, drīz no tās vairs nebija palicis nekādas pēdas. Meitene zemu paklanījās Kārlaila priekšā un sastinga, gaidot viņa lēmumu. Sanākušie viesi nesaprata, kas notiek, bet izbrīnītie čuksti pūķu vidū nerimās.

"Ja jūs sakārtosit savu dzīvi, es to pieņemšu." Jums nevajadzētu slēpt kaut ko tik nozīmīgu – jūs nevarat aizbēgt no pāra.

Armels šos vārdus nesagaidīja, jo iespēja, ka viņš to zināja, bija ārkārtīgi maza, taču princese, izlēmīgi pieceļoties, pateicās un pārlicināja par turpmākās rīcības pareizību, tad ātri devās uz zāles otru galu, kur Menso. brāļiem izdevās ilgu laiku slēpties.

Saprātuši, ka ap Irisu un Mirelu būs pārāk liels troksnis, viņi nāca līdzi, bet, atvainojušies, uzreiz pazuda klātesošo vidū. Tomēr puīši grasījās viņus izgrābt pēc balles, lai atvadītos – pūķu impērijā viņiem vairs nebija ko darīt. Viņu meklējumi bija nesekmīgi, jo pat pūķi nezināja, kā tikt galā ar šādām grūtībām. Lai nokļūtu šeit, bija daudz pūķu, taču, kā izrādījās, tas viss bija veltīgi.

Mantinieks, kuram bija jāvada Menso klans, dzima no paaudzes paaudzē ar milzīgu spēku. Ar kolosālām spējām bērni cīnījās par šo vietu, cenšoties apliecināt savu ekskluzivitāti. Dažreiz tas nonāca pat līdz viena vai pat visu bērnu nāvei

uzreiz. Sieviete ar diviem dviņiem tika nekavējoties padzīta, un visas pieminēšanas par viņu tika rūpīgi izdzēstas. Viņai tas bija brīnums, jo šādā situācijā bezsakņu aktrisi varēja mierīgi nogalināt un atbrīvoties no saviem bērniem.

“Ja nav cita, bērna spēks kļūst nekontrolējams un, iespējams, nespēs saglabāt savu spēku. Tos nevar atdalīt. Viņiem ir dažādas spējas, bet viņi ir pilnīgi veseli.” – ārsts it kā atvainodamies piebilda, apskatot jaundzimušos. Nākamajā dienā Menso muižā viņus vairs neredzēja. Nē, viņu eksistence tika pilnībā aizmirsta nāves sāpēs.

– Princese Eirana. “Armels pirmais pamanīja Elzu un paklanījās, sveicinādams viņu.

– Mums jārunā. No tā ir atkarīgi mūsu likteņi. – meitene izdvesa. Viņai bija jāpieliek lielas pūles, lai zvēresta došanas laikā nepazaudētu prātu, bet tagad viņa bija vēl nervozāka, visa apņēmība pazuda vienā mirklī.

Pie pirmā pieskāriena viņa vienā no tiem sajuta pāri, kas viņai jau bija diezgan šokējošs atklājums, taču, tiklīdz viņa pieskārs otrajam, uz to reaģēja arī gredzens. Pūķu princesei nebija jāpiepūlas, lai noskaidrotu, kas tieši viņus atvedis impērijā. To nakti viņa pavadīja bibliotēkā, mēģinot atrast līdzīgus gadījumus vai metodes, kā atrisināt savu pašreizējo situāciju, taču neko nevarēja atrast.

Šķiet, ka pārmaiņas impērijai tuvojās no visām pusēm, un tikai laiks varēja pateikt, vai tās bija labas vai nē.

– Kas tas bija? – Īrisa jautāja, sajutusi kaut kādu atturību.

26. nodaļa

Nejauciet asinis

Īrisa nevarēja saprast, kāpēc pēc sarunas ar Lailu Armelle uzreiz metās pie saviem bijušajiem klasesbiedriem, tāpat viņa nesaprata visu ceremonijas “pasniegšanas dieviem” vārdu nozīmi un izteica tikai dažus, bet tie šķita pārāk dīvaini un nedaudz atgādināja karaļa zvērestu dievu un tautas priekšā, kas viņas valstī tika dots neilgi pirms iekāpšanas tronī.

"Kārlails... Lails..." Īrisa viltīgi ieskatījās pūķim acīs. – Kas tu esi? Nevar taču būt, ka jūs izlemjat šādus jautājumus, vai ne? Tas nozīmē, ka šeit kaut kas nav kārtībā. Pasaki man? – meitene jautāja.

Pūķis mēģināja izdomāt, ko teikt, un kaut kā izvairīties no viņas jautājuma, neiedziļinoties detaļās, kuras viņš nevarēja izpaust.

– Es... es nododu dievu gribu? – viņš nedroši jautāja, it kā jautātu pats sev, taču Īrisa tam nepiešķīra nekādu nozīmi.

– Tātad ar jūsu palīdzību princese Armelle sazinājās ar viņiem? – meitene ar šaubām sejā noskaidroja.

– Jā, mēs varam pieņemt, ka kaut kas tāds tiešām notika.

– Oho! Izrādās, ka es nestāvu kopā ar pēdējo cilvēku šajā valstī un pat to nezinu. Man likās, ka tu esi parasts aristokrāts. – viņa pieķēra sevi.

–Tu esi vīlies? Vai vēlaties pārtraukt ar mani sazināties? –

Lails pasmīnēja, sastingdams nervozās gaidās.

"Ja parādās kāds, kas jums ir paredzēts, viņš pazudīs, pirms jūs kaut ko uzzināsit." – viņa galvā pavīdēja doma.

– Protams, nē. – Irisa pasmaidīja. "Kā ir ar jūsu vārdiem princesei Armellei?"

– Ir dīvaini, ja sabiedrība, draugi un pat ģimene nepamana acīmredzamas lietas un izliekas, ka nekas nenotiek. – viņš sāka skaidrot un, it kā mēģinot ieņemt viņa rokas, paķēra no paplātes glāzi. "Galu galā, neapzinātas neziņas un nediskutēšanas dēļ viņi uzskatīja, ka viss ir kārtībā, kamēr neviens to neatceras. Pirmais cieta Serams, tagad Armels. Princis neuzdrošinās nevienam atvērt acis, it kā kāds uzdrošinās viņiem kaut ko pateikt, jo es neiebilstu. Ja viņi vēlas, viņiem var būt pat bērni, bet šim puisim joprojām ir bail iznākt no tumsas. – Lails izskatījās īgns. – Tas ir kaitinoši! Lai kā viņš aizlidotu laimi meklētu, aizmirstot, ka ģimene viņam to visvairāk novēl. Armelle ir pārāk ambicioza, lai atteiktos no saviem nodomiem, tāpēc viņai pietiks ar maniem vārdiem. Es domāju, ka viņa joprojām cer uz parastu pāri, bet viņai nav izvēles. Šie puisi ir vairāk saistīti, nekā kāds nojauš.

Viņa vārdi Īrisai tikai lika saprast, ka katram ir savas problēmas, taču viņa nolēma Lailu nespīst. Tagad princesei tas nebija svarīgi. Viņai arī neatlika nekas cits kā gaidīt un mēģināt noķert šo pūķi. Kārlails bija gatavs viņu interesēt tik ilgi, cik viņš varēja, lai viņa nezaudētu iemeslu atrasties tuvumā vai līdz brīdim, kad viņa pēc savas gribas vēlējās palikt kopā ar viņu.

"Es kādu laiku nebūšu impērijā, tāpēc gaidiet manu

atgriešanos, labi?" Apmaiņā es apsolu tevi aizvest uz Roila mežu un parādīt vietu, kur tevi atrada tavs tēvs. – vīrietis pēkšņi ierosināja.

Īrisas acis iemirdzējās neparedzēti, un viņa pamāja ar galvu, nepacietīgi gaidot viņa atgriešanos, lai gan viņš joprojām bija tuvumā. Kārlailam bija jāskrien uz tikšanās vietu, viņš nevēlējās doties prom un plānoja atgriezties pēc iespējas ātrāk. Tiklīdz viņš aizgāja, Īrisa grasījās pabeigt šo bumbu sev, bet Ilari ar atvieglojumu acīs tuvojās viņai.

– Kā tev iet? Saticies ar kādu? – Pamanījusi viņu, princese jautāja.

– Tēvoci ne pārāk interesēja citu priekšlikumi, un viņš bija ļoti vīlies. Droši vien man būs jāatgriežas savā vietā vienai. Ejam ārā, man tev ir dāvana. – Viņa jautāja un satvēra Irisu aiz elkoņa, pamanot viņas vilcināšanos.

"Esi pacietīgs. Jums nav ilgi jāpaliek ar viņu. Es tikai parunāšu trīs minūtes un tad pateikšu, ka esmu aizņemts un man jāiet. – princese bija iekšēji sašutusi.

"Es gribēju to uzdāvināt par godu mūsu paziņai." Es ceru, ka mēs kļūsim par tuviem draugiem. – viņa pasmaidīja un neatlaidīgi pastiepa atvērto kastīti, nostādot Irisu neērtā stāvoklī. – Izmēģiniet to, varbūt tas nederēs.

Princese nekad nebija redzējusi akmeņus, ar kuriem rotāts gredzens, tāpēc viņa nezināja, ka tas ir īpašs minerāls, ko pūķi savulaik bija iznīcinājuši. Viņi uzņēmās atbildību par šo lietu, lai neviens neuzdrošinātos paturēt tik bīstamas lietas. Akmens

valdzināja ar saviem purpursarkanajiem zibšņiem un piesaistīja skatienu.

Sākotnēji tās atradnes atrada elfi un pārdeva visā pasaulē, līdz kāds atklāja kādu interesantu šo minerālu īpašību. Tajos varēja ievietot portālu, ko visi sāka lietot. Valstu apvienošanās rezultātā tika ātri atjaunota kārtība, pilnībā iztīrītas akmeņu atradnes, konfiscēta un iznīcināta gatavā produkcija kopā ar atrastajiem akmeņiem. Pēc tam par tiem vairs neviens nedzirdēja, bet kādam tomēr izdevies savu atradumu noslēpt.

– Paldies. – Iriša piespieda pasmaidīt.

Pūķis majestātiski pacēlās virs galvaspilsētas. Viņa varenie spārni grieza gaisu. Saulē dzirkstīja mazi zvīņas, metot zeltaini mirdzošus atspulgus. Viņš lidoja lēni un graciozi, ļaujot ikvienam izbaudīt viņa skaistumu un spēku.

Iedzīvotāju vidū, kas stāvēja uz ielām un jumtiem, gaisā virmoja apbrīna. Bērni priecīgi smējās, viņu acīs bija tik daudz sajūsmas un izbrīna par šo burvīgo skatu. Daži pamāja un kļiedza sveicinādamies, citi izjuta dziļu cieņu un bijību pret Lielo pūķi un imperatoru. Tā bija vienotības diena visai valstij un atgādinājums citiem.

Tiklīdz Iriša paņēma gredzenu rokās, tas sāka izstarot vieglu gaismu. Viņa juta portāla veidošanos, kad elfs, nedaudz pazudis, iebrūda nazi viņas vēderā. Viņš nevarēja viņu nogalināt, taču asmens bija izgatavots no īpaša metāla, kas neļāva meitenei izmantot maģiju un vājināt viņas veiklību.

Iriša pamodās uz aukstās grīdas, viņai nežēlīgi sāpēja galva,

un šķita, ka viņas apziņa bija miglā tīta. Rokas un kājas bija cieši sasietas, lai gan tas nelikās vajadzīgs. Viņa pat nevarēja atvērt acis, vienīgais, ko viņas ķermenis varēja darīt šajā stāvoklī, bija elpot.

“Jums ir jāsasniedz kāds no viņiem. Lai gan otrā izņemšana no ķermeņa būs problemātiska. “Īrisai bija grūti sakarīgi domāt, bet Lailas dāvana ap kaklu, šķiet, sasildīja un deva cerību, tiklīdz stāzes burvestība tika nedaudz atcelta.

Fegots pabeidza apvilkt apli ap nekustīgo ķermeni, otrais gūsteknis bija sasiets un, vērojot viņu, ieraudzīja viņa acīs triumfa dzirksteles. Viņu organizētā sazvērestība beidzot nesa augļus un pienāca gals, ko visi tik ilgi bija gaidījuši. Neatkarīgi no rituāla beigām, kam vajadzēja drīz beigties, viņš ar to tiks galā. Ja viss būs labi, tad viņam nebūs jāuztraucas par sekām, bet, ja nekas neizdosies, tad viņš uzrādīs nepatiesus pierādījumus un novels vainu uz jaunāko elfu princi. Fēgotam nebija jānāk klajā ar nepatiesām apsūdzībām, viņam vienkārši vajadzēja virzīt sabiedrisko domu pareizajā virzienā, un viņi paši būtu izdomājuši pārējo.

Visi tuvākie elfi zināja ziņas, ka princis Eijass tika nosūtīts kā ķīlnieks uz cilvēku akadēmiju. Viņa uzdevums bija pietuvoties princesei Irisai Koltai un īstajā brīdī ievilināt viņu lamatās. Bet viņa vēstules bija sausas, un tajās nebija nekā par plāna virzību, kas, bez šaubām, ļoti apbēdināja viņu vadītāju, kurš ātri atrada savās aprindās nodevēju.

Eijass nepildīja pavēles un nekādā veidā necentās sevi

piespiest princeses tuvākajā lokā. Viņš nekad viņu pat nebija redzējis, tāpēc puisis bija stingri pārliecināts, ka elfiem tas neizdosies. Taču drīz viņu sasniedza ziņas, ka princesi atraduši pūķi. Viņš saprata, ka viņam jādara viss, lai nokļūtu pie viņiem un glābtu savas valsts nākotni. Viņš nožēloja grēkus Fēgotam un lūdza dot viņam vēl vienu iespēju sevi pierādīt, taču viņš tika atklāts, pirms viņš varēja novērst problēmu vai brīdināt princesi. Vīrietis savu plānu saprata uzreiz, tāpēc neatstāja iespēju, tāpēc jau vairākas dienas sēdēja alā. Eijass princeses slepkavību uzskatīja par pēdējo elfu soli pirms pilnīgas iznīcināšanas. Princis baidījās no nāves dieva laikmeta atdzimšanas, lai gan sākumā viņš neticēja, ka tas patiešām varētu notikt.

Man bija vajadzīgas asinis. Daudz asiņu. Viņš ilgu laiku zīmēja burvju apla simbolus, vienlaikus gādājot, lai meitene nenomirtu priekšlaicīgi. Seno valodu viņš maz saprata, bet vecāka gadagājuma vīrs cītīgi pētīja katru punktu. Viņš nebūtu varējis to aktivizēt, ja viņi iepriekš nebūtu piespiedu kārtā savākuši daudzu elfu burvību. Tas bija nepieciešams pasākums, lai gan tas vājināja tūkstošiem burvju viņu valstī. Akmeņi ar manu gulēja stūrī, pilnīgi izsmelti, tikai Fēgotam bija iespēja īstenot savu plānu.

Upuris nav izvēlēts nejauši. Elfi mierīgi sadzīvoja ar cilvēkiem, pirms viņi nodeva savu kopējo dievu. Fēgots bija pārliecināts, ka Arnam patiks viņu nodevēju pēcteču asinis izteiktais aicinājums. Viņš pats ieņēma bendes lomu un bija pārliecināts, ka nāves dievs neaizmirsīs viņu palīdzību un

atriebšies viņu vietā, paceļot elfus pāri pārējiem.

Vīrietim bija jānozīmē aplis, kas ir daudz mazāks, nekā viņš sākotnēji bija gaidījis. Princesei vajadzēja nodzīvot līdz rituāla beigām, un viņa meita, kura jau iepriekš bija sevi labi parādījusi, atkal kļūdījās, iegremdējot nazi pārāk bīstamā vietā. Tiklīdz viņš pabeidza pēdējo rindiņu, viņš pamanīja, ka tie visi mirgo uzreiz, un maiga gaisma piepildīja alu, kas pirms sekundes bija satumsusi zibens ātrumā. Viss, kas viņam bija jādara, bija iedurt rituālo izliekto asmeni meitenes sirdī, tādējādi pabeidzot izsaukšanu.

Mirela kopā ar Darenu slēpās sienas ēnā. Viņi pavisam aizmirsā par balli, kas šobrīd norisinājās, un tika aiznesti viens otrs. Pūķis nedomāja, ka slēpsies augu nišās, taču tagad saprata, kāpēc tās nav pilnībā piepildītas ar ziediem un vairums atstātas tukšas.

– Atvainojiet. Es nevarēju pretoties tavam skaistumam. – mīlošā pūķa karstais čuksts dedzināja raganas kaklu.

"Tu pēdējo reizi biji tik nervozs, ka nevarēji atpogāt manas drēbes." Bija jauki, bet šoreiz nevajag neko plēst, visu darišu pati. – Mirelle pasmīnēja.

"Es tev kompensēšu katru tērpu, ko es sabojāju, bet neatņemiet man šo prieku." Tas man sagādā prieku. – atzinās Darens.

"Mēs esam pat tad, ja jūs šādi uzvedaties ar mani biežāk." Man šķiet, ka tu šodien esi daudz vilinošāka nekā parasti. – Mira atbildēja, it kā pārbaudot savu izturību. Darens tikai

iesmējās, skūpstīdams viņas kaklu. "Vai mums nav pienācis laiks atgriezties?" Vai arī parunāsim mazliet vairāk? – viņa kārdinoši ievilka, taču dzirdēja, ka kāds skrien viņu virzienā.

Pa gaiteni steidzās kalpi. Darenam tas šķita dīvaini, tāpēc viņš apturēja vienu no viņiem un jautāja, kas notiek. Tagad situācijai pilnī vajadzēja būt pilnīgi mierīgai. Neviens nemēģināja palaist garām imperatora lidojumu, uzskatot to par labu notikumu. K n o g e d

"Lēdija Kalia..." sieviete nespēja atvilkt elpu, pilnībā aizmirstot par visu.

– Kur ir šī milzīgā ķirzaka?! – Lapsas balss bija dzirdama ātrāk, nekā viņš parādījās. – Nav laika... Ātrāk! Kur ir Lails? Nu?! Kāds radījums Irisu ir aizvilcis! – viņš izplāpājās, tiklīdz tos ieraudzīja.

Mirellei bija grūtības saprast, ko tieši Lapsa teica, un viņa tikai sarauca pieri, cenšoties saprast, par ko tieši pazīstamais runā. Kā gan viņas sniegpārsla varēja pazust, ja Kārlails tagad bija ar viņu? Meitene nepamanīja, kā viņa satvēra Darena roku un saspieda to no visa spēka. Uz sekundi viņas acu priekšā parādījās migla, pēc kuras viņa sajuta reiboni, bet pūķis viņu ātri noveda pie samaņas, neļaujot viņai pilnībā krist bezsamaņā.

– Miers! – Rens ieskatījās viņai acīs, satverdams viņu aiz pleciem. – Atjēgieties! Vai tu mani dzirdi? Aiziet! Es aiziešu pēc Kārlaila, tu ej uz savu istabu. Mēs noteikti palīdzēsim Irisai. – vīrietis mīli plāpāja. – Skatieties viņu un neļaujiet viņai nekuriet! – viņš uzkliedza Lapsai, bēgdams citā virzienā.

– Ejam uz jūsu kamerām. – sacīja Lapsa, vairs neslēpdamies, un pastūma raganu pareizajā virzienā. – Vai tur ir jūsu mikstūras? – Gaidījis galvas mājienu, viņš ātri piebilda: "Ņem visu, kas jums ir, un es mūs pārvedīšu." Ātrāk, ragana, ātrāk! Kārlaila tagad nav, viņš nepalīdzēs. Bet šis neļaus jums vienkārši aiziet.

Mirela baidījās uzdot jautājumus un skrēja uz kamerām, ejot noraujot kurpes. Izlējusi visas līdzī esošās mikstūras pirmajā ietilpīgajā somā, ko viņa uzgāja, un paķērusi zālītes, viņa beidzot paskatījās uz pazīstamo, kurš izskatījās slikti. Viņš neizrādīja nekādu sajūsmu, bet iekšēji ļoti baidījās, ka viņa mīļotajai saimniecei tagad nav skaidrs, kur viņš atrodas. Kārlails viņam vairāk palīdzētu, bet arī ragana spētu atrisināt problēmas jebkuru traumu gadījumā, un par pārējo viņš varētu parūpēties pats.

– Kāpēc tu trīc? Savelciet sevi un nāciet tuvāk. – pazīstamais norūca.

"Saimniece negribētu tik ātri aiziet." – nodomāja Lapsa, lielāko daļu spēka veltīdams kustībai un sajūtot, kā no viņa strauji izplūst maģija. Viņš pilnībā sastāvēja no viņas, un, sajūtot nenovēršamu nāvi, maģija atgriezās pie tās īpašnieka, tādējādi mēģinot glābt Irisu.

Darens, pavisam aizmirsis par spārniem, cik vien ātri spēja, skrēja uz platformu, no kuras imperatoram bija jāsāk lidojums, taču, pamanījis vientuļu vīrieti ar blondiem matiem, viņš neizpratnē sastinga.

– Restan?! Viņi jau ir..." Rens smagi norija siekalas, zaudējot

cerību uz ātru un labvēlīgu iznākumu.

– Jā. Vai jums kaut ko vajadzēja? – vīrietis bija pārsteigts. "Viņi man teica, ka šī ir pēdējā reize un mana palīdzība vairs nebūs vajadzīga." – viņš dalījās savā priekā.

Viņam nepatika dzīvot, kontrolējot tikai nelielu daļu laika, kas viņam bija atvēlēts, taču Lielais pūķis bija viņu izglābis zīdainā vecumā un ilgu laiku dziedinājis un palīdzējis viņa ķermenim pieņemt pūķa maģijas spēku, tāpēc neviens varēja viņam atteikt viņa mazo lūgumu. Tā paša iemesla dēļ Restans nevarēja atrast dzīvesbiedru, taču tagad viņu noteikti gaidīja dzīve bez mākoņiem.

“Mums jāpaņem kāds līdzi un jāatrod viņas zvērs... Beidz... Viņš runāja... Sasodīts! Mirel, ja vien tu neietu tur viens...” pūķis zvērēja un aizlidoja savam dzīvesbiedram, kuru viņš nevarēja atrast pilī. Jā, viņi vēl nebija pilnībā pieņēmuši viens otru kā pāri, taču viņš nekad nelaidīs garām to, kurš bez svētības spēja viņu piesaistīt.

27. nodaļa

Vai es tevi izglābšu?

Dziesma: “Avarice” Power-Haus, Jonathon Deering un “Obscura” Power-Haus, Christian Reindl.

Viņi atradās blīva meža vidū. Tiklīdz Mirelle bija pieradusi pie gaismas, viņa atskatījās uz Lapsu. Meitene par viņu uztraucās, bet tajā pašā laikā, pamatojoties uz viņa labklājību, viņa uzraudzīja Irisas stāvokli. Pazīstamais centās neizrādīt savu sāpīgo stāvokli, lai ragana nezaudētu cerību uz labu iznākumu pirms laika. Skatoties uz viņu, bija sajūta, ka viņa vispār ne par ko nedomātu un vienkārši sekotu Lapsai, tikai viņas nobalušie pirksti, kas satvēra maisiņu ar grabošām pudelēm, bija pierādījums viņas patiesajiem pārdzīvojumiem. Kopš viņa dzirdēja ziņas par savu draugu, Mirelle nebija spējusi domāt taisni. Meitene nedomāja, ko vienkārša ragana varētu darīt pret tiem, kuriem izdevās nolaupīt Irisu.

Grotu, kuras priekšā viņi atradās, izgatavojis zemes locītājs, kurš nevarēja atļauties nekādus nepatīkamus pārsteigumus, tāpēc no ārpuses nebija iespējams iekļūt. Ja Lapsas nebūtu zinājušas precīzu savas saimnieces atrašanās vietu, viņi paši nekad viņu nebūtu atraduši. Būtu nepieciešams izlīdzināt šo vietu ar zemi, lai atklātu, ka akmens kamera paliek neskarta. Pārliecinājies, ka neviens iekšā nevar kaitēt Mirelam, Lapsa iztērēja savus pēdējos spēkus, novirzot tos, lai atvērtu alu, vienlaikus sajūtot vieglumu

savā ķermenī.

Mirela, kura to negaidīja no sava pazīstamā, steigšus ar rokām aizsedza galvu, vienlaikus aizsedzot somu, tādējādi pasargājot to no lidojošiem akmens gružiem. Meitene nav iztērējusi savu burvību, varbūt viņa to nespēja, vai varbūt viņa rīkojās apzināti, cenšoties netērēt spēkus pirms laika. Atskanēja rūkoņa no krītošiem akmeņiem un pacēlās putekļu kārtā, kas neļāva viņai neko redzēt, tostarp nepamanīt, kā Lapsa ieskrēja izveidojušajā plaisā. Putekļu virpulis vēl nebija pilnībā norimis, kad meitene caur asajām akmeņu lauskas metās alā, nepamanot skrāpējumus, ko tie viņai atstāja.

Imperators nezināja, kas notiek pilī, kamēr viņš lidoja pa impēriju. Darens tajā brīdī pulcēja cilvēkus, lai meklētu pazudušās meitenes, un pils dūca kā bišu strops.

Neviens neuzdrošinājās pārtraukt klusumu Kalia kambaros. Džaspers apsēdās viņai blakus, nelaižot vaļā viņas roku. Viņa savrupā seja izbiedēja visus, kas ieradās, tikai Armela uzdrošinājās traucēt brāļa mieru un apsēdās viņam blakus. Viņa gatavojās izpildīt Kalia lūgumu un neļaut Džeisam novīst no bēdām.

Pūķa sirds neapstājās no pāra zaudējuma, tā apdzisa no nepārvaramajām skumjām un priecīgajām pagātnes atmiņām, taču tomēr bija atsevišķas epizodes, kad pūķis palika dzīvs. Tieši šī iemesla dēļ Kalia ielēja savu spēku olā un lika Armellei par to parūpēties. Viņa atcerējās Džaspera bērnības solījumu un priecājās, ka nekad uz to neatbildēja.

"Es sasniegšu dievietes svētību neatkarīgi no tā, cik tas maksās, tāpēc cīnīsimies kopā?" – pusaudzis pasmaidīja, nemaz nesamulsis no daudzajām uz viņiem vērstajām acīm. Kalia tikai samulsa un paskatījās prom, acumirkļi pietvīkusi.

Džaspers bieži teica, ka darīs visu iespējamo. Sākotnēji Kalia viņa vārdus neuztvēra nopietni, taču viņš bija neizmērojami neatlaidīgs, tāpēc viņa pārlicība pārņēma viņu. Viņa ticēja, ka viens otra dēļ viņi pārvarēs visas grūtības un spēs pretoties pat dieviem. Viņu apņēmība guva virsroku, bet vai tā viņiem sagādāja prieku? Cerība uz bezmākoņu kopdzīvi, piepildīta ar mīlestību, saplīsa kā trausla glāze. Meitene uzauga, bet aizmirsa par mieru, it kā aiz viņas sekotu mūžīgs lāsts, kas skāra Džasperu.

Vienīgais, kas Kaliju satrauca, bija viņas vīra nogurušais stāvoklis. Nekas cits meiteni tik ļoti nemierināja. Vēlmes, lai kāds izdziedētu viņa brūci, nepārtrauktā straumē plūda debesīs.

Viņa līdz pašām beigām čukstēja vīram kaut ko nesakarīgu, cenšoties aizdzīt no viņa sliktās domas. Viņi abi zināja, ka pēkšņas veiksmes nebūs, taču aizvēra acis un atgrūda šīs domas, it kā nekas nebūtu noticis.

"Es tiešām biju ļoti laimīgs... Visi šie gadi bija kā brīnišķīgs sapnis." Tu biji pasaku princis, kurš man atrada rītausmu un atklāja manas dvēseles siltumu. Vai sajūtāt kaut nedaudz no mana siltuma? – Kalia jautāja, klusi atvelkot elpu un dodot sev brīdi, lai iegūtu spēku. – Kad es pametišu šo pasauli, negaidi ilgi. Atvadieties un nekavējoties dodieties prom. Lai nakts atņem jūsu sāpes, lai jūs varētu pieņemt jauno dienu ar smaidu. "Apzinoties,

ka dzīve pamet Kaliju, Džaspers gribēja steigties pēc palīdzības, taču viņa satvēra viņa roku ar nepieredzētu spēku. – Tas nepalīdzēs. "Viņas smaids pilnībā piederēja Džasperam. – Ja jūties ļoti slikti, tad spēlē, un es apsolu, ka dziedāšu līdzī, lai cik tālu es būtu. Tāpēc atskaņojiet to man vēlreiz, lai es nevarētu visu aizmirst...

Ja kāds tagad iet zem viņu kambaru logiem, viņš varētu dzirdēt vienkāršu melodiju, kas viņam liktu smaidīt kā bērnam, bet neviens nedzirdēja milzīgo izmisumu melodijā, kas nāca no bālāka cilvēka rokām. nekā taustiņi, kurus es spēlēju. Viņš aizvēra acis, nevēlēdamies izjust žēlumu, kas slēpās viņa mīļotās acīs, bet vairāk par to Džess nevēlējās, lai viņa pamana viņa asaras.

Bezrūpīgā melodija bija viegla un gaisīga, kā pavasara zvanu zvans, ko nes silts vējš. Viņš iemācījās to spēlēt uzreiz pēc viņu pirmās tikšanās. Kalia kaut ko dungoja viena pati, aizbēgusi no balles dārzā, kad svešs zēns lūdza viņu sākt no jauna. Džaspers ļoti skaidri atcerējās šo brīdi. Atgriezies istabā, viņš pavadīja veselu nedēļu, mēģinot to nospēlēt tieši tā, kā atcerējās, lai sastaptā meitene viņam veltītu savu rāmo smaidu. Kā viņš gribēja atkal redzēt šo smaidu! Šīs notis kļuva par viņu dziesmu, kas pavadīja mīlestību no sākuma un...

Viņš nekaunīgi centās viņu apreibināt ar savu spēli, lai viņa par visu aizmirst. Lai visa pasaule neko neatcerētos, un pulkstenis apstātos, lai viņu klausītos. Viņš spēlēja līdz savai nāvei, nedodot laiku atveseļoties, lai tikai vēl mirkli paliktu kopā ar mūža pēdējo

mīlestību. Tās bija viņu mīlestības pēdējās notis...

“Labi izgulies, Lea...” vīrietis čukstēja un lēnām aizvēra vārstu, taču pat šī skaņa šķita pārāk apdullinoša klusumā, kas radās. Līdz tam Džaspera elpošana bija kļuvusi vientuļa...

Irisa atkal un atkal mēģināja kustināt savu nekustīgo ķermeni. Viņa gribēja aizbēgt no šejienes, pazust. Nožēlojot savu bezcēloņu augstprātību, viņa bija dusmīga uz sevi. Nebija ne miņas no labām beigām.

“Jūsu nāve iezīmēs lielas atbilstības sākumu.” – teica Fegota.

Alas atbalss padarīja viņa balsi ļoti skaļu, bet Īrisam tam nebija laika. Viņa nedzirdēja neko citu kā tikai čukstus, bet nevarēja tajā saprast skaidrus vārdus. Kādā brīdī viņai sāka šķist, ka apkārt ložņā tumsa, un viņa saprata, ka beidzot spēj atvērt acis un sniedzās pēc dunča, taču bija jau par vēlu.

Viņas ķermenis bija vājš no iepriekšējās Ilari ievainotās brūces, tāpēc viņa nespēja izvairīties no asā asmens. Īss, bet spēcīgs sitiens tieši pa sirdi lika meitenei nodrebēt un sastindzis no neprātīgām sāpēm un nespējas elpot.

Otrs gūsteknis piespiedās pie sienas, pamanot tumsu, kas apņēma princesi. Fēgota seja bija apbrīnas un triumfa pilna. Eijass, ieplestām acīm no ārprātīgām šausmām, vēroja, kā šī pati tumsa atdalās un devās uz Fegotu. Viņš dzirdēja vēsu kļiedzienu, kas ātri pārvērtās par sēkšanu un apklusu. Šī viela tikai nedaudz pieskārās Eijasam, liekot viņam uzreiz zaudēt samaņu, tāpēc elfs vairs neredzēja ne sprādzienu, ne steidzīgās Lapsas galīgo izkļiedēšanu.

Mirela uzreiz pamanīja Irisas sniegbaltos matus, kas tik skaisti gulēja uz netīrās zemes. Viņa sasniedza to uz stīvām kājām un sabruka, skrāpējot ceļus, taču viņas uzmanība nebija vērsta uz to. Viņas skatiens bija vērsts uz brūcēm, no kurām tecēja asinis. Ar trīcošiem pirkstiem ragana taustījās un izvilka no somas vajadzīgo pudeli, nenovēršot acis no Irisas krūtīm. Viņas rokas trīcēja it kā no aukstuma, kad viņa mēģināja sataustīt pulsu un atrast kādu elpas sajūtu. Viņai būtu pieticis pat ar mazāko vēja elpu, taču mierīgums viņu pameta pirmā.

– Ari? – Miras balss nodrebēja. "Nē, nē..." viņa rūgti pasmaidīja, pārsteigta par dedzinošajām asarām, kas ritēja pār viņas vaigiem. – Pagaidi, sniegpārslīņ... Es tevi izārstēšu... Viss būs labi, tu tikai... tikai nepamet mani, labi? "Mirele izmisīgi izlēja vienu pudeli pēc otras. Asaru dēļ viņa nevarēja redzēt, vai ir nokļuvusi pareizajās vietās, bet tas nebija nepieciešams, likās, ka ragana mēģināja noslīcināt viņas ķermeni savos mikstos. – Nāc... Tu... Kā es varu tikt galā bez tevis? Es būšu traks. Es... Tā ir mana vaina... – meitene noelsās. Izmetusi pustukšo somu, viņa ielika Irisas galvu sev klēpī un vilcinādama pieskārs viņas vaigam, ielūkojoties viņas sejā. Viņa glāstīja savus matus ar trīcošiem pirkstiem. – Jā, tā ir mana vaina. Es nevarēju attaisnot nevienu cerību. Bezjēdzīgas, nevērtīgas muļķības. Es pievīlu pat tevi. ES to ienīstu! "Tas bija tā, it kā viņa iedzītu naglas savā zārkā." "Es lūdzu tevi vispirms neaiziet." Kāpēc tu mani neklausīji? Es nevaru tev palīdzēt... Es esmu pilnīgi bezjēdzīga... – čukstu pārtrauca šņukstēšana, kas izbēga, bet

Mira neatlaidīgi noslaucīja asaras ar piedurkni. "Ja es varētu to izdarīt, jūs jau tagad būtu pie prāta." Es nevaru visu attīt, tad kāpēc? Atver acis! Es jūs lūdzu... Kā tas var būt? "Viņa turpināja mehāniski glaudīt Īrisas galvu, it kā būtu iegrimusi transā. Pat ja viņa būtu augstākā ragana ar augstāko spēku vēsturē, viņa nespētu augšāmcelt mirušos. Neviens nevarēja.

Kad siks pārnis karājās uz saimnieces pleca, ar nagiem turēdamies pie drēbēm, Darens, kuru bija atvedis Kass, sastinga pie ieejas kopā ar pārējiem pūķiem, kuri sāka pētīt alu, darot savu darbu. Meitene sēdēja un kaut kur skatījās ar neredzamu skatienu. Viņa ne par ko nedomāja; viņa jutās nežēlīgi skumji.

Mirellas uzmanību novērsa pūķis, kurš maigi apturēja viņas roku un, cenšoties netraucēt Irisu, pacēla savu dzīvesbiedru. Viņš varēja viņu tikai apskaut un aizvest. Darens zināja, ka, lai arī kā Mira centās palīdzēt draudzenei, viss bija beidzies.

Rens gribēja izvest Mirelu ārā un doties ar viņu uz pili, viņš bija noraizējies par viņas stāvokli – viņa izskatījās pēc bezdvēseles lelles. Ja ragana nebūtu pamanījusi greizo ķermeni pie ieejas pašā sākumā, viņa tagad tam nebūtu pievērsusi uzmanību, taču meitene pēkšņi sastinga.

"Es neiešu... bez viņas nekur neiešu..." Mira izspiedās.

– Labi. Jūs varat būt tuvu viņai. Darens čukstēja.

Šī diena visiem solījās būt neparasti smaga.

Divi zārki stāvēja blakus. Tās bija izrotātas ar baltām likorijām un zelta lilijām. Apkārt stāvēja daudz pūķu, tostarp tempļa priesterienes, kur notika atvadīšanās no mirušajiem.

Pie atvērtā loga, kur citi netuvojās, stāvēja divas salauztas dvēseles. Ragana un pūķis nebija cieši pazīstami, taču viņi savā starpā piedzīvoja dažas emocijas un kopā izvairījās no citām. Viņi apprecējās ar bēdām, un alkātība kļuva par garantu. Tajā pašā dienā zaudējuši savus mīļotos, viņi daļēji saprata viens otra jūtas. Mira pašā sākumā, ne vārda nesakot, pasniedza viņam kabatlakatiņu, demonstratīvi noslaucot asaras.

Viņu iekšienē apmetās nožēlojamas bailes no pamošanās, tāpēc šķita, ka, redzot visu savām acīm, nāksies atzīt savu zaudējumu.

Miras nedzīvās acis ieskatījās tukšumā. Viņai viss šķita neskaidrs un neprecīzs. Asaras kalpoja kā pierādījums dzīvībai viņas ķermenī. Tagad bija tikai nīkuļojoša atslāņošana, histērijas laiks beidzās tuvāk rītam, pēc kura Miru pārņēma nogurums un apātija. Visa viņas dzīve apgriezās kājām gaisā. Viņa gribēja aizvērt acis un izlikties guļam.

Viņa nesaprata, kā viņa skatīsies ķēniņa un karalienes acīs, viņa nesaprata, kā viņa šeit paliks vai kā atgriezīsies mājās. Visas viņas atmiņas kaut kā bija saistītas ar Irisu, kura tagad gulēja viņai pretī un izskatījās baltāka par pašu sniegu. Kā viņa sagaidīs jauno dienu bez viņas? Kā viņš turpinās dzīvot?

It kā viņai nebūtu vietas pasaulē bez Īrisas, kura bija vistuvāk visiem un vienmēr palika blakus. Mirela galvā iešāvās stulba doma, ka ir vērts šo sniegpārslīņu pirmajā tikšanās reizē nozagt un noslēpt no visiem, neļaujot tai tuvoties briesmām. Mantkārīgā vēlme piesavināties sev to, ko jau palaidis garām, ir ironiska, vai

ne?

Bija tikai auksts tukšums. Bezgalīgs tukšums, no kura apskāvieniem viņi negribēja izbēgt. Bailes pamosties un piedzīvot notiekošā realitāti nepazuda. Ne Džaspers, ne Mirelle negribēja mosties. Likās, ka viņu sirdis periodiski tika satvertas un spiestas sastingt, kamēr abi aizraujas vai nu no sāpēm, vai no prāta atnākšanas.

Džaspers visu nakti negulēja. Viņš nepievērsa uzmanību nežēlīgajām sāpēm rokās. Šī nakts bija piepildīta ar īpašu melodiju, kas neapstājās ne uz sekundi. Neatvēris acis, viņš spēlējās un spēlējās, lūdzoties, lai tuvumā sadzirdētu mīļotās maigo balsi. Droši vien miruši cilvēki dzird vairāk mīlestības vārdu nekā dzīvi cilvēki.

Armelle sēdēja aiz durvīm, baidīdamās, ka dziesma beigsies. Meitene nesaprata, vai viņai nekavējoties jāpastāsta viņam par Kalia lūgumu, jo viņa kļūdījās, uzskatot, ka viņš kādu laiku dzīvos bez viņas. Princese nebija pārliecināta, ka pat bērns viņu atturēs, likās, ka viņš jau bija pieņēmis savu galīgo lēmumu.

Nedaudz vēlāk visiem vajadzēja nonākt pie apstākļu saprašanas, kas visu būtu padarījis vēl rūgtāku. Laimes mirkli mirgo jūsu acu priekšā un šķitīs kā sapnis, kas izslīdēja tieši no jūsu rokām. Pietrūka tikai sekundes daļas.

Darens stāvēja blakus, necenšoties iejaukties. Viņš gatavojās sekot sava dzīvesbiedra pavēlēm. Viņi pavadīja nakti kopā, kamēr Rens viņu mierināja un vienkārši palika viņai blakus, un nākamajā rītā viņa viņam kaut ko jautāja:

"Nenāc man šodien klāt, pretējā gadījumā es domāju, ka es varētu raudāt visu priekšā kā bērns."

Pūķis saprata, ka tagad Mirai viņš nekādi nepalīdzēs, tikai izraisīs dusmas ar saviem mierinājuma mēģinājumiem. Viņai tas nebija vajadzīgs, un arī Džasperam nevajadzēja. Rens juta, ka viņa vēlme palīdzēt ievainotu viņu jūtas un padarīs viņu skumjas nederīgas.

Viņam bija daudz darba, kura risināšana prasīja ievērojamas pūles. Alā atrastais elfs tika vests pie samaņas un ievietots kamerā tālākai nopratināšanai, taču uz kādu laiku tika aizmirsts. Darenu grauza citas domas, starp kurām nebija vietas iespējamajam līdzdalībniekam.

Pūķis pārdomāja savas dzīvesbiedres stāvokli un domāja, ko viņa darīs tālāk. Ja viņa tagad būtu nolēmusi atgriezties savā vietā, viņš būtu atteicies no visa un sekojis viņai. Nevienam zvērestu dieviem nevar salīdzināt ar jūtām pret viņu. Viņš baidījās no viņas naida, taču saprata, ka nekas dīvains nebūtu noticis, ja viņa būtu tā rīkojusies. Viņi bija atbildīgi par viņas drauga nāvi, un nebija nekāda attaisnojuma, kas viņus varētu atbrīvot no atbildības.

Āriss Kolts sacīja, ka mūsu paņems pats, lai viņa nepaliktu svešā zemē un ar mierīgu dvēseli visas rūpes atstātu saviem mīļajiem. Viņš nespēja saglabāt mieru, redzot savas mātes stāvokli, tāpēc aizbēga no turienes, nespēdams izturēt situāciju, kas bija piemeklējusi viņu ģimeni. Viņš tikai baidījās, ka viss pasliktināsies, ja viņš atgriezīsies.

Rīt bija jābūt jaunai dienai visiem, kam sekos cita, bet Īrisai un Kaliai laiks sastinga uz visiem laikiem. Bēdas laika gaitā tiks aizmirstas, līdz tās pārvērtīsies vieglā melanholijā.

Dzīve turpinājās...

28. nodaļa

Tuvu, bet tālu

Guļus uz kaut kā mīksta, Īrisa sajuta vieglus sitienus uz viņas galvas, kas, šķiet, atrada siltu atbildi viņas dvēselē. Viņai bija grūti pamosties, bet kādā brīdī viņa saprata, ka viņai tas izdevās. Meitenei bija pārsteidzoši, ka apžilbinoši spilgtā gaisma nesāpināja viņas acis, un viņa mierīgi varēja vērst skatienu vispirms uz griestiem, bet pēc tam uz blakus sēdošo svešinieku.

Viņa bija satriecoši skaista. Viņas garie mati izplūda mēness gaismā, šķita, ka visu viņas ķermeni klāj mirgojošas zvaigznes. Kleita, it kā austa no naksnīgām debesīm, uz kurām lidoja komētas, sastingusi laikā, plūda pa kājām, pārklājot grīdu. Visu viņas dzirkstošo izskatu piepildīja pazīstams maigums. Irisas acis izbrīnā iepletās. Pretī esošā meitene viņai uzsmaidīja siltu smaidu. Viņas seja iepriekš šķita pazīstama, taču princese bija pārliccināta, ka nekad agrāk nebija viņu satikusi.

"Es droši vien nomiru... Vismaz man bija laiks redzēt kādu tik skaistu."

Īrisa dzirdēja zvanošus, zaigojošus smieklus; maigs smaids nepameta svešinieka maiguma un mīlestības pilno seju, it kā viņa skatītos uz savu mīļoto bērnu. Maigi pieskaroties vaigam, viņa to noglāstīja un sajuta slapjos ceļus, pati princese nesaprata, kas ar viņu notiek. Savādi, bet svešinieka pieskāriens nomierināja viņas dvēseles nemieru, tā vietā ienesot atvieglojuma sajūtu un

neizskaidrojamu skumju vilni.

– Paguli vēl. Tagad jūs esat šeit, nav vairs pamata uztraukties. – atskanēja skaidra balss, padarot Īrisu neatvairāmu miegu.

Nākamā pamošanās notika daudz vēlāk. Divi vīrieši kādu laiku bija klusi sarunājušies blakus Īrisai. Viņi priecājās satikties pēc gadiem, taču raksturs neļāva iztikt bez barbām.

– Jā! Man bija vienalga. Es viņu paņēmu un uzreiz atnācu šurp. Kas par problēmu, es nesaprotu? – vīrietis bija pārsteigts.

Viņš savā rīcībā nesaskatīja loģikas trūkumu. Tieši viņam vajadzēja būt sašutumam par to, ka šī bērna joprojām nav, jo bija pagājis tik daudz laika, pirms viss bija jāatrisina. Ārns atcerējās, kā viņš bija tieši iesaistīts sen pieņemto noteikumu mainīšanā, kas iepriekš bija šķērslis dievu un viņu bērnu kopdzīvei. Taču pēc oficiālās aizbildņu atļaujas ar Īrisas atrašanos šajā vietā problēmu nebija.

– Tā nav tava vieta, kur man lasīt lekcijas, brāli! Atgādināt man, kur šodien ir tavs dēls? – Aruns viņu pārtrauca.

"Es mēģinu viņu savienot ar vienu dievieti, lai gan viņi par to vēl nezina, bet tas nebūs ilgi." Un jūsu meitai seko pūķis! – Arns viņam piebalsoja.

Tiklīdz Īrisa pamodās, viņi uzreiz apklusā un skatījās uz viņu ar absolūti tikpat bažīgām sejām. Sevada, kas ienāca, mazināja spriedzi un, saprotot meitas bailes, apsēdās viņai blakus, it kā pasargājot viņu no vīriešiem. Viņas turpmākie vārdi meiteni satrieca, taču šī informācija labi saskanēja ar viņas dzīves stāstu.

Nemirstīgajiem bērni vienmēr bija pārsteigums. Dažkārt bija pāri, kuriem nebija lemts būt pat vienam bērnam, tāpēc Īrisa kļuva par brīnumu Sevadai un Arnam.

Nāves dieviete nevarēja atlaist savu bērnu, uz visiem laikiem atdodot viņu aizbildņiem, kas uzturēja kārtību pasaulēs, un tie, savukārt, nevarēja pieļaut citas dievietes parādīšanos šajā pasaulē. Tas varētu radīt nelīdzsvarotību, kas novestu pie konflikta un, iespējams, civilizācijas iznīcināšanas. Katrai pasaulei bija iedalīti divi dievi, kuri ne tikai skatījās pār to, bet arī viens par otru. Aruns piedāvāja meiteni uz brīdi atdot Arnam, lai viņu paslēptu, taču Kārlails parādījās ātrāk un piedāvāja savu variantu.

"Tātad..." Viņas skatiens nostājas uz vīrieti, kura izskats vairāk līdzinājās dzīvības dievam. -Vai tu esi mans tēvs?

- Ej prom, Arun! Man ir meita. "Viņš pagrūda brāli malā, lai ar priecīgu smaidu paceltu meiteni un saspiestu viņu rokās. - Ak, es vienmēr sapņoju par meiteni! Tu nozagi manu meiteni, un es nozagu tavu meitu! Apsveriet to pat. - Arns jautri iesmējās. - Es esmu tavs onkulis. Bet šī... Arun, mīļāka seja, vēl meita! Bet šis neglītais puisis ir tavs tēvs. "Viņš pagrieza viņu pareizajā virzienā un nedaudz pagrūda. - Paskaties, cik viņa ir jauka! Es maksāšu tagad. Sevaduška, mierini mani! Mana mīlestība neko nevēlas dzirdēt par bērniem, un es gribētu vēl vienu skaļu mākonī.

Pēc tam, kad kļuva zināms, ka viņiem drīz būs meita, viņi apvienojās ar daudziem dieviem, lai aizbildņi ņemtu vērā viņu vārdus. Tika izteikts priekšlikums saturēt bērnu burvību

un atstāt tos vecākiem, un tikai pēc pilngadības izlemt viņu turpmāko likteni. Viens piemērs bija Irīsa, kuras dzīve attīstījās kā parastam šīs pasaules pārstāvim. Jā, meitenes spējas bija iespaidīgas, taču tās nevarēja salīdzināt ar dieva spēku. Vienkāršs mags ar dažām īpašām iezīmēm, kas laika gaitā neradītu haosu, bija nekaitīgs. Tāpēc sākotnēji bija labāka doma apmaldīties burvju vidū, jo tas neradītu aizdomas, piemēram, bērns, kas nācis no pūķiem nezināmas vietas.

"Cilvēki aug tik ātri." – runāja nāves dievs.

– Neapšaubāmi. Tagad viņai vajadzēja būt apmēram no šejienes līdz manai? – Aruns jautāja, ar roku iezīmējot viņa augšstilba vidu. "Bet šeit viņas laiks iesaldēs."

– Es nemiršu? – Irīsa saspringa, pievēršot uzmanību viņu sarunai. Viņa sēdēja mātes rokās, kura nevarēja viņu palaist, tomēr meitene Sevadas rokās bija diezgan ērti.

– Protams, nē. Jūs esat mūžīgo dievu meita, kā jūs varat beigt savu dzīvi ar cilvēka nāvi? – Arns brīnījās.

Vai tas nozīmēja, ka viņa nekad vairs neredzēs savu ģimeni? Vai viņa nekad vairs nedzirdēs to cilvēku balsis, kuri viņu mīlēja un atbalstīja grūtos brīžos, priecājoties kopā ar viņu laimes brīžos?

Irīsa diezgan bezkaislīgi pieņēma Sevalu un Arunu par saviem vecākiem, pat ja viņā bija nelielas šaubas par viņas piemērotību, taču tas nenozīmēja, ka viņa šajā procesā vēlētos zaudēt visus pārējos. Meitene kļuva auksta, saprotot visas problēmas, ko radīja viņas nāve.

Sevada paglaudīja meitai pa muguru, saprotot, ka viņai tas nav tik priecīgs notikums kā viņiem. Viņa un Aruns sākotnēji domāja, ka viss notiks tieši tā, tāpēc viņi bija gatavi jebkuram meitas lēmumam, lai arī kāds tas būtu.

– Vai es varu kaut kā atgriezties? – Iriša klusi jautāja. "Cilvēka dzīve jums var būt ļoti īsa un īslaicīga, bet es vēlos pavadīt atlikušo laiku ar cilvēkiem, kuri man nozīmē daudz."

Viņa ar bažām gaidīja atteikumu, saprotot, ka arī dievi nav visvareni, un kāpēc lai viņi apmierinātu viņas vēlmes? Viņiem, iespējams, pat vajadzētu justies neērti ar viņas jautājumu. Viņa gandrīz acumirkļi nožēloja savus vārdus.

– Mēs visu saprotam. Dieviete uzmeta brīdinājuma skatienu uz vīriešiem, kuri apklusa no neveiklā jautājuma. "Kad atrisinājām problēmu, ka tu paliki pie mums, sākumā gribējām tevi uzreiz aizvest, bet tu biji laimīga starp cilvēkiem un būtu ļoti sarūgtināta par mūsu izskatu, tāpēc tika nolemts sagaidīt tavu nāvi, un mēs netaisos to sasteigt. – Sevada paskaidroja. "Jūsu pieķeršanās mirstīgajiem ir mūsu vaina, tāpēc mēs absolūti neesam pret jūsu pagaidu atgriešanos, bet vai vēlaties kādu laiku palikt pie mums, un vai es varu ienākt jūsu sapņos?" Es tiešām vēlētos tevi dažreiz redzēt? – Viņa, gaidot mirdzošām acīm, saspieda meitas rokas un piegāja viņai tuvāk. Smaidot, Iriša pamāja, atviegloti izelpojot.

"Man arī nav nekas pret šo ideju, bet ir kaut kas, par ko es vēlētos ar jums runāt." – teica Aruns, nezinādams, kā uzsākt šo sarunu, par ko viņš bija neticami noraizējies. – kaitinošais pūķis,

kas tevi mocīja. Kā jūs jūtaties pret viņu?

– Tas ir par Kārlailu. – dieviete pasmīnēja, vērodama Aruna neapmierinātību, jo viņu ļoti uzjautrināja viņa reakcija. Tik greizsirdīgi un sašutuši viņš nebija uzvedies sen.

Atskanēja kaut kāda dārdoņa, uz ko vīrietis tikai skumji nopūtās un drūmi lūdza piedošanu, ātri izejot ārā viesulī. Atkal kaut kas apdullinoši dārdēja, un niknais Aruns atgriezās.

– Kāpēc viņš? Jums ir puse no mana spēka, ar lielu vēlmi jūs varat izveidot bērnu pat ar tarakānu, tad kāpēc jums ir vajadzīgs šis rāpulis? – viņš izmisīgi jautāja, noguruši berzēdams deguna tiltu. Pat ja viņš bija neapdomīgs, sakot šādas lietas, neviens nezināja, uz ko topošā dieviete būs spējīga, kad viņa atgūs pilnu spēku.

"Es neiešu prom, kamēr neļausit mums runāt." – atskanēja kliedziens, uz ko Aruns nobolīja acis un atkal izgāja ārā, murminādams zem deguna anatēmas.

– Kāds augstprātīgs pūķis! Vācies prom no šejienes! Es nevaru ļaut tam notikt! Kā tu uzdrošies iet pēc manas meitas?!

Sevada reaģēja uz Aruna saucienu un steidzās viņam pretī. Īrisa pārmija skatienus ar Arnu un pienāca tuvāk durvīm, lai būtu labāk dzirdams, pamanot, ka blakus stāv arī nāves dievs.

"Arun, lūdzu, nedusmojies uz viņu!" "Sevada mēģināja viņu nomierināt, bet Dievs nevarēja nomierināties no domas, ka Kārlails viņiem palīdz tikai savā labā.

– Jā, jau no paša dzimšanas brīža viņš uzvedas tā, it kā viņa būtu viņam lemta. Kāda nekaunība no aizaugušas ķirzakas!

Mana ceļa gaisma, vai dzirdi, ko tā saka?! Ja viņš gribēja dzīvesbiedru, viņš varēja to pateikt un neievilkt mūsu meitu tajā.

– Prekrati, Arun!

Ārns nezināja Īrisas dzīves detaļas, tāpēc viņa viņam bija interesanta. Viņa paša dēls sacēlās pret noteikumiem un nevēlējās palikt pie vecākiem, tāpēc aizbēga uz citu pasauli. Zināmā mērā vīrietim izdevās situāciju nedaudz pārņemt savās rokās, taču tas nemazināja viņa līdzšinējos pārdzīvojumus.

– Tavs mīļākais? – Arns sazvērnieciski jautāja, turpinot noklausīties ķildas ārā.

Irisa pēkšņi saprata, ka nezina atbildi uz šo jautājumu. Vai bija iespējams atrast kādu definīciju viņu attiecībām? Ko viņi vispār zina viens par otru? Kas viņus saista? Viņai patika Lails, taču viņa nevarēja teikt, ka mīl viņu, tāpēc viņa tikai paraustīja plecus, nesniedzot precīzu atbildi.

– Šis lēmums ir pilnībā jūsu ziņā. Galvenais, lai starp cilvēkiem nav bērnu, pretējā gadījumā jūs neatbrīvosities no aizbildņiem. – Arns nevēlējās runāt par to, cik šīs attiecības bija lemtas, tāpēc tikai pasmējās.

Aizbildņiem bija svarīgi par katru cenu saglabāt noteiktu līdzsvaru. Nedaudz agrāk dieviem bija aizliegts veidot attiecības vienam ar otru un radīt bērnus, taču jūtas pārņēma virsroku, un tas visiem sagādāja daudz problēmu, tāpēc ideja par veco likumu pārskatīšanu viņiem šķita pareiza. lēmumu. Dieviem tika atļauts oficiāli stāties attiecībās, un vēlāk jautājums ar bērniem tika atrisināts.

– Izrādās, ka jūs ar Sevadu neesat brālis un māsa? – Īrisu vajāja šis jautājums. Serama stāstīja par to stāstu, bet šeit viņa dzirdēja, ka vīrieši viens otru sauca par brāļiem.

– Kas?! – viņš neizpratnē paskatījās uz viņu. – Ak, tieši tā! Es sapratu, no kurienes tas nāk. "Lai gan viņš smējās un smaidīja, viņš izskatījās ļoti nelaimīgs. "Es atceros, ka es toreiz iemīlējos tavā mātē, bet acīmredzot mans brālis bija vairāk Sevadas gaumē, tāpēc viņa deva viņam priekšroku." Un Arunam es sāpināju acis, un, atriebjoties, viņš pavēlēja gūstā esošajam pūķim visiem pateikt, ka esam radinieki. Tagad cilvēki izplata šis muļķības. Šausmīgi! Aruna smadzenes pārstāj darboties, kad viņš ir dusmīgs.

Pavadot laiku kopā ar viņiem, Īrisa jutās silti un patīkami, kas lika viņai justies vainīgai par savu pagātni. Viņa ilgojās pēc vecajiem laikiem. Sevada arvien biežāk pamanīja domīgu skatienu meitas sejā. Viņas domas bija tālu no šejienes, tuvu tiem, kurus viņa nesen bija pazaudējusi. Princesei bija garlaicīgi.

Pirms došanās ceļā Ārns uzaicināja Īrisu ciemos. Nāves Dievs apsoliņa iepazīstināt meiteni ar savu dēlu un nākamo līgavu. Kopā ar viņu Ari izdevās atgriezt Lapsu, kas, atrodoties tuvu spēka avotam, bija izaugusi līdz milzīgiem izmēriem. Tās īpašnieka spēks šajā vietā pieauga, taču, pēc apliecinājumiem, tiklīdz princese atgriezīsies pie tautas, tā pamazām izklīdīs. Pirms tam Ārns ilgi un ļoti sirsnīgi bija pārsteigts ar visiem, ka Īriss spējis izveidot zvēru, kas bija sastopams tikai viņa pasaulē.

Lapsa nenovērsa savu piesardzīgo skatienu no dieviem, viņš

atcerējās viņu sarunu, kad saimniece viņu tikko bija radījusi. Bērns vienkārši nespēja noturēt spēkus, bet rezultāts bija izklaidējošs. Jaunie vecāki vēroja viņu, kā Aruns ar skepsi teica:

– Varbūt varam to kļiedēt? Lai gan šis ir mūsu meitas pirmais radījums...” Viņš prātoja, ko darīt ar negaidīto un savdabīgo dāvanu.

– Kaut kā necilvēcīgi. Atliek tikai kļiedēt un iznīcināt!

Sevada bija neapmierināta ar Aruna argumentāciju. Lapsa bija nobijusies un neiedomājās, ka, tiklīdz viņš būs ieguvis saprātu, visi domās, kā no viņa atbrīvoties.

Kārlails mēģināja pavadīt laiku kopā ar Irisu, līdz dusmīgs Aruns viņu padzina. Dzīvības Dievs aizvēra acis uz notiekošo tikai tad, kad dzirdēja viņu sarunu ar Sevadu, taču piesardzīgi skatieni tomēr sasniedza Lielo Pūķi, it kā gaidot viņa mazāko grēku.

– Uzvedies kā nākas. Es nesaprotu jūsu stāvokli, bet jums nevajadzētu uzspiest savas jūtas kādam citam. Ja vēlies, es parādīšu tavam liktenim ceļu pie tā, kurš tevi noteikti pieņems. "Viņas vārdi skanēja pilnīgā klusumā un neprasija atbildi. Nāves dieviete bija žēlsirdīga tikai pret mirušo, taču viņa nožēloja savu kļūdu ar Kārlaila vientulību, nemaz negaidot, ka tā kļūs par problēmu.

Viņš nevēlējās pamanīt Īrisas aukstumu, taču drīz mēģinājumi piesaistīt viņas uzmanību pēkšņi apstājās, un viņš kaut kur pazuda, gaidot viņu atgriešanos impērijā.

"Mans izskats, iespējams, radīja jums daudz sāpīgu cerību." –

viņa čukstēja, paslēpdama acis no Lielā Pūķa skatiņa. – Piedod, bet es nevaru tev palīdzēt.

Viņa sēdēja zem milzīga paulovnija koka, kas atradās kalna galā, no kurienes viņai bija labs skats uz visu Arna rokām izveidoto teritoriju. Rietošās saules staros priecīgi peldēja un čivināja putni. Tas bija neticami skaisti, bet viņai tas viss šķita tik svešs.

Pat Laila patiesais izskats viņai bija pilnīgi svešs, lai gan viņa paradumi un sejas izteiksme palika nemainīga. Tomēr tajā ķermenī viņš neizcēlās starp citiem, bet tagad viņu noteikti nevarēja sajaukt ar parastajiem pūķiem.

Īrisa juta neizprotamu vainas apziņu un žēlumu par ciešanām, ko viņa viņam sagādāja. Tā bija diezgan nepatīkama sajūta, kas viņu mocīja, pamazām grauздama arvien dziļāk. Šāds notikumu pavērsiens būtu šķitis vēl sliktāks, ja viņi būtu izrādījušies lemts pāris. Viņam noteikti visu mūžu bija grūti novērot laimi citu acīs, kas viņam nebija pieejama. Varbūt viņš pats nevēlējās saprast, ka viss ir viņa rokās un viņam nebija vajadzīga kāda cita svētība? Tas tika izveidots, lai savienotu dievus ar viņu pasauli, bet vai tas ir paredzēts tikai šim nolūkam? Likās, ka Lails būtu uzcēlis griestus virs sevis un nevarētu tiem pārlēkt.

Torīt Sevada klusi atnāca un ilgu laiku sēdēja blakus savai guļošajai meitai, baidīdamās viņu pamodināt. Dieviete negribēja viņu nodarīt pāri, viņiem nākotnē būs daudz laika, lai kompensētu zaudēto laiku, taču viņa joprojām jutās noraizējusies un sarūgtināta par Īrisas ātro pamošanos.

"Es domāju, ka jums būs neērti kādam par to jautāt, tāpēc es biju pirmais, lai domas jums nešķiet pārāk sāpīgas." "Dieviete maigi izstiepa rokas, apskaudama Īrisu savās rokās. "Kad atgriezīsities pie cilvēkiem, jūsu ķermeņa ierobežojumi kļūs stiprāki, bet, ja vēlaties blēņoties, varat dzert ūdeni no Royle Forest ezera." Tas dos jums spēku īstermiņā, bet es sagaidu, ka esat atbildīgs. – Sevada sazvērnieciski nočukstēja.

Irisa paredzēja ātru tikšanos ar tiem, kuriem viņa palika tikai atmiņās, un bija ļoti noraizējusies par to, kā viņi viņu uzņems.